

**Zdeněk Patrick
&
Zdeněk Šmitmajer**

ZA ONOHO DÁVNÉHO DNE

Den mluvících kamenů

Dýmající zrcadlo

Praha 2018

Děkuji panu Jirkovi Stegbauerovi, Jurovi z oddílu Jaroslava Foglara, básníku, spisovateli a nakladateli za odbornou pomoc, rady, při přípravě naší první knížky (DMK) do tisku.

Vše s přáním zdaru a tolik potřebné rozprostraněné pohody i Tvé rodině, aby si smutek neměl kam přisednout. A jestliže by se kdy i pokusil, tak jen na malinkou chvilenuku.

Ti přejí oba Zdeňkové a Vlastina

**Zdeněk Patrick
&
Zdeněk Šmitmajer**

ZA ONOHO DÁVNÉHO DNE

Den mluvících kamenů

Dymajlo zrcadlo

Praha 2018

Za onoho dávného dne
Copyright © Ing. Zdeněk Šmitmajer & Zdeněk Patrick
All rights reserved
Verše - motta kapitol: Vlasta Šmitmajerová
Autorské vydání: Ing. Zdeněk Šmitmajer
v roce 2018 jako svoji 2. publikaci
Návrh obálky Jiří Stegbauer
Grafika obálky Marek Jodas

Název a logo Dýmající zrcadlo jsou ochranné známky
smit.wz.cz © Ing. Zdeněk Šmitmajer & Zdeněk Patrick
Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-270-4754-3
Den mluvících kamenů

**Zdeněk Patrick
&
Zdeněk Šmitmajer**

ZA ONOHO DÁVNÉHO DNE

Den mluvících kamenů

Dýmající zrcadlo

Praha 2018

Ačkoliv významná množina dospělého obyvatelstva povětšinou vystavuje na odiv svoje racionální myšlení i svůj ateismus, příklání se spíše k názoru, že mimozemci neexistují. A jakoukoliv myšlenku mnohosti světů i mnohosti životních forem považují za šílenství, hodné vynucené péče psychiatra. Považují tedy lidstvo za jedinečné v širokém vesmíru? Hlásí se tak nevědomky k tezí o stvoření člověka, potažmo lidstva?

AČKOLIV...

Ačkoliv tuto možnost popírají, jsou v souladu i s jinými církevními dogmaty o jedinečnosti stvoření, skrze stále valící se setrvačnosti nevalných zkušeností našich předků se Svatou Inkvizicí? Po 21. 6. 1621, řádně proškoleni tzv. českými dragonádami, inkvizičními přístupy k odlišnému názoru, později poučení scholastickým systémem katolického a odvozeně vojenského C&K školství.

Ačkoliv pravověrní věřící naopak považují dogmata o kladných a mocných andělských bytostech, provázejících nás životem, za potvrzená, skrze vyhlášení papeže Jana Pavla II., mnozí odpadlíci slouží politickým silám, o nichž nemají ani zbla tušení, odkud pocházejí a jaké jsou jejich cíle. Aniž tuší, kde vzaly svůj prvopočátek. Aniž kdy připustí možnost, že by se kdy jednalo o životní formy zmíněné kacířem Giordánem Brunem.

Ačkoliv středověcí kacíři dávno vyšuměli kouřmo nad našimi hlavami, a s nimi i jejich strašné bludy o mnohosti světů, zda-li je stále únosné upírat rozličným formám života právo nás překvapit v nečekaný okamžik.

Ačkoliv si doba žádá považovat tyto bludy za stále nebezpečné a absurdní, utajované skutečnosti tají fakta o právě probíha-

jící divé anexi planety? Jedná se prý o primitivní výplod velmi nebezpečných představ, vzhledem k nepřekonatelným vzdálenostem Univerza. Přičemž však mnozí z nás zůstáváme vesměs věrní představám o neviditelnosti, o andělských perutích, či zázračných Zjevení protagonistů NZ, či naopak o Satanovi i „silách pekelných“.

Ačkoliv všechny jmenované duchovní bytosti stojí v očích velké množiny lidstva, hned o několik tříd výše, než autochtonní, leč velmi hříšný zemský červík?

Ačkoliv nikdo nic neviděl, nikdo nic neslyšel a nikdo se na nic raději nepamatuje, servisní služby, které s nikým nekamarádí, již přesně vědí? Připraveni v plné polní, protože jsou prý již mezi námi?

Kdo? Možná možní rebelové a buřiči? Děti pradlen, třídní nepřátelé? Heterosexuálně harašící vlastenečtí extrémisté? Nebo snad diví mimoni? Aníž při dobré paměti zapomeneme na upalování kacírů a radostně plápolající plameny slavnostních autodafé příkladných honů na středověké čarodějnice?

Přeplněné bolestí a nesmírným utrpením.

Čili, jak jinak nízkoeenergeticky, navíc globálně, utužit kázeň?

Stresem? Nenávistí? Šmírováním? Čipizací? Strachem?

Binární logikou?

Smrtícími nákazami neustále kroužícími kolem nás?

Ačkoliv by významná množina dospělého obyvatelstva mohla teoreticky obsáhnout mnohá tajemství universa a ovlivnit mnohá dění, převážná část, vinou scholastického vnucování představ (mnohdy nahodilých a podvržených autorit), nemá v pravý čas vybudované tvořivé myšlení?

Ačkoliv významná množina dospělého obyvatelstva nemá tvořivé myšlení, či objektivně nemůže obsáhnout potřebný stupeň vzdělání v takovém rozsahu, aby celou škálu znalostí o problematice života ve vesmíru a vším souvisejícím, je rozhodnuta ze zásady potírat vše, co je nejen pocitově neslučitelné s newtonovskou

fyzikou, ale i vše, co je nad mírou obecného, či naopak povoleného pochopení?

Ačkoliv dříve neexistovali nehlučné blesky z čistého nebe, již nikoli v takové četnosti (300 000 výbojů během jedné bouřky), většina dospělých obyvatel se raději domnívá, pokud vůbec, že tomu tak bylo vždy. Aby prostá vzpomínka na voňavý a vlasy čechrající vánek, živou vodu křišťálových studánek, na modré nebe s jasným Sluníčkem nad hlavou, byla považována za šílenou teorii o spiknutí šířenou nebezpečnými extremisty?

Ačkoliv se na planetě odehrává řízený a dosud nevídaný, až lavinovitý posuv politicko-spoločenského úpadku, a to i skrze cizokrajné příkazy k nasílení gender ztráty osobní a společenské přirozenosti, nikdo nedbá. A to i ve vztahu k rodné zemi, etice, či tisíciletými prověřeným mravním kodexům, nikomu nic nevadí?

Ačkoliv se významný počet dospělého obyvatelstva domnívá, že deformovaný růžový slon z konce mayského světa, v majetku televizní reality show, je reálnější, než mimoni, v případě naléhavé potřeby vždy, překvapivě i ve třetím tisíciletí, spoléhají jen na křišťálově čirou kouli mediálních čarodějů?

Ačkoliv nikdo nic přesně neví, aniž ví, kdo je skutečným autorem nejpodivnější vize: tzv. Janovy Apokalypsy, jež je cca 2 000 let nedílnou součástí kanonizovaného NZ a mediálních kampaní o Konci světa, baží si kněží v tvrzení, že je to jen prostínká pověra.

Ačkoliv je součástí kanonizovaného NZ, římsko katolická církev tvrdí, že se vesměs jedná pouze o alegorické výjevy.

Ačkoliv se prý jedná o alegorické výjevy, tyto se v nejmenších podrobnostech až překvapivě dramaticky naplňují.

Ačkoliv mohu, v tomto mihotavě kratičkém okamžiku připustit, že se jistá část temných sil, ve své prostoduché hravosti pokouší o nekonečný seriál Konců světa, aby si paralelně tajně plnila své otrokářské sny, v mnohém oboru pokročila až za samou hranici možného? Neboť ve skutečnosti z divokých vajec a utržena z řetězů?

Ačkoliv kanonizovaná Janova vize jasně hovoří o Satanově Sběři, mnozí vidoucí i mrzčí materialisté, nedbají a jednoznačně hrabou pod sebe, když jiní, duchovně hluší i slepí, vedou slepě k propasti? Aby se i hříšná myšlenka na exil zdála být stejně tak lichá, protože stejně není kam uprchnout? Ačkoliv je právě toto jedno z nejpodivnějších tajemství, kterého nebude ubývat jen proto, že nikdo nic neviděl, nikdo nic neslyšel, nikdo se na nic nepamatuje?

Ačkoliv...

Cokoliv utržení z řetězů vymysleli, nebylo dobré. Bylo zlé.

Cokoli říkali, nebyla pravda. Byla lež.

Kdykoli přísahali: „Na mojí čest,“ chystali nebetyčnou podlost.

Cokoli našim jménem hájili, bylo proti nám.

Pokud se dovolávali logiky, byla jejich tvrzení šíleně nelogická.

Pokud méně šílená, pak vždy zadaná s nejvyšší licoměrností.

Pokud náhle hovoří o obraně našich práv a svobod, tak jen proto, aby nás zotročili.

Ačkoliv žiji skromně a nezadlužuji se, zadlužili mne a mojí rodnou zemi smrtícími dluhy. Právě ti, kteří v intervalech mezi dělením lupu a ničením rodné Země, mě zakazují být zde doma. Abych se v rodné Zemi cítil, jako Indián na Golanských výšinách. Vlastnoručně vykořenění světoobčané beze cti a vlasti. K pohrdání vši rodné Země.

Ačkoliv již dnes řičí a radostně vřiskají o nezaměnitelnosti duchovní nouze a nihilizmu, Satan vyděšeně zírá nad duchovní povadlostí bytostí stojících na hraně bytí a nebytí, ač mohly být, svým duchovním rozměrem, fenoménem Universa.

Jediné, co jim věřím do posledního puntíku, je vše, co Zemští škůdci, ničitelé rodné Země, ještě neřekli.

Druhá epištola obecná

Petra Apoštola

Kap. 3./ verš 8.

*Ale jedna věc nebude před vámi
skryta, že jeden den u Pána
je jako tisíc let a tisíc let
jako jeden den.*

CHRONOLOGIE

Za onoho dne, onoho dávného dne...

© Zdeněk Patrick - Praha 1994 / 2007

© All rights reserved & smit.wz.cz © Zdeněk Patrick

© autor: Ing. Zdeněk Šmitmajer, Praha 2012

V následujícím díle jsme spojili nespojitelné: Obraz dávno zaniklého světa oživeného legendami, romantickou archeologií, údaji biblických textů, komparací legend, reversním, zpětným inženýrstvím, částečně i posledními výdobytky archeologie.

To vše násileno poznatky o nesouměřitelných technologiích Starého světa, našimi výpočty a náhledy, ale i solidnějšími vědeckými poznatky, které nic nezastírají. Aniž se při hledání intervenčních bodů, kde se stala ta zásadní chyba, že nejsme schopni, na rozhraní bytí a nebytí, stát se konečně lidskými bytostmi svobodného ducha. Nevyhýbáme se ani utajovaným skutečnostem. Umělému, nikoli božskému spletení jednotného slovanského jazyka, ani násilné falzifikaci dějin znachary, hierofanty, využívajícími svěřené technologie a vědomosti k posílení své vlastní moci.

Předkládáme „Teorii o vývoji vesmíru,“ vzniku života na této planetě, s přiměřeně neodpovídající datací, za jejíž nepřesnost od-

povídá zejména uhlíková metoda. Závislá na tvrdém záření, při odečtu časování událostí. Neuvažující relativitu, co semeno Universa. Někdy... říkám někdy... mívám pocit, že bychom si mohli veškerou vědecky fundovanou dataci strčit za klobouk. Tvrdé záření dopadající na naši planetu totiž doznalo, nejen v průběhu věků, ale i ve velmi krátkých časových intervalech, pro tento způsob poměřování, nepříjemně obrovských výkyvů.

Hybrid, jemuž jsme umožnili (ve své nezměrné pýše, avšak jen pro tento prchavý okamžik) setrvat v jisté úrovni poznávání, se zrodil spojením různých a obzvláště nesourodých názorových rovin. A proto pouze naznačuje, kde lze vyhledat možné anomálie ve vývoji lidského společenství. Aniž jsem přesvědčen o všespásnosti „uhlíkové metody.“ Právě té, jež uvažuje celkem pragmaticky čas a tvrdé záření, co neměnnou univerzální konstantu. Jakékoliv jiné dogma není pak více, než vratká berlička pana „Nejistého“. Miliardy let neměnná konstanta? Uvážíme-li vlivné relativní složky času, hmoty a prostoru, aniž zanedbáme zúčastněné a po hříchu velmi proměnné výrony energií, ve vzájemném prolínání chemicko-fyzikálních zákonů, pak se jeví i poměřování stáří čehokoliv, tedy i fosilií, skrze uhlíkovou metodu, zajatou nikdy nevysloveným politickým dogmatem, za zcestné.

Snad i proto, že mnohé naše poznání je, i pro „romantickou“ archeologii, přímo závislé na nevůli „vědeckého“ světa zveřejnit, či nezveřejnit poslední výsledky vědeckého výzkumu, uchýlili jsme se rovněž k zaužívanému triku. Vzájemnému porovnávání některých religiózních dogmat, legend a eposů s některými poznatky současných informačních, někdy dokonce i vědeckých sítí. A to i takových, jež se vymykají zažitým dogmatům, či přesahují povolený rámec zájmů současné politické situace na této planetě. Na samém počátku našich snah bylo prosté poznání, že realita našich dnů, možný vývoj na počátku třetího tisíciletí, je v příkrém rozporu se samou podstatou lidského ducha. Nemyslíme si totiž, že binární logika, vynucená destrukce a lež jsou jeho cílem.

*Za onoho dne, onoho dávného dne,
za oné noci, oné vzdálené noci,
onoho roku, onoho dávného roku,
kdy se květy rozvily dle božského plánu,
kdy nebe se od Země vzdálilo,
kdy se od nebe Země oddělila...*

Strom Chuluppu
sumerský epos

První generace hvězd z počátku vesmíru neobsahovala kovy, neboť po hypotetickém „velkém třesku“ mohly vzniklé objekty obsahovat pouze ty jednoduché prvky, ze kterých se raný vesmír skládal. Z vodíku, hélia a lithia. Další generace hvězd přeměnila tyto lehčí prvky na těžké: uhlík, sloučeniny fosforu, železo a olovo. Po explozi druhé generace hvězd byly kosmické prostory „znečištěny“ již těžšími prvky, které v následné generaci hvězd dominovaly, při tvorbě hvězd podobných našemu Slunci. Hvězda nulté, nejstarší generace (označená jako HE0107-5240), byla skutečně objevena v Mléčné dráze. Ve směru jižního souhvězdí Fénix. Ve vzdálenosti 36 000 světelných roků. Její vznik je kladen do období zhruba před 14 miliardami let.

Jak již řečeno: Vesmírný praoceán Absú (nejstarší prvek vodík, helium, lithium), se díky ionizaci smísil se sloučeninami někdejších životů Tiamát (Máti dávající život, Ti - dávající život, též „žebro“.) vytvořily spolu zárodečnou obálku budoucí hvězdy nulté generace, jejíž konec, ve směru jižního souhvězdí Fénix přispěl před 14 mld. let, ke vzniku zárodečného disku. Podobně tvořící se obálky naší sluneční soustavy a skrze čarující gravitaci k vytvoření Praslunce, jehož povrchová teplota vystoupala v průběhu 6,5 mld. let z 10 stupňů K na 4 000 K. Tehdy, kdy se ke gravitaci krátce přidala nukleární reakce deuteria, lithia, berylia a boru, která navýšila povrchovou teplotu 6 000 K. Poté, za teploty 7 000 K

přidružená jaderná reakce vodíku na helium, která navýšila povrchovou teplotu na 8 000 K. Zažehnutí našeho Slunce, před cca 5 mld. lety, kdy se nebe od Země vzdálilo a Země od nebe oddělila. Aby se v souladu s božským plánem v souladu s legendami květy rozvily. Zrození našeho Univerza asistovali pradávni Tvůrci, zvaní též Pal Tajové, o nichž bývá hovořeno nejen v souvislosti s hyperdimenzemi. Jistě nám neunikl jeden závažný příznak:

Legandy hovoří vždy jen o stvoření hmotného trojrozměrného vesmíru, aniž je hyperdimenze zmíněna jinak, než bezrozměrné nic - bez času a prostoru. Současné vědecké dogma jde „na věc od lesa“. Uvažovat cokoli, tedy i čas a prostor před Velkým třeskem, jenž nebyl možný jinak, než po Velkém třesku, je nanejvýš absurdní! Tak, jako se jeví přiblížení se na několik tisícín vteřiny okamžiku zrození Velkého černého díla, skrze ženevský urychlovač hadronů? A přesto, neuvažovat další dimenze, kde podstata projevu bytostí je zcela odlišná od projevů života v 3D, by nebylo, z mnoha důvodů, až tak moudré. Zkrátka v okamžiku, kdy pradávni Tvůrci upravili podmínky ke vzniku života ve hmotném světě, z materiálního světa navždy vysublimovali zpět do své domovské hyperdimenze. Nedělejme si však iluze, že nás, skrze existující univerzální Zákony, nechají bez kontroly ničit dílo, jež tak dramaticky hmatatelně přesahuje možnosti okolnostmi zprůměrovaného lidského ducha?

Legandy a mýty: Na počátku všeho byl Amma, jenž na ničem nespočíval. Koule Amma byla uzavřená a kromě ní neexistovalo nic. Amma byl uvnitř vejce sám sebou, jako otáčivý spirální pohyb zvaný „urychlená koule“ a jeho svět byl ještě bez prostoru a času. Čas a prostor byly tehdy spojeny v jedno. Bylo stvořeno zrno Po, rotující ve středu a vypouštějící zrna (částice) pomocí světla a hlasu, jež nebylo vidět ani slyšet. Zrno Po bylo obrazem Ammy, jenž byl na počátku podoben víru. Amma otevřel oči a způsobil vybočení yala ze spirály jež se otáčela v kouli a naznačila tak budoucí rozpínání. Tehdy Amma rozbil vejce světa a vyšel z něho

v podobě vířícího větru. Počátek věcí je největším Ammovým tajemstvím a zrno Po bylo stvořeno k jeho obrazu. Amma byl totiž nesmírně malý, nesmí se však o tom mluvit. Od chvíle, kdy Amma tvořil věci skryté dříve v Po. Ty rostly, ale zrnko Po se nezvětšovalo i když bylo přetvořeno ve vítr. Ale o tom se rovněž nesmí mluvit. Po je obrazem počátku a vůle Ammy byla obsažena v Po, nejmenší z věcí. Spojováním Po se věci stávaly většími. Tehdy, kdy Amma vytvořil pohyb a tvar byly stvořeny obydlené otáčející spirálové světy hvězd podobné Zemi, otáčející se kolem sebe a konající navíc velký kruh světa.

O vytvoření Univerza, Slunce i sluneční soustavy (dogonské legendy)

Rozšířená verze Starého zákona:

1. den

Na počátku stvořil Bůh vesmír a Zemi. Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí...

I řekl Bůh budiž světlo.

I bylo světlo (elektromagnetické záření jistého intervalu vlnových délek). I bylo světlo

...a oddělil světlo od tmy...

2. den - Prahory

...,„Bud' obloha uprostřed vod a odděl vody, od vod“.

Vytvoření atmosféry?

... a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou, od vod, kteréž jsou nad oblohou.

Na počátku nic.

Možná jen shluk energie stojící mimo čas. Prvotní plán. Slovo, projevené myšlenkou svobodného ducha, jenž bylo u Tvůrce. Shluk mající přesně tolik energie, aby ani jeden zákon nechyběl, ani jeden nepřebýval.

Velký třesk, gigantické vyzařování energií, tvorba těžkých prvků. Následují lehké prvky a tvorba atomů - budoucího stavebního materiálu. Shluky mračen hmoty, vytváří se nultá generace vesmírných objektů s menší hmotou, kumulace ve větší vesmírná tělesa - budoucí Slunce. Rozpínající se prostor je rozzářen.

Dogonové - negroidní rasa - sudánští černoši žijící poblíž řeky Niger (kolem Bandiagaru u jezera Debo) - na území dnešní republiky Mali. Převážně zemědělci s výraznou slovesností a uměleckým projevem. Prosluli zejména svými kosmologickými mýty o vzniku vesmíru, o systému Síría a svém příchodu na tuto planetu.

3. den - Prvohory

„Buďte světla na obloze, nebeské Slunce a Měsíc, aby byla znamením rozměření časů, dnů a let“.

Je stvořena první duchovní bytost - Lucifer (Zářící Světlo-noš).

4. den - Druhohory

„Vydejte vody hmyz živé duše v hojnosti a ptactvo, kteréž by létalo nad zemí“... „I stvořil Bůh Velryby veliké a všelijakou duši hýbající se“...

5. den - Třetíhory

„Vydej země duši živou, jednu každou podle pokolení jejího, hovado a zeměplazy, i zvěř zemskou“...

6. den - Čtvrtohory

Stvoření člověka

Kolem hmotnějších těles, se též v souladu s nebeskou mechanikou, zaujmout, co nejmenší globulární plochu, vytváří obálky budoucích planetárních soustav.

Relativní složky času se mění. Vteřina z počátku vzniku univerza se prodlužuje. Kolem hmotnějších těles nikoli. Vše tedy v souladu s nebeskou mechanikou vytváří základy budoucích planetárních systémů a Pra Sluncí.

Smršťování těles a gravitace zažehává postupně hvězdu za hvězdou a ozařují blízká vesmírná tělesa.

Vznik primitivních forem života v oceánech směřuje k vyšším formám obřích vodních a později i ke zrození pozemských tvorů.

Plazi, létající ještěři, pozemští sauři obřích rozměrů, ale i obrovitý hmyz.

Zrození první lidské bytosti

Jak zanedlouho zjistíme, dogmatické regule kreativismu Starého zákona, šířené krvavými kněžími Římsko katolické církve, nebylo radno, ani dotykem závadného myšlení, zpochybňovat. Aniž bylo povoleno pátrat dále, než k Adamovi.

S pevně ustaveným datem 5 500 př. n. l. Jiné starozákonné dogma, prý vyslovené samým Jahvem a zapsané znacharem Mojžíšem, zakazuje nahlížet před toto datum, či vůbec se ptát na děje v daleké minulosti, kterou tentýž nazývá věkem Zlatého tele-
te. Tato výsada je v Novém Zákonu povolena pouze svatému Petru, jehož informačním zdrojem jsou gnostické vzpomínky na Henochovu apokryfní (nekanonizovanou) knihu, zabývající se dobou knížat nebes, která před rokem 10 463 př. n. l. obětovala svojí svatost a zasvěcení mrzkému chtíči. Aby sexuálně harašice, jak dělají jiní tvorové Země, vehnali do svých náručí krásné dcery praotce Neandertála a na nich se znečišťovali a plodili s nimi své děti. Navíc lidským dětem vyzrazovali všeliká tajemství vysokých nebes.

Dovolíme si rovněž potvrdit, že mnohé jiné národy (Rassa, Mayové, Antové i Egypťané atd.) si uchovávaly podstatně ucelenější vzpomínky nejen na Starý svět, ale i dávná humanoidní, či jiná technologicky vyspělá společenství, která vetřelci zničili, jako svou levnou hračku, jakkoliv se velmi těžce vyvíjela.

Z téhož i jiného důvodu, zaměření zejména na potomky Svanto Jarice Jaruny, Arjuny, jehož právodatné desky Velkých Triglavů určily být potomkem bájného všeslovanského knížete Jara, Jarily, či přímo novým zrozením Dažboga, vyšného vlchevce. S právem být volitelným vojvodou všech starověreckých rodů, přidržujících se Pravi, Javi i Navi.

Právodatné desky Velkých Triglavů Starého pracotce Orji, které na Jezerce ukazovala Soudkyně vši Země kněžna Libuše, co potomek Svanto Jarice Soroki, Kroka II. v ženské linii, se staly základem Zemských desek Zemí českých. S tím spojená tajemství, která se společně se syny Svanto Jarici přenesla přes Bílé Karpaty

nejen do Českého středohoří a Povltaví, ale i do Kyjeva, potažmo do Kyjevské Rusi, dodnes u cizích cizinců vybudují karotechii a touhu Český národ konečně vyhladit a naši rodnou zem vydrancovat až na holou kost.

Jistě neříkám nic nového, jestliže si dovolím tvrdit, že naše sluneční soustava je prozatím součástí Mléčné galaxie a zároveň leží na periférii ramene Orionu, vzdálené cca 28 000 světelných let (jiní 26 000 světelných let) od jejího středu. Snad se nemýlím ani v názoru, že naši sluneční soustavu tvoří prozatím celkem osm známých planet.

Nejblíže Slunci obíhá planeta Merkur, její průměr 4 878 km, střední vzdálenost od naší životodárné hvězdy je 57,9 milionů kilometrů a doba oběhu 58 dnů 15 hod. 31 min.

Následuje Venuše o průměru 12 102 km, střední vzdálenosti od Slunce 108,2 milionů km a dobou oběhu 243 dní 14 min.

Třetí, počítáno od Slunce, je dnes naše planeta Země. Její průměr 12 756 km, vzdálenost od Slunce 149,6 mil. km, doba oběhu 365,25 dne přičemž den trvá 23 hod. 56 min.

Země má jeden Měsíc, jehož průměr je 3 476 km a je v pořadí pátou planetou, co do velikosti. Hmotnost Země se pohybuje kolem $5\,976 \cdot 10^{18}$ tun, přičemž 29,2% povrchu tvoří pevniny a zbývajících 70,8% povrchu vody.

V pořadí čtvrtá planeta našeho slunečního systému je Mars. Obíhá ve vzdálenosti 221,9 milionů km od ústřední hvězdy a doba oběhu trvá 1 rok a 322 dnů. Den trvá na Marsu 24 hod. 37 min. Má dva Měsíce. Phobos a Deimos.

Největší planetou je Jupiter, jenž obíhá ve vzdálenosti 776,3 mil. km od Slunce a doba oběhu je 11 roků 315 dnů. Jeho průměr 142 796 km a den trvá 9 hod. 50 min. a má 16 známých Měsíců, nejznámější jsou Io, Europa a Ganymedes.

Druhou největší planetou je Saturn. Šestá planeta krouží ve vzdálenosti 1428 milionů km. Doba oběhu je 29 roků 167 dnů.

Průměr planety 12 000 km a otočí se kolem své osy za

10 hod. 14 min. Má 17 známých měsíců. Saturnův prstenec dosahuje vnějším průměrem 276 000 km.

Připomeňme si starou legendu hovořící, že Chronos - Saturn v záchvatu zuřivosti pozřel své děti.

Uran, sedmá planeta sluneční soustavy, má jako jediný osu vychýlenou o 98°. Jeho 50 800 km jej řadí jako třetí největší planetu systému. Obíhá ve vzdálenosti 2 872 milionů km od Slunce a jeden uranský rok trvá 84 roků 7 dnů. Jeden den trvá na Uranu 15 hod. 34 min. Má pět Měsíců.

Osmá planeta - Neptun, má průměr 48 600 km a obíhá ve vzdálenosti 4 4498 milionů km od Slunce. Doba oběhu kolem Slunce je 164 roků 282 dnů a den trvá 18 hod. 25 min. Má tři Měsíce.

Pluto se svým průměrem podobá spíše našemu Měsíci, než planetě. Všeobecně se má za to, že v minulosti mohl být Měsícem některé z větších planet našeho slunečního systému.

Jedná se spíše o dvojplanetu s Měsícem jménem Charon.

Doba obětu kolem Slunce 49 roků 27 dnů ve vzdálenosti 5 910 mil. km. Jeden den na Plutu trvá 6 dnů a 9 hod. 16 min.

Rozhodnutím astronomického koncilium, jež se sešlo v Praze ke konci roku 2005, byl Pluto zbaven tabulky osudů a přestal být planetou.

Jak dalece by však probíhal život na Zemi, bez vlivu Měsíce? Určitě by chyběl příboj mořských hladin. Rovněž trajektorie Země i doba otočení kolem osy by byla zcela odlišná. V jakém módu by docházelo k menstruačním periodám u žen s možností vzniku nového života? To vše by záviselo na neklidném Slunci. Erupce na Slunci, sluneční vítr, tvrdé kosmické záření, výbuchy hvězd i porušené magnetické pole Země jistě nebude to pravé ořechové.

Jak velký vliv na život má samotné Slunce je zcela mimo jákolkoli diskusi. Je všeobecně známé, že energie slunečního

záření je i jedním z největších energetických zdrojů. Vyzářenou energii lze vyjádřit rovnicí $E = m \cdot c^2$. Hodnota až $4 \cdot 10^{26}$ J/s hovoří již zcela jasně. Tato energie je emitována, jako elektromagnetické záření ve spektrální oblasti 0,2 - 3 μm . Výpočty ukazují, že Slunce může snadno generovat konstantní vyzářenou energii po 10^{10} let. Intenzita solárního záření, ve vzdálenosti, jakou poloha Země vzhledem k naší hvězdě dosahuje, má hodnotu 1 353 W/m².

Sluneční světlo je z části absorbováno, dílem odraženo od atmosféry. Míra zeslabení je definována jako AM („Air Mass“). Celkový výkon pro AM1.5 je 844 W/m², standardní hodnota je 1 000 W/m². Průměrná intenzita slunečního záření záleží na poloze a místě. Například pro Západní Evropu je (v roce 1980 n. l.) hodnota okolo 1 000 kWh/m². Na zcela ideálních místech dosahuje energie v téže době až 2 000 - 2 500 kWh/m².

Co rovněž bezpečně víme je, že dnešní podoba naší Sluneční soustavy ani zdaleka neodpovídá někdejšímu vzhledu na samém počátku svého vzniku. O to překvapivěji může znít chaldejský (sumerský) epos Enúma Eliš.

„Nepatrně“ nyní předběhneme sled událostí a pokusíme se, prostřednictvím sumerského eposu Enúma Eliš, vytvořit si představu o planetárním uskupení našeho slunečního systému, jenž nemusel být nutně totožný s tím, co je k vidění na nebeské obloze dnes.

Ačkoliv je nejisté, od koho vlastně Sumerové informace o zásadních změnách naší sluneční soustavy získali, je naopak téměř jisté, že popisované změny probíhaly v daleké minulosti, která je nejen Sumerům vědecky „přísně zakázaná“.

Zopakujme si ještě jednou příběh z počátků časů první generace chaldejských bohů (zástupně planet), neboť je to čas, kdy do naší právě tvořící se Sluneční planety pronikli nikoli „Prastaří nebes“ nýbrž válečnická entita, jež postupně v čase kolonizuje planetu Zemi.

Zlo, jež se vynořilo z Temné země nebytí?

„Na počátku věků, když nahoře nebesa nebyla pojmenována a dole Země nebyla zvána, tu prastarý Apsú a jejich životadárná Tiamát, rodička veškerenstva, své vody smísily dohromady.“

Nevynořily se ještě pastviny a rákosové houštiny nebyly vidět. Když žádný bůh (planety) se ještě neobjevil.

I. Tabulky eposu Enúma Eliš

Babylónský epos o stvoření světa
(Mýty staré Mezopotámie)

Na počátku věků, kdy nebesa nebyla pojmenovaná a Země (Ki) nebyla zvána, tu prastarý vesmírný oceán Apsú - mezihvězdný plyn, obsahující atomy nejstaršího prvku vodíku, se smísil s životadárnou Tiamát, zhuštěným hvězdným prachem, obsahujícím všechny životadárné stavební prvky (uhlík, vápník, dusík atd.). Aby vytvořily obálku v podobě disku, budoucí Sluneční soustavy, kroužící celých 6,5 mld. let kolem budoucího Praslunce a dalších 1,5 mld. let, které zbývaly do zážehu nukleárních reakcí vodíku na helium.

Ještě zdaleka se nemohly objevit pastviny a rákosí u říčních toků. Vždyť se ještě neobjevili ani Bohové (zástupně planety). Rotující hvězdný prach obsahující všechny stavební prvky promísený všude přítomnou ionizací s mezihvězdným plynem obsahujícím zejména molekulární vodík, se pozvolna smršťuje a gravitační síly jej rozdělují na obálky prvních planet, jež nabalují další stavební materiál. Neuvažujeme-li již připravený hmotný objekt, jenž jednou zazáří jako životadárná hvězda Utu (Slunce). Gravitační síly a smršťování hmoty musí nejdříve dosáhnout v jádru budoucí hvězdy několika milionů stupňů Celsia, aby mohlo Slunce vzplátnout a spalovat nejstarší prvek vodík (získaný z praoceánu Absú) na helium. Zásadní informace, z úvodní části babylónského eposu Enúma Eliš tvrdí, že pochází z dávných dob, kdy nebylo nikoho, kdo by pojmenoval nejen Zemi, ale i okolní vesmírné prostory.

CHRONOLOGIE

Vše bylo pusté a bez života. Což je velmi pozoruhodné tvrzení, jež není v rozporu se žádnou doktrínou, legendami Mayů, či jakýmkoli učením. Připomeňme si nyní, jak pohlížejí učenci na tentýž vývoj v souladu s posledními tezemi, poznatky a výzkumy okolního vesmíru. Vše pusté a bez života, neboť i planeta Země se po dlouhý čas nacházela, v čase svého vzniku ve vědecké škatulce nazvané „Astrální epocha země“.

Praslunce - nukleární reakce deuteria a lithia - 6,5 mld. let.

Astrální epocha Země - před 5 mld. let.

Zážeh Slunce jader. reakcí vodíku na helium - 4,5 mld. let.

Vnější obaly Země nerozlišené - před 4,5 mld. let.

Lunární epocha Země - před 4,2 mld. let

Zemská kůra pokryta oceány.

Nukleová epocha Země asi - před 3,5 mld. let.

Vyvíjí se kratogenní jádra, kontinentální kůra zčásti s žulovou vrstvou.

Zralá epocha asi - před 1,2 mld. let.

Velké kratogeny (tabule), kůra kontinentálního typu.

Prahory

 2 511 mil. let

Prvohory

 511 mil. let

Druhohory

 161 mil. let

Třetihory

 61 mil. let

Čtvrtohory

 1,5 mil. let

Uvážíme-li neprůchodnost informací v současných mediálních systémech, či naopak plíživou cenzuru celé škály nátlakových

uskupení, pak jsou zcela namísto pochyby i o možnostech dávných „bohů“ obelstít informační šum a přes propasti času zaslat tyto zcela zásadní informace nejistotě budoucího věku. Nikoli jen proto, že dávní „bohové“ patří, i dle vědců, pouze do folklorní mystiky. Nýbrž právě proto, že v rámci eliminace Saddama Huseina byla okupačními vojsky nejen vybrakovaná muzea a nevratně zničeno, či rozkradeno více než 80% všech tabulek z někdejší Ašurbanipalovy knihovny.

Víme v čí prospěch. Jakékoliv odvolávání se na texty dávných eposů bude vysmíváno a zpochybňováno. Pokud nebude obsah chráněn přísnými autorskými právy iniciátorů onoho lupu.

Nicméně připusťme, pro tuto krátkou chvíli, že naši sluneční soustavu, obklopenou vesmírným proceánem Apsú, tvořila na počátku věků pouze Tiamát, budoucí roditelka života.

Hovoříme o dobách, kdy nebylo žádné rozumné bytosti schopné zaznamenat a přeposlat do budoucnosti cokoli.

Planeta, či zárodečná obálka Tiamát, tvořena zhuštěným prachem původně obíhala kolem ústřední hvězdy „Šamaše“ (o němž epos tajupně mlčí) a její těžiště se pohybovalo po témže orbitu, kde se dnes nalézá pásma asteroidů.

Dnes bychom ji ve zmíněné oblasti těžko hledali, neboť byla později zničena v planetárním kataklyzmatu. Roztržena ve dvě. Jedna její polovina snad dodnes obíhá v podobě meteorických rojů a miniplanetek, když druhá byla „odtažena“ blíže ke Slunci, aniž by se vylily oceány do prostoru.

Dříve, než se vše právě popisované skuteční, vytvořily gravitační síly naší sluneční soustavy dvě zbrusu nové planety:

„Když se Lachmu (Mars) a Lachamu (Venuše) objevily a jménem nazvány byly...“

Z dávného textu jasně vyplývá, že Mars a Venuše vznikly až v dobách, kdy mohly být pojmenovány rozumnými bytostmi.

Jakými? Není nám známo. Vzápětí (v procesu pravděpodobně trvajícím tisíce let) se objevily další dvě planety: Anšar

(Saturn) a Kišar (Jupiter), jejichž spojené gravitační síly se staly rodiči další planety Anu (Uran). Není jistě bez zajímavosti, že Saturn a Jupiter, podobně jako Uran a později i Neptun, patří do téže skupiny „obřích“ planet, v porovnání se zbývajícími planetami. Navíc Saturn, Jupiter a Uran mají jako jediné planety prsteneц.

Dalším podezřelým fenoménem eposu Enuma Eliš je skutečnost, že logicky popisuje vznik planet postupující od centra gravitačních sil. Tedy od pomyslného středu naší planetární soustavy. Tam, kde tušíme Slunce (Utu). Jakkoliv eposům není cizí odpočet opačný. Dříve než se mohl stát Anu (Uran) dominantním bohem v naší sluneční soustavě, Anuem navýšené gravitační síly umožnily vytvoření Neptuna (Ea).

Merkur je kapitola sama pro sebe. Jakkoliv hovoříme o planetě, svojí velikostí i krátery zbrzděný povrch připomíná spíše Měsíc. Původně objekt, jenž podle Enúma Eliš nenáhodně přilétající do vznikající planetární soustavy, aby se načas usadil blízko trajektorie bájně Tiamát. Zde, při planetárním kataklyzmatu, zřejmě přišel ke své zjizvené tváři. Nakonec byl gravitačními silami Neptuna zbaven nejen božské záře, ale i pásu. Zbaven koruny, aby nakonec skončil jako první planeta nedaleko Slunce. Jeho září se naopak oděl Ea (Neptun). Ať již tomu bylo jakkoliv, je Anu (Uran) považován chaldejskými eposy za otce Enlila (Neptuna). Zbytky zárodečné obálky Tiamát vytvořily životadárnou planetu s velkými oceány a podivuhodnými živočichy, aby byla později roztržena síť gravitačních sil ve dvě. Přičemž z jedné části, jak již řečeno, bylo vytvořeno pásmo planetek. Druhá část byla zavlčena na trajektorii bližší Slunci, aby se stala základním kamenem planety Ki (Země), když její někdejší Měsíc a později objekt s tabulkou osudů (planeta) Kingu, se stal nejzáhadnějším kosmickým objektem, Měsícem Země. A právě do těch časů, kdy se Anu - Enlil (Uran) může stát pánem přilehlého vesmíru, může být datován průnik neznámé Entity z bezrozměrného vesmíru. Využívající gigantických elektromagnetických sil k prostupu časem.

ZAŽEHNUTÍ SLUNCE, JEHO OPRAVA, NEBO VÝMĚNA?

Zážeh Slunce zavedl Řád, který Slované vnímají jako Pradávnou viděnou Pravdu (Pravi). Zákony Univerza, jejichž dodržování drží 3D hmotný svět s duchovní dimenzí v rovnováze. Není dobré zasahovat do zavedeného řádu ve svůj prospěch, pokud jsou známé veškeré vlivy působící v neprospěch širokého okolí.

*Člověk je vidina.
vidina po kráse, lásce a bezpečí,
sluníčko zahřeje a vánek potěší,
stín schová se v kapradí
a člověk v přístřeší.
Oko se orosí a srdce zachvěje,
při změně k lepšímu,
při změně k horšímu.
Stále je naděje k životu prostšímu.
Člověk je duše hledící do dálek,
k životu lepšímu,
k životu bez válek.*

ZAŽEHNUTÍ, OPRAVA, NEBO VÝMĚNA SLUNCE?

Pokud vycházíme z přesvědčení, že relativita času je semenem Univerza a gravitace dominantním ždímatelem energií i ne-obyčejných kmitočtů, je představa vývojové časové linie, co jedinečné přímky, velmi jednoduchou berličkou, které se bez ostychu rovněž chopíme, neboť sami prozatím nemáme, než vizi uceleného řešení. Hledáme totiž pevnější intervenční bod, abychom se i skrze srovnávací metodologii vydali cestou dobrodružného pátrání, kam časově zařadit slovanskou Javi, Navi a Pravi - Kony Univerza,

o jaké Setbě a Jitru, či falešném Slunci hovoří posvátné mayské texty v Popol Vuh. Aniž mi dávají spát technologie, kterými lze nefunkční Slunce opravit, či vyměnit za jiné, jak o této zřejmě snadné proceduře píše pan Ivo Wiesner ve svých knihách. Pověstínou skvěle informován. Nezapírám, že jsem pragmatický vyznavač Herčík-Borůvkova modelu průřezu hmoty i ducha z vyšší dimenze do našeho světa 3D. Jinými slovy. Jsem na tvrdo přesvědčen, že lidská bytost je, skrze svého ducha, součástí i vyšších dimenzí, se kterými lze, za jistých podmínek, bezprostředně komunikovat. Skrze celý, pro nás nepřilíš přehledný souhrn všech přijatých a odeslaných kmitočtů, jež se nesmazatelně zapisují do noosféry, protonance. Totiž pravé, nikým nefalšované Knihy Života. Přičemž svědomí není lidským vynálezem, než čistým zrcadlením, či věrným odrazem interakce okolních dějů, okamžitým stavu lidské bytosti, rodné Země i celé Sluneční soustavy v našem vědomí.

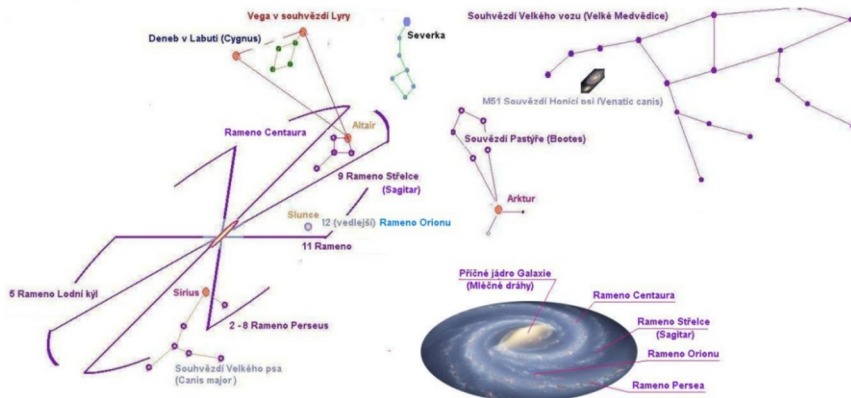
V pokoře přijímající i dávající. Uvědomující a vzdělávající se. V koloběhu nových a nových zrození.

Ačkoliv nyní stojíme na samém rozhraní příčinnosti a důsledků. Buď jako lidské společenství končíme, ačkoliv svojí duchovní podstatou jsme mohli být fenoménem Univerza. Teď a zde, v této chvíli, se totiž podobáme spíše bezduchým dřevěným loutkám, které smetla potopa (viz posvátné texty mayského kmene Kvíčů - Popol Vuh). Spoutání na duchu, bez člověčího šarmu, nevnímaví k drancování rodné planety, slepí a hloušší k utrpení jiných, ač vidící a slyšící, neboť programově vypočítaví a požívační. Totiž binární pragmatici. Negací Lži hovořící o Pravdě. Pravdu negací měnící na lež.

Negací negace, negující sami sebe. A snad i Právo Boha samého. Hloušší k frustraci, strachu a utrpení druhých?

Nemám tím na mysli nesmyslné masochistické sebeobětování národa ve prospěch vychytralého plánu, jak konečně eliminovat prvorozené děti Země, nositele véd, člověčenství, kultury a sociálně vyvážených vazeb.

ZAŽEHNUTÍ SLUNCE, JEHO OPRAVA, NEBO VÝMĚNA?

Lingua Slavica - Jazyk Slovanský

Nemůže být sporu, že prastarý a nanejvýš vyspělý slovanský jazyk byl jedinečným a všesvětově sjednocujícím informačním systémem Starého světa i tzv. světa antického. Všeslovanský jazyk, ve kterém je každé více slabičné slovo vlastně větou. Můžeme lehce zahrnout trpaslíky na ramena zdánlivých obrů, a také se, v naší encyklopedii Den Mluvících Kamenů o to s upřímnou radostí přičiníme. Podat tisíce důkazů, že umělohmotné spletení Slavica Lingua, do evropských jazyků, ani náhodou není božský úradek stavebního Dohledu, jemuž vadila i výška Babylónské věže, nýbrž svatá přáníčka podvodníků, žádajících si, v rámci bez-trestného drancování Země, masochistické sebezničení slovanských národů.

Praslunce

Výbuchy obřích hvězd, které se provinily. Smrt Slunce, jež dokončilo svůj přirozený běh rozmetáno i s obydlými planetami ve žhavé ionizující obří mračno, kdesi v odlehlosti Orionova ramene. Spojením praoceánu Absú a Tiamáty. Odvozeně obsahující všechny stavební prvky (uhlík, vodík, deuterium, lithium, křemík bor atd...) budoucí i minulé Sluneční soustavy, postupně gravitací,

dostředivými i odstředivými silami shromažďováno, do podoby disku s velmi svítícím jádrem o teplotě 10 stupňů Kelvina (- 263 stupňů Celsia), později do podoby globule / Praslunce, v procesu trvajícím celých 8 miliard let.

a) Zážeh Slunce:

Gravitace Praslunce zvyšovala svou povrchovou teplotu z - 263 stupňů Celsia (10 Kelvina) na 4 000 Kelvina násilně termojadernou reakcí Deuteria, Berylia, Lithia, Boru společně s téměř čarodějnou gravitací, navýšila povrchovou teplotu na 7 000 Kelvina, kdy se jadernou reakcí začal měnit nejstarší prvek vodík na helium a Praslunce - Šamaš, zažehnuto na Utu - Slunce.

S povrchovou teplotou 8 000 Kelvinů. Stalo se tak před cca 5 miliardami let (v lineárně chápané linii času, což je vzhledem k mohutné gravitaci nereálné). Stalo se na jednom odlehlejší rameni Galaxie / Mléčné dráhy.

Zážeh Slunce zavedl řád. Z pradávna viděný. Pradávně dané zákony Pravi, neboli Pravda v Javi. V reálném 3D světě Čela věků byly dány kony (zákony), jejichž sdílení bylo očividně jednotné, jak pro Windones, Rassa, Slovany, tak Mayské kmeny, Indy, či Sumeru. Šířený jednotným prastarým, skvěle uzpůsobeným slo-

ZAŽEHNUTÍ SLUNCE, JEHO OPRAVA, NEBO VÝMĚNA?

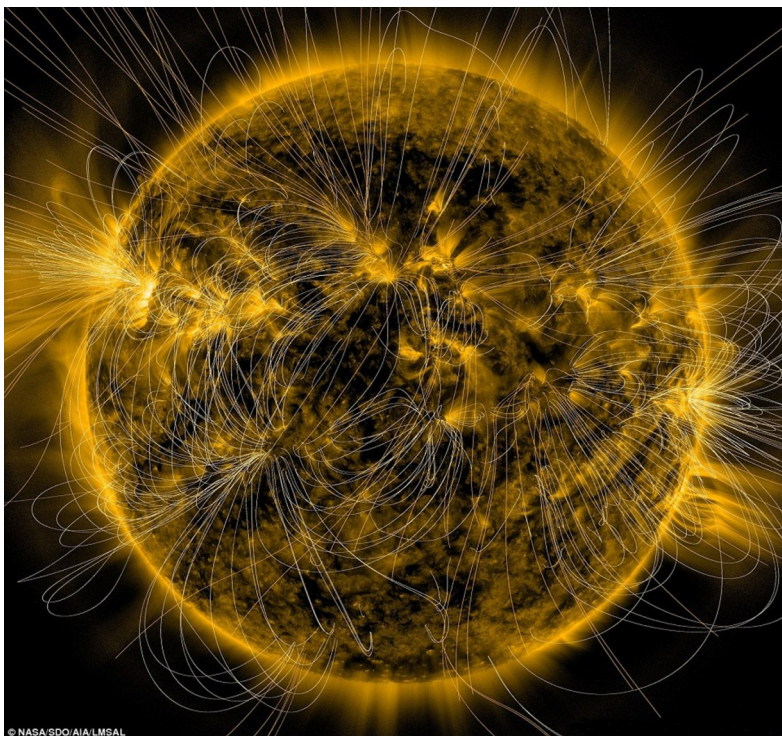
vanským jazykem. Jak se za okamžik, či naopak nechtěně, sami přesvědčíme. O jaký řád, zákony, Pravi z pradávna viděné kony (zákony) pravdivé kráčí, si lze představit, jestliže si teď a zde necháme cvičně, prozatím bez náhrady, ukrást i naše Slunce.

Vyzářená energie, jež v průměru dopadá na 1 čtvereční metr je cca 1,5 kW (J*s) s průměrnou teplotou okolí 20 stupňů Celsia. S průměrnou stávající vzdáleností Země - Slunce 150 milionů km, kterou uletí světelný paprsek za cca 8,3 minuty. Životní rytmus (kmitočet Země) je 6,67 kHz, zdravé srdce i samotná osrdečnice tepe v rytmu Slunce 60 tepů/min. Naše Slunce má dvě otáčející se polokoule, z nichž každá je nositelem + / - polarizace dvou elektromagnetických pólů, jejichž obměna má periodu 11 let. Vliv ionizace ovzduší, v závislosti na slunečním větru, vlhkosti ionizovaného prostředí a opačně, vliv na přízemní ionizaci Země (-), má vliv na zdravý vývoj lidského plodu a vyvinutý plod se předčasně dere na svět, je-li přízemní ionizace v nesouladu se sluneční (+). Je-li tato rovnováha porušena a přízemní ionizace je stále uměle, například skrze utajeně utajované rozprašování radioaktivního jodu 131, práškování chemtrails, mikrovlnné záření, skrze průmyslové radary řízené počasí, mikrovlnné zbraně, či několikanásobně plné pokrytí tlf., či jiným šmírovacím signálem, udržována na +, dere se plod na svět předčasně. Plně nevyvinut. Zvyšuje se i počet potratů.

Sluneční svit, vitamín D, koná pravé divy s naší hormonální, odvozeně i tělesnou podstatou. Je-li nám z jakéhokoliv důvodu odpirán, bídne hyneme i s poškozenou DNK, mtDNK, mdlým myšlením i rachitickou kostrou. Sluneční energie, elektricky nabitě částice uvádí do pohybu koloběh vody i vzduchu (solidně uspořádaná proměnlivost počasí). Je-li navíc nasílono mračnem elektronů vymrštěných z jader Jupitera, Pěruna, v lednu o Hromnicích, je první el. výboj elektromagnetické bouře, předzvěstí dobré pohody a úrody. Slunce je spoluautorem fotosyntézy rostlin, energetické sítě Země s prýstíci studánkami s křišťálovou vodou, i proudění

ZAŽEHNUTÍ SLUNCE, JEHO OPRAVA, NEBO VÝMĚNA?

řek. Země se svými jádry, navzájem se otáčejícími v protisměru díky relativitě a signálům ze Slunce obíhá kolem ústřední hvězdy v souladu se vzájemně působícími dostředivými a odstředivými silami. Navíc s elektromagnetickým potenciálem mezi severním a jižním pólem, odvislým od el. magn. pole Země. Zkrátka Slunce řídí souběh i odezvu všech životných i opačných vibrací, frekvencí v souladu s Univerzálními kony v rámci souladu, či nesouladu ve Sluneční soustavě. Jakýkoliv nepřirozený zásah do přirozených algoritmů člověka, jakéhokoli tvora, ptactva všeho druhu i Země, včetně útoků na její přirozené receptory. Zdroj oněch signálů skrze Slunce, zákony Univerza, odpovídající odezvu, ovšem v opačném a velmi nasíleném gardu.

© NASA/SDO/AIA/IMSAL

Obr. NASA: Elektromagnetické erupce na Slunci

Poznámky pod čarou:

Co nás napadá na prvním místě, při zkoumání možných variant určité gravitace, relativita (retrakce času, proměna hmoty), vyšší i nižší dimenze. Matrice, algoritmus událostí v reálném čase, algoritmus naplněných matic, morfologická rezonance, jednoduchý egregor, duchovní info pole - protonance. Jednoduchý informační egregor? Morfické, morfogenetické i energetické pole Země. Frekvence el. mag. pole, přirozená rezonance Země (6,67 kHz i možné příčiny několikerého navýšení téhož).

Výměna Sluncí? Po každé planetární katastrofě lze zákonitě očekávat nové horotvorné a vodotvorné uspořádání. Nebo-li, nové oddělování vod od souší. Při vytváření nového pomyslného čepu, to jest nového těžiště, kolem kterého se Země otáčí. Tehdy lze očekávat i několik set metrů vysoké tsunami. V tlumeném kmitu kroužící kolem planety. Drtící vše a všechny. Obnažující hory na dnech oceánů, tryskající vody z obnažených průduchů Země a naopak. Při zanedbání nejméně dvou Sluncí v kouzelníkově rukávu, nebo nikoli šťastném opoždění.

Odkud vzít a nekrást? Aníž bych ohrozil nejbližší možný život. Jsou-li ještě nějaká volná Slunce?

Určitě nejbližší možnou hvězdu stejné třídy, připravenou k zažehnutí jaderné reakce vodíku na helium. Schopnou vypouštěním plazmy o velikosti budoucích planet, vyrovnávat nevyváženost právě nově budované Sluneční soustavy. Zcela určitě se výběr řídil skrze vzájemné proporce, stáří, svítivost, oběžnou dráhu i vzájemnou vzdálenost $F = pl.k * (Ms * Mz) / r^2$.

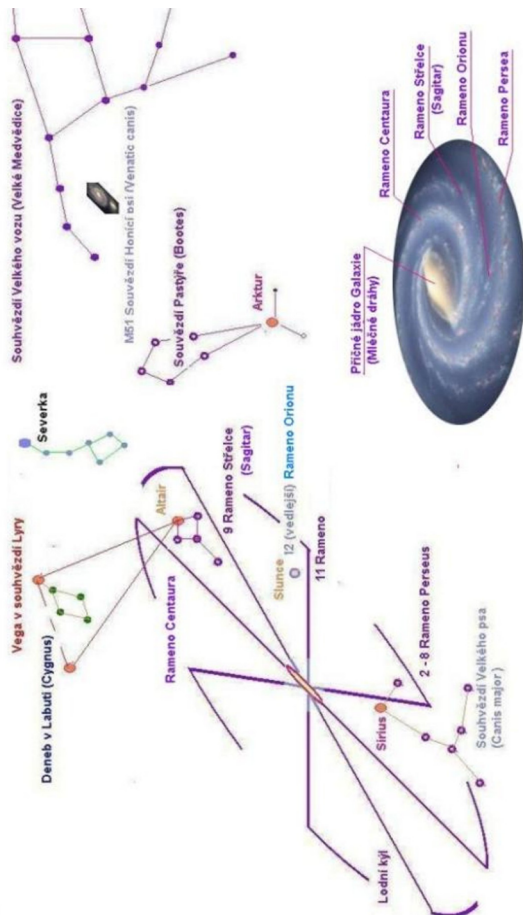
A protože naše Slunce snad vydrží ještě nějakou tu miliardu let, mohlo by se zalíbit strýjcům nízkoenergetického „dobrovolného sebezničení“ lidstva, připraveným krátce po onom dni, odtáhnout naše Slunce. Nevím jak, nevím kam. Leč rychle z dosahu Země, kde v podzemních prostorách přežívají Poslední z posledních, kteří chtěli být prvními. Pány technologické singularity a otroků.

ZAŽEHNUTÍ SLUNCE, JEHO OPRAVA, NEBO VÝMĚNA?

Během 8 minut by zahlédli poslední paprsky Slunce a teplota by velmi rychle poklesla na 10 stupňů Kelvina. Jak rychle by krystalky ledu, kyslíku, dusíku, helia, vodíku zasněžily a zalednily planetu?

Velmi rychle! Z části ještě hořící, či doutnající by odlétla do hlubokého vesmíru k nejbližšímu gravitačnímu přitahovači.

A hvězdy by se jí zdaleka vyhýbaly.

*Jen najít si čas na lásku,
život náš je bystřina i stojatá tuň,
vlnka zčeřená pohlazením oblázků,
krajinou skalistou ženoucí se kuň,
něžná pouta spletená z těch nejjemnějších provázků,
jen najít si čas na lásku.*

EPOCHÁLNÍ VÝLET SKRZE HADAIKUM

Základní stratigrafické členění, geologická období.

Po Astrální epoše Země, která započala někdy před 5 mld. let, přichází dlouhá epocha, kdy je Země zcela prosta života. Nazýváme ji „Prekambrium“ (Hadaikum, Protozeikum, Archaikum.).

Můžeme-li věřit ideologii o přesnosti měření a časování jednotlivých vývojových období, pak v uvažovaném období planety zde naplno probíhalo nejstarší, nevládné období Hádovo, Prekambrium, Hadaikum. Od konce astrální epochy a od samého prvo počátku planety asi 4 600 až 3 800 miliony lety).

4,6 mld. let Hadaikum

Naprosto neživotné prostředí předgeologického období. Po zásluze připomínající Hádovo podzemní Peklo, kam odcházejí pouze zoufalci a nebetyční hříšníci.

Žhavé, pářící se bažiny, sopečná aktivita, bombardování Země kosmickými objekty. Komety, přinášející vodu, chemický vývoj oceánu a atmosféry.

Postupně se tvoří zemská kůra, při navýšené sopečné

činnosti, aby i zanedlouho první vrásnění zvané „Starohory“ (Protozeiukum) teprve započalo.

Starohory 1 900 - 600 mil. let

Protozeiukum, mladší Prekambrium, ale i následující období Prekambria Prahory - (Archaikum) bylo života prosté. Oceány i atmosféra se teprve vytvářejí. Posléze se objevuje Měsíc a s ním i primitivní život ve vodě (sinice, řasy, láčkovci, kroužkovci, první členovci). Pevniny jsou tvořeny štíty s nejstaršími horninami. Nejrozsáhlejší je **Kanadský a Baltský štít**. V období Cryogenu (850 - 630 mil. let) se země ochlazuje a pokrývá ledem.

4,2 miliardy let - Lunární epocha Země - vznik praoceánu

Zde patrně zasáhla zoufalé ideovědce romantická Höerbirgerova teorie, jež zachytila Měsíc, tak blízko Země, že je konečně znám zdroj titánských slapových sil, neuvěřitelných elektromagnetických bouří, navýšených sopečných a horotvorných aktivit, schopných tak dlouho třepat pytlíkem naplněným životnými součástkami, až se jednoho dne samovolně sestaví do podoby velmi výkonného počítače?

Ačkoliv ti moudřejší uvažují spíše o nárazu velkého kosmického objektu, jenž způsobil vytržení teprve tvořící se zemské kůry a následně její poskládání na oběžné dráze kolem Země.

V souladu s Höerbirgerovou teorií, v podobě Měsíce I. Aníž ta přesně určila oběžnou dráhu Země. Rozhodně však starší horniny na současném Měsíci a mladší Zemi, včetně rozdílné hutnosti (Specifické váze), těmto ideo teoriím nahrává na mohutný smeč.

U kterého nemusím být. Podobné zatřepání životným a horotvorným pytlíkem je schopno zorganizovat relativně samo mladé Slunce, skrze neklidné jádro Země, ustavující Sluneční soustavu, potažmo i Zemi, do rovnovážné polohy. Aníž zapomeneme na mohutné erupce žhavé sluneční plazmy o velikosti obřích planet, možný prvopočátek objektů i jiných planetárních systémů.

3,5 miliardy let - nukleová epocha Země

Zatřepání pytlíkem se částečně povedlo. Objevují se první jednoduché formy života (bakterie a řasy) v praoceánech. Gigantické elektrické bouře, spolu s kosmickým a ultrafialovým slunečním zářením, vyvolávaly v atmosféře, tvořené čpavkem, metanem, kyslíkem a vodními parami, díky všude přítomné ionizaci, spontánní chemické reakce. Vzápětí následuje „stvoření“ amino a nukleokyselin, podmiňujících vznik bílkovin a potažmo - genové substance (Harold Urey, Stanley Miller - Výzkumný ústav nukleární chemie - Chicágo - USA).

Počátky DNK - deoxyribonukleové kyseliny - jež charakteristickými vztahy, vzájemnými kombinacemi mezi jednotlivými nukleotidy, nositelem genetického kódu, každé živé bytosti.

A. I. Oparin - SSSR je naopak přesvědčen, že v té době nebyl na naší planetě volný kyslík, čímž pokusy předchozích vědců postrádají realitu, ačkoliv právě neexistence volného kyslíku umožní právě ty chemické reakce, které jsou pro vznik jednoduchých organických bílkovin důležité.

Volný kyslík v atmosféře jako výsledek fotosyntézy a rozkladem vodních par ultrafialovým zářením? Nebo fotosyntézou primitivních organismů podobných sinicím?

Zastánci panspermie jsou naopak přesvědčeni, že byl život na naší planetu „zavlečen“ z kosmu. Staviteli a Tvůrci?

3,4 mld. let

Objevují se bezjaderné buňky (Prokaryonta).

První jednoduché anaerobní bakterie (nejstarší zkamenělinou asi 3,4 mld. let starou, je tvor Archaeophaeroides).

Pravděpodobný vývoj buněčných jader (Eukaryonta).

Z jednoduchých bakterií se vyvíjí mitochondrie a ze sinic chloroplasty v době, kdy začínal probíhat v buňkách významný proces - fotosyntéza.

Italská vesmírná agentura - Oimi

Vědci z Univerzity Federika II. Italské Neapoli (Geolog Bruno D'Aregegnio a molekulární vědec Guisepe Geraci) oživili a naklonovali sedm rozdílných druhů bakterií z meteoritů starých 4,5 miliardy let. Podobné archeobakterie se, před 3,5 miliardami let, objevily jako první primitivní organizmy i na Zemi. Bakterie jsou nositelkami DNK, nicméně bez jakéhokoliv obranného imunitního systému, jenž je tak typický pro současné druhy bakterií. Nový druh bakterií byl pojmenován crim (cristallo-microbi). Byla analyzována jejich DNK, bylo konstatováno, že jistý druh oněch bakterií má i jiný způsob genetického kódování. Z toho všeho lze usuzovat, že život se vyvíjel v celém vesmíru. Postupně se objevují rostliny, sinice a řasy, bakterie, prvoci, láčkovci, kroužkovci a členovci.

4,5 miliardy let trvání Země, je pro mne tak nepředstavitelný časový úsek, abych nepovažoval za plýtvání Boží invencí i energií, časem i prostorem, domnívat se, že to vše je jen Boží úradek směřující ke stvoření Adama, ověšeného nekonečnou škálou religiózních dogmat a utajovaných skutečností o zvláštní vyvolenosti ke konci časů, kdy nastane čas konce časů.

Spíše se mohu domnívat, že se během této neuvěřitelně dlouhé doby vystřídala poblíž Země mnohá společenství pozorovatelů, Tvůrců, zájemců, ztroskotanců, různých životních forem i obsahu, jež by se v nelehkých podmínkách velmi těžce vyvíjela.

Uvažujeme-li každý horotvorný proces, za konečnou, pak nezbyvá čas ani říci sbohem, račte si prosím vystoupit.

Povšimněme si nyní několika maličkostí, jež nechávají materialisticko-idealistické bohy vědeckého světa, poměřující stáří čehokoli, v bohorovném klidu. A tak se jednoho dne může stát, že se i my jednou dodatečně staneme obětí bohorovného vědce v budoucnosti zkoumajícího naše kosti.

Budou-li jaké?

Vědec totiž může lehce dojít k závěru, že naše pravdě-

podobně chlupatá a vychrtlá těla běhala po naší planetě mnohem dříve, než se doposud ve vědeckých kruzích uvažovalo.

Naše kosterní zbytky, ozářené zvýšeným radioaktivním pozadím, atomovými pokusy, haváriemi jaderných elektráren, či neustále zvětšujícím se dopadem kosmického záření neexistující ochrannou vrstvou, budou po přezkoumání uhlíkovou metodou, vykazovat neklamně známky mládnutí směrem do minulosti. Pečlivý vědecký pracovník jistě nevzal v úvahu ani výbuchy Nov v blízkém okolí naší planetární soustavy a tak se i my jednoho dne můžeme lehce stát na slovo vzatými lovci mamutů.

Ve svých úvahách o stáří vesmíru zanedbal nejen tu skutečnost, že vývoj univerza jde od rovnovážného stavu k chaotickému uspořádání (entropii), ale i skutečnost, že rozpínající se vesmír má v každém okamžiku jinou relativní složku vteřiny. A přesto, že jej prastaré biblické texty na tuto skutečnost neustále upozorňují:

„Den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den“.

Stáří vesmíru vědecky určené bez ohledu na proměnu času, prostoru i hustoty soustředěné hmoty nemůže být, podle mne, vědecké. Je však možné že se mýlím. Nicméně vsadím své botky, že krátce po velkém třesku, byl-li jaký, setrvala relativní složka jakékoli dohodnuté časové míry v úrovni limitně se blížící nule.

Ale co na tom sejde, když nám v tomto reálném 3D světě binární logiky a snůškou polopravd funguje dle výhodně nefunkčních teorií.

2,85 miliardy let - vznik Prahor - Höerbirgerova teorie

Zachycený Měsíc II. se přibližuje k Zemi. Těsný dotyk vyvolává velké elektromagnetické bouře a titánské slapové síly vulkanickou činnost. Každopádně ustavení planety Země do rovnovážného stavu, včetně dramatického oddělování souší od vod praoceánů nekončí. Za pomyslnými humny, mezi mnohými Zájemci již poklusávají i prahory, jež se u nás usadí na celých dlouhých 2 000 milionů let.

Prahory

2 511,5 mil. let

Dle vědeckých úvah neobsahuje v té době tuzemská atmosféra žádný kyslík. Plynný obal Země byl dle této hypotézy tvořen metanem, čpavkem, vodíkem, kyanovodíkem, acetylenem a vodními parami. Do tohoto období je kladen i vznik života na této planetě. Laboratorní pokusy při teplotě 180 K a vysokofrekvenčních výbojích o velikosti 60 000 voltů vytvořily ve směsi metanu, vodíku, čpavku a vodních par, jistý druh aminokyselin. Nikoli však těch pravých. Tvořících skutečný život (tato teorie, podle které vzniká život z metanu, byla dávno odpískána, jako nefunkční).

Formy života pouze ve vodách praoceánů. Pevnina je stále pustá a spíše v polotekutém stavu. Z tisíců sopek se valilo neustále neuvěřitelné množství žhavé lávy.

Zopakujme si fakta. Po Astrální epoše Země přichází dlouhá epocha, kdy je Země zcela prosta života. Nazýváme tu dobu „Prekambrium“ (Hadaikum, Protozeikum, Archaikum).

Můžeme-li věřit ideologii o přesnosti měření a časování jednotlivých vývojových období, pak v uvažovaném období planety, zde naplno řádilo nevládné období Hádova Prekambria - Hadaikum. Celých 4 600 až 3 800 mil. let. (v časovém intervalu od konce astrální epochy k prvopočátku planety). Při navýšené sopečné činnosti se tvoří zemská kůra. Další první vrásnění zvané „Starohory“ (Protozeikum), ale i následující období Prekambria - Prahory (Archaikum) bylo života prosté. Oceány i atmosféra se teprve vytvářejí. Posléze se objevuje Měsíc a s ním i primitivní život ve vodě. Pevniny jsou tvořeny štíty s nejstaršími horninami.

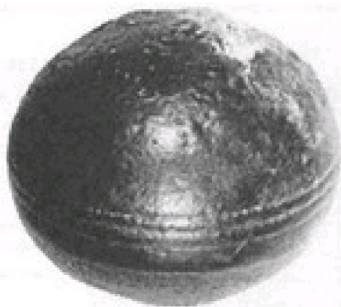
Nejrozsáhlejší je Kanadský a Baltský štít.

2,5 miliardy let - Jihoafrická republika

Na území dnešní Jihoafrické republiky se nalézají bohatá naleziště zlata, stříbra a diamantů po celém území. Zejména pak za

řekou Vaal (tzv. Transvaal). Podivuhodná hornatá zem tvarovaná krásnými údolími. Zajásal jsem, když jsem objevil (prstem po mapě) Dračí hory. V oblasti plné záhad a podivností, dělajících těžkou hlavu kreativních ideo vývojářským teoretikům, či stejně účelově smýšlejícím dogmatikům. Všude tam, kde se vyskytovala bohatá naleziště zlata, či dostatečně početné lidské zdroje. Což může a nemusí souviset s dávnými legendami, či Aboriginci.

Proč vzpomínám tuto krajinu? Cíleně totiž směřuji k notoricky známému příběhu z let mého sběratelství kuriozit: „Horníci dolu v západním Transvaalu nalézají (v intervalu několika desetiletí minulého 20. století) několik stovek kovových koulí. Jsou uloženy v muzeu městečka Klersdorpu v někdejší Jihoafrické republice. Některé z nich jsou prý z namodralého kovu posety bílými skvrnami, jiné, odlišného druhu jsou duté, s bílým houbovým středem. Zřejmě limonitové. Jiné mají po celém svém obvodu tři soustředné rýhy.

Koule jsou pevně vrstlé do přírodního materiálu (pyrofylytu - měkké horniny 3. stupně tvrdosti). Není mi známo, zda zkoušky tvrdosti probíhaly i na výše již zmíněných, údajně kovových kulovitých vzorcích a na jaký způsob. Podle Brinella, či Vickerse? Pyrofylyt pochází z usazenin, jež se na Zemi formovaly v Prekambriu, někdy před 2,8 miliardami let.

Kdosi z návštěvníků si s jistým předstihem označoval svůj zlatokopecký díl?

K témuž tématu: Nikoli věrohodný důkaz, jako spíše po-

divnost. V muzeu by měli být, co odstrašující exponáti, vystaveny vzorky ideo vědců, kteří mohli, byli poblíž, ale nedbali.

27. dubna 2000 a 30. dubna téhož roku „spadly“ v Jihoafrické republice dvě obří koule. Ta, jež dopadla asi sto kilometrů od Kapského města vážila celých 30 kg. Druhá, spíše oválná (největší průměr 1,5 metru, menší průměr 1 metr), spadla nedaleko první. U města Durnbanville. Koule byly průletem atmosférou rozžhaveny doběla. Dva třesky signalizovaly, že se jedná o meteority. A nyní cituji: „Po dopadu žhavě sálaly horko na několik metrů a nebylo možné se jich dotknout, dokud nevychladly“. Pozoruhodným a nevysvětlitelným (?) faktem zůstává, že mají podobně, jako koule nalezené v Jihoafrické republice, ve vrstvách pocházejících z dob před 2,5 miliardami let, rovněž po svém obvodu tři soustředné kružnice, či spíše uměle vytvořené rýhy. Po obou stranách rýh byly mělké prohlubně. Po vychladnutí zůstala koule v Durbanville bílá.

2 miliardy let - dosud panuje na Zemi prekambriická epocha.

K možným změnám dochází před 1,8 miliardami let. Zvyšuje se procento kyslíku v plynném obalu Země, aniž tušíme pravou příčinu? V dnešní době je obsah kyslíku stabilizován na 20 %.

První přistání na Zemi.

První cestu na třetí planetu našeho slunečního systému podnikla, kdysi velmi dávno, mýtická bytost jménem Ogo. Krátce poté, když si přisvojila některé ze znalostí a tajných vědění samotného Tvořitele vesmíru Ammy a vzbouřila se proti němu.

Ogo cestoval z planetárního systému Síria na Zem v několika malých archách, přičemž jednu Ogovu archu, Amma z jiného mýtu proměnil stvořitel Amma v dvojplanetu Zemi.

Druhou cestu podnikl Ogo v arše mnohem menší, než byly ty předchozí. Ta již byla poháněna nekonečnými dálnými dálavami vesmíru zrnem Po. Zrno Po je obrazem Ammy, jenž byl na počátku

všech věcí v podobě víru větru, jenž vycházel z koule, kde původně Po rotovalo ve středu vejce světa (tehdy, kdy byl svět ještě v Am-movi bez času a prostoru), projevující se pouze světlem a hlasem, které však nebylo ani vidět, ani slyšet.

Vlněním o různé vlnové délce?

Dogonské kosmologické mýty

Necronomicon - Kniha mrtvých jmen

Spis, jenž se původně jmenoval „Al Azif“ (Hmyzí tvor, či hmyzí bzikání), pochází údajně z dob omajidských kalifů od údajně pomateného arabského básníka Abdul Alhazreda, žijícího v jemenském městě Saná. Dílo však vytvořil v Damašku (v Asýrii), kde se usadil krátce před svojí smrtí. Abdul Alhazred byl přesvědčen, že ve zříceninách pouštního města objevil tajemství entity, jež je mnohem starší než lidstvo a nazýval tyto bytosti Yog Sot hoth, ale též Cutulu.

Se vši pravděpodobností jsou tyto bytosti podobné „šedivcům“, kteří v současné době, za účinné asistence páté kolony, okupují naši planetu? Nekronomicon mezi řádky, ale i přímo náhodným posluchačům vyprávěl o těchto bytostech, které se nechávali, skrze své vazalské a jen nepatrně zasvěcené klony, lživě nazývat „Těmi nejstaršími“, aby byla navždy vymazána jakákoliv vzpomínka na „Nejstarší z nejstarších“. Skutečné Tvůrce z dob raného vesmíru (Mezi něž nepochybně patří i Rod, nejvyšší z někdejších bohů. Někdejší mýtická upomínka Slovanů na Tvůrce předchozího vesmíru, ale i otce Kostějů Nesmrtelných.), kteří náhle opustili trojrozměrný svět a vrátili se zpět do nejvyšších dimenzí. Aby po sobě zanechali stopy v podobě vybledlých vzpomínek i zbytky Hvězdných cest, které nepodlehly zkáze proměn.

Ti, o kterých vyprávěla kniha mrtvých, pocházeli z planetárního systému jedné z hvězd v souhvězdí Orionu. Tato údajně nejstarší kniha světa hovoří i o dobách, kdy se tyto podivné bytosti

objevily poprvé na této planetě, usazovaly se na dnech mělkých moří a šelfových oceánů. Aby již řečení parazitů později budovali svá shromáždění blízko lidských.

Ovládli planetu, aniž byl čas pro ně limitujícím faktorem. Pronikali do minulosti i budoucnosti planety, aby otročili a drancovali Zemi i její okolí, v celém jejím časoprostoru. Od počátku věků, až ke konečnému vítězství. Pronikali vstupními branami, které byly pozůstatkem dob ještě dávnějších, které však nebyly jejich dílem.

Jejich stopy, respektive stopy jejich otroků, se objevují v dobách, ve kterých nemohly být zcela objektivně nalezeny. Tentokrát dokonce v souladu s ideovědeckým názorem.

Kniha byla přeložena do řečtiny (v roce 950 n. l.) Theodorem Pilátem a vešla v povědomost pod názvem Necronomicon. Součástí spisu mají být i magické formule, umožňující prostřednictvím oddaných zasvěcenců, těmto, nikoli nejstarším z nejstarších, ale prastarým bytostem přicházet i do našeho časoprostoru. Po roce 1228 n. l., krátce po latinském vydání díla, papež Řehoř IX. spis zatratil a postavil mimo zákon. Originály zmizely, aby mohly být nahrazeny čímkoli, co se zavedenému systému právě hodí?

Mnozí badatelé kladou jednu z pradávných, vysoce rozvinutých civilizací, jež nás na této planetě předcházela, do období konce druhohorní jury. Jakkoliv jsem této fabulaci na hony vzdálen, nemohu ji vzhledem k jistým příznakům podivnosti ignorovat, jen proto, že nejsem nadšeným zastáncem této romantické konstrukce dračí civilizace. Je-li vůbec možné o druhohorní civilizaci reálně uvažovat, jsem připraven tak učinit.

Pak to muselo být vyspělé lidské (záměrně zdůrazňuji slovo lidské) společenství, jež využívalo čistou zemní, kosmickou i sluneční energii a technologie, které jim umožnily pohybovat se nejen kosmem, ale pravděpodobně i časem. S vědou, vyspělými výrobními technologiemi, astronomií i lékařstvím udivující úrovně.

A pokud dnešní Měsíc je totožný z druhohorním Měsícem,

pak se vši pravděpodobností nalezneme stopy této civilizace (pevnosti, budovy, konstrukce, či dokonce stopy bojů) na jeho povrchu! Bojů s mimozemskou entitou, jež se vynořila z hlubokého kosmu? Bojů, ve kterých pozemská civilizace, před 65 miliony lety téměř beznadějně podlehla? Civilizace z jejichž zbytkového fondu následně čerpala nástupnická společenství, zejména pak uskupení odpadlické Antlánie?

Nechme se překvapit i inspirací ze směru hvězdokupy Sedmi sester, legendárních stavitelů Babylónské věže, jež byla na samém počátku biblických dějů nahrazena dračí entitou, pohybuující se časem, která nakonec ovládla nejen celou Mezopotamii, Chaldejsko, ale i celý tehdejší svět.

Právě té dračí entity, o níž se relativně nedávno hovořilo v souvislosti s odůvodněním nesmyslného masakru religiózního šiitského uskupení mesiánů „Strážců brány“, speciálními americkými jednotkami (Irák 2007). Abychom se stali moudrymi, pohovořme o tomto podivném geologickém rozhraní...

Prvohory

511 mil. let

365 - 298 milionů let - Mladší Prvohory

Godwana, Laurasia (př. Herčinský masiv, Jižní Ural), Sibiř. Konec minerálního a počátek rostlinného světa.

345 mil. let - Karbon

Močálovitý a vlhký Karbon. Ideální podmínky pro tvorbu černého uhlí. Roku 1891 byl v Austrálii v černouhelném dolu nalezen řemeslně jemně vyrobený zlatý řetízek. Uhlí v této uhelné sloji vznikalo před 300 miliony lety.

V téže době byla oblast, kde byl nalezen sarkofág Lady Agy, již zcela v podobně odpovídající konstelaci. Uložen uprostřed bujné květeny. V těžko přístupné prvohorní močálovité krajině.

245 - 161,5 mil. let - rozhraní Permu a Triasu (Permo Trias)

Nejdříve si připomeňme některá technická data týkající se období na rozhraní dvou horotvorných epoch - Permu a Triasu (dotváření apalačsko-kaledonsko-hercynské vrásnění).

Vraťme se však právě do Permo Triasu! Dosud vědecky nepojmenovaná katastrofa vybujuje na rozhraní dvou horotvorných epoch nebývalou sopečnou a horotvornou činnost, která v přímém důsledku způsobí překotné klimatické změny. S mizející flórou se navyšuje nedostatek vody.

Některé oblasti se mění v pouště.

Počet živočichů klesá o 25 %. Zároveň se snižuje i stav hmyzu. Právě do tohoto období klade oficiální věda nástup obřích živočichů a obrovitého hmyzu. Hörbirgerova fabulace uvažuje tyto změny jako důsledek zachycení druhohorního Měsíce.

Druhohory

161 mil. let

Trias	Věk Dinosaurů
Jura	Obří sauropodi
Křída	Tyranosaurus rex

Více než 100 milionů let patří planeta obřím saurům. Porovnáme-li údaj s časovou linií Homo sapiens sapiens (necelé tři

miliony let), jedná se o více než dostatečně dlouhé období, jež by, čistě teoreticky, mohlo vést (alespoň dle vývojové teorie) k vyspělému druhu saura.

Není však ten nejmenší důkaz, že se tak skutečně stalo. Jakkoliv lze celou řadu podivností v historii naší planety i legendách nástupnických etnik, skutečně objevit.

Zdá se, že nejsou-li pouhou fabulací nadšených badatelů, inspirovaných příslušnými odděleními pro desinformační explozi.

250 mil. let -Turkmenie

Překvapivým nálezem tohoto období jsou stopy tříprstých dinosaurů v jihovýchodní Turkmenii, jež byly objeveny společně s lidskými stopami. Kupodivu ve vrstvách pocházejících z dob před 250 miliony lety. Jiné překvapení, směřující v témže čase k jinému cíli, pochází z hory Vernon (Mount Vernon) ve Spojených státech. Několika otisků lidských nohou, opatřených pěti prsty, kráčelo ve vrstvách zpoza 250 mil. let. Rozměry stop 24 x 10 cm mohou hovořit o malém tvorů, dítěti, nebo ženě?

250 - 215 milionů let - Nevada (USA)

Zkamenělá podrážka prehistorického střevíce.

Objevitel John Reid, důlní inženýr a geolog, soukromý badatel pátrající po fosiliích.

Ve vrstvách pocházejících z dob Triasu (doba před 250 až 215 milionů let) našel zkamenělý otisk podrážky obuvi na jejímž

okraji bylo patrné prošití obuvi spojující vršek obuvi s podrážkou.

Po několika násobném zvětšení (20x) bylo možno pozorovat i ohyby nití procházející pravidelnou performací po obvodu stře-
více. Ručně šité boty?

Bohužel jedna třetina otisku (přední část) chybí.

Pokud zavrhneme civilizaci z dob triasu, jaké okolnosti mohou vysvětlit procházky prokazatelně obutých lidských nohou v období před miliony let?

Mimozemské civilizace procházející časem a únosy našich současníků do dávné minulosti?

Pro podobné úvahy se nabízí i legenda o třetí výpravě Oga, kterou na naší planetu uskutečnil, dle dogonské kosmologie bájný tvor Ogo. Tvor podobající se velké rybě, či vodnímu nágovi. Tentokrát prý výprava nedopadla právě nejlépe a on sám je nucen na planetě setrvat déle, než měl původně v úmyslu. Stalo se to prý tehdy, když končila výstavba Světa (Univerza) a Amma právě nechal vzniknout naše Slunce - potažmo naší Sluneční soustavu. Připomeňme si též pseudokřesťanskou kosmologii, jež do tohoto období klade stvoření první duchovní bytosti - Lucifera. Stalo se tak prý v druhém dnu stvoření - snad v druhohorách. Také on byl za své nestoudné ambice stát se šéfem kosmu - svržen na Zem.

A máme na hlavolam zaděláno: Nukleární reakce vodíku na helium, tedy k zažehnutí Slunce došlo před 5 miliardami let.

Což sice může vyhovovat časování vzniku Světa v Orionovu ramenu, možná i Zemi, která se v legendě stala malou archou letící ze směru Síría, nikoli však v čase permu triasu. Navíc se černá Afrika stala černou skrze negroidní obyvatelstvo, jehož výskyt lze poměrně přesně datovat 7000 př. n. l.

Jediným řešením této nerovnice může být výměna Slunce, jež mělo svůj zenit, z jakéhokoliv důvodu, již za sebou.

Dogonská legenda o něm možná hovoří.

Poznámky pod čarou:

Předgeologické období (Hadaikum) 4 600 - 4 000 mil. let

Chemický vývoj oceánů a atmosféry.

Žhavé nestabilní zemské jádro, srážky s asteroidy, planetkami, ale i kometami, vytvářely naprosto neživotné podmínky. Oceány se kvůli horkému povrchu i žhavému zemskému jádru rychle odpařovaly.

Prahory 4 000 - 1 900 mil. let

Archaikum, starší Prekambrium.

Bakterie, sinice, první řasy.

Starohory 1 900 - 600 mil. let

Proterozoikum, mladší Prekambrium.

Flóra a fauna: Sinice, řasy, láčkovci, kroužkovci, členovci.

Kambrium 600 - 500 mil. let.

Ordovik 500 - 440 mil. let.

Silur 440 - 400 mil. let.

Devon 400 - 350 mil. let.

Karbon 350 - 270 mil. let.

Mladší Prvohory 365 - 298 milionů let

Rozhraní Devonu a Karbonu.

Prvohory: Godwana, Laurasia (př. Herčinský masiv, Jižní Ural), Siberia. Konec minerálního a počátek rostlinného světa.

350 mil. let mladší Prvohory - Karbon

Močálovitý a vlhký Karbon. Ideální podmínky pro tvorbu černého uhlí. Roku 1891 byl v Austrálii (v černouhelném dolu) nalezen řemeslně jemně vyrobený zlatý řetízek. Uhlí v této uhelné sloji vznikalo před 300 miliony lety. V téže době byla oblast, kde byl nalezen sarkofág Lady Agy, ve zcela podobné konstelaci.

Uložen uprostřed bujné květeny, v těžko přístupné prvohorní močálovité krajině.

Prvohory (Paleozoikum)

Perm 270 - 225 mil. let

Rozšíření života na souše, první rostliny a suchozemští živočichové, stromové kapradiny, plavuně a přesličky, trilobiti, hlavoňožci, hmyz, první ryby, plazi a obojživelníci.

245 - 161,5 mil. let - rozhraní Permu a Triasu (Permo Trias).

Druhohory (Mezozoikum)

Flóra: Přesličky, plavuně a kapradiny, éra dinosaurů, první ptáci a primitivní savci.

Trias - 180 mil. let - trvání 45 mil. let

Vytváření mělkých moří přináší teplé klima. Obojživelní krytobci (Ternatosaurus) a plazi. Pangea prostírající od tropů k jižnímu pólu se pokrývá ledovcem. Poté tající led zvyšuje hladinu oceánu. Postupně se Pangea se rozpadá a vytvoří se dvě pevniny.

Jura - 180 - 135 mil. let - trvání 45 mil. let.

Křída - 135 - 65,5 mil. let - trvání 74,5 mil. let.

Třetihory

61 mil. let

Třetihory (Terciér, Kenozoikum) 65,5 - 25 mil. let

Vývoj nahosemenných a krytosemenných rostlin, éra savců.

Paleogén - 65,5 - 25 mil. let

Stabilní podloží českých zemí (Kouřim, Velký Blaník, povodí třetihorního Labe, Bohemikum, Vltavo Dunaikum).

Neogén - 25 - 1 mil. let.

Čtvrtohory

1,5 mil. let

Lehkomyslná úvaha, možná esej, nikoli, jak pevně doufám, prostínká sci-fi. Motivovaná, jak krasavici z Karbonu, tak očekávatelnými událostmi, které by neočekávala jen nešlechtná Duchovní nouze a Naučená nevědomost. V časech kdy i demónizovaná Přírozenost, dnes snad i samo Světlo Světa, může skončit svoji životní pouť, co zásadní nepřítel nepřirozeně ustaveného velkostátu. Nikoli na Golgotě, nýbrž v Hague. Když i Prague se opět přechoťně třepe být papežtější, než sám papež.

Lehkomyslná úvaha, možná esej? Spíše úvodní, účelově nadsazený text, jak se na samém konci ukáže: K neuváženě úvaze.

O TISULSKÉ KRASAVICI Z KARBONU

Jak dalece spolu souvisí zdánlivě nesourodé, leč téměř hmatatelné příznaky hovořící o té nejvyšší míře věrohodnosti, že část lidské populace zcela dobrovolně zešilela. V průběhu své fantasmagorické vize sakumprásk vyhladit nejen Slovy, ale i celé lidstvo. Drogami, strachem, smrtícími nákazami, vyvolanými změnami přízemního ionizačního náboje, „neexistujícími“ chemtrails, uměle vygenerovanými uragány, násilnými zátopovými „Train efekty“, či uměle vyvolanými světovými potopami krve. Od dob zlomyslných římských sandálů a otrokářských karavan, potulujících se křížem krázem po Slovansku, jeden z nejtupějších banksterských počinů. Vše nasměrováno proti lidské přirozenosti, proti přírodě i Genezi samé. Jakoby Zemi napadly kohorty velmi divých a zvláště pažravých mimoňů. S jedinečným cílem, co nejrychleji vyhladit lidský genom (DNK, mtDNK) z povrchu Země. Aby při vší té marnotratnosti, se chystali sehrát stejné velkolepě drzé divadlo před samou tváří Vyšného v Čase Časů Provi. Vše, jako vždy, mediálně ošetřeno licoměrnou demónizací obětí.

Suše konstatují, že ona potrefená část lidstva, o které všeobecně nepanuje valné mínění, určitě nezešílela. Ač již dnes, co ekvipáž svého vlastního šílenství, dravě pokukuje zpoza trůnu Bestie svým potvorným, vševědoucím a vševidoucím, v Pravdě prudce jedovatým Balogovým okem.

Protože nuceni, při známé neexistenci vlastní invence, na všem parazitovat zpoza nízkých temnot, pro nás zhola nepřijatelného virtuálního světa. Neboť sakumprásk přeplněného jejich vlastními Běsy. Rodící se dnes, tak i včera, skrze zločiny, které skrývají za četným opakováním negace. Aby jejich lež byla, alespoň tabulkově, podobná pravdě.

Aby sami skryti v bezpečí svých podzemních rezervací, skrze samozvolené lidové komisaře démonizovali i Boha samého?

Bukvicovým ragú za zuřivého tutlání, hlíznatých červů a drcenou pralesní směsí žížal, vysmahnou nad blízkým jaderným popelníkem. Lehce promísenou EU chrobáky. S přílohou různobarevného revolučního běsnění, které ničí vše, co je od přirozenosti zdávna přirozené.

Tehdy odvážně na mnohem vyšší vědecké úrovni, než by dokázal amatérský babral Adolf Hitler. Kdo ví, co vše zvorál? Ač bohatě a nestydatě dotován stejně a stejnými, jako masový vrah Lenin.

Říkají dodnes. Popíjejíce zmrazené míchané multi-kulti koktejly, či zmrzlinové poháry nasycené omlazujícími lidskými embryi. Zaručeně nikoli staršími čtrnácti dnů. Uvražděnými v souladu s mediální osvětou a masovou propagací potratovosti, s vysokými tresty pro nechráněný sex. Vše v rámci národní genocidy.

Nevyžádaný nabídkový list hovoří o lidové ceně 80 000 Kč za 1 cocktail, či zmrzlinový pohár s drcenými lidskými embryi. To vše nevyucáno z prstu, nýbrž z jednostránkové průzkumné studie uveřejněné v Mladé frontě Dnes.

Kdy? Za jitrního řádění havloidních buditelů licoměrného žvatlání, kdy se nestydatě chystali (ústý jakéhosi pana Komárka)

pozvat do Prahy i slavného fašistického generála Pinocheta. Jakkoliv tehdy, když nás lstivě obklíčili svou ješitnou a všeobjímající záštiplností, své špinavé triky pilně nacvičovali. Co vše si již zítra budou moci vůči českému národu dovolit. Tehdy, za našimi zády, zadlužovali český národ. Dělili se vesele o právo kupčit s lidskou krví, či velmi ceněnými, neboť lidskými orgány.

S ještě tlukoucími srdci. Lži, které ničí, špiní a devastují milimetr po milimetru lidské společnosti, aniž nechají ladem cokoli, co by v nás, byť jen samovolně, vytvářelo vzpomínky na možný soulad obyvatel s rodnou zemí. Aby jakýmkoli způsobem dehonestovali, s cílem drancovat vše, co se jeví i jen v náznaku, jako dobré, neboť jakoukoliv kreativitu již v zárodku bytostí, propojených svojí duchovní podstatou se svou rodnou vlastí a Univerzem. Tušeného souladu logické symbiózy lidského ducha se samou podstatou Smysluplnosti života i veškerého bytí. S ušlechtilostí myšlenky vždy korunované ladným dílem. Každý sám za sebe, vždy ve prospěch svého rodu a odvozeně celého společenství.

Hovoříme-li o DNK, mtDNK, hovoříme odvozeně i o naší potřebě celého, nikoli chemtrails vykostěného světelného spektra. Nelze totiž nezaznamenat další a další útoky pověřených na tyto i jiné životní dominanty našeho trvale udržitelného bytí. Kdo a jak očistí naši, již nikoliv vždy krásnou oblohu a zářící slunce.

Naše lesy od nakažených klíšťat, naše ptáky od ptačích chřípek, naši drůbež od slepičího moru, naše prasata od moru prasečího a naši populaci od rakoviny. Kdo zastaví výrobu a prodej nepoživatelných potravin, zeleniny, ovoce i nápojů?

Z téhož usuzuji, že VIP strany protivně jednoduše nemohou být téže materie, která vesměs vzala svůj počátek z tohoto nádherného světa 3D. Aniž ke svému životu, tak jako my, nutně potřebují světlo. Jejich divý svět, neznající slitování, je z našeho náhledu, vytvářen úchylnostmi do zcela nepřijatelného nesouladu, ve kterém diví velmi baží, aby skrze cizí utrpení, kdy dle mediálních informací každý třetí občan onemocní rakovinou, kvůli ra-

kovině společnosti. Nemravnosti které by neslušely, ani dravé zvěři. Vnímají-li vůbec plné světelné spektrum, co naši životní nezbytnost?

Stejně jako celá příroda i její obyvatelé. Při soustavném, tedy umělém snižování svitu slunečních paprsků (viz projekt Stmívání planety). Zde viděno v souvislosti s dramatickým narušením lidské DNK, mtDNK, tím pádem i odchýlením se od původní matrice (vzorku, či etalonu) Univerza.

A jestliže vše, co zde bude tvrzeno, jde svým směrem, aniž se vychyluje, nelze neuvažovat jinak, že strana možného Vítěze, kdesi uchovala nejeden etalon (ideální vzorek původní matrice) své DNK, jenž bude použit k nápravě, když na celý výčet souvisejících příčin úpadku lidství nenalézám již sil. Majíce oči nevidí, majíce uši neslyší. Mektajíce o svých touhách, či bolestech dřevu a kameni, jež ani chodit, ba ani mluvit neumí. Jestliže je tato sci-fi úvaha nad všechna očekávání reálná, nelze neočekávat ze strany Vítěze reálné vstupy skrze Intervenční body, s cílem vybudovat v čase a prostoru stáže, ve kterých bezpečně uchovává ideální vzorky univerzální matrice své DNK.

K okamžitému použití v předpokládaném víru událostí. Aniž strana protivná, od své přirozenosti parazitující na hostiteli, rovněž pilně nepátrá, jak by... co by... Aby i ona, skrze genetické inženýrství zvrátila svoji nevlídnou karmu. Na úkor všeho lidského snažení. Neboť velmi prastará a geneticky zcela vyzáblá a vyčerpaná. Nicméně infiltrací své DNK schopna vyrábět z lidské materie nejen biosyntetické, lehce ovladatelné otroky i nejbližší lidské bytosti geneticky životnou entitu. Co možného nositele neobyčejné inteligence. Přesto bohužel ducha vždy tak mdlého a matného, že nikoli spanilého, aniž příliš i jinak zdařilého. Leč propojitelného do kruhu (konu) vtělení (opětovného zrození do Země). Mnohdy s téměř lidskými emocemi, leč pouze těmi, které skrze lidské slabosti, plně vrhla proti straně usilující o cestu plnohodnotným světelným spektrem. Využívající ryze lidských slabostí.

*Darovaná tišina, skály lesy i jezerní hlubina
naslouchá šepotavému hlasu v nitru mém.
Jen láska napodobí skálu, jezera i zem
a jako ony přetrvá.*

POCHÁZELA TISULSKÁ KRASAVICE SKUTEČNĚ Z KARBONU?

Začátkem září 1969 (5. září 1969) v obci Ržavčik (SSSR, Ruská federace, Tisulský okres, region Kemerovo, Ržavčik, Západní Sibiř) došlo v místním černouhelném dole k unikátnímu archeologickému nálezu. V uhelné sloji, v hloubce více než 70 metrů pod úrovní rostlého terénu, objevil horník Karnaukov (následně zemřel pod koly motocyklu) dlouhý mramorový sarkofág. Není třeba zdůraznit tu skutečnost, že velmi přesně i jemně opracovaný.

Na příkaz velitele oblasti Alexandra Alexandroviče Masalygina (zemřel v roce 1980, oficiální verze - žaludeční vřed) byly všechny práce v dole okamžitě zastaveny. Sarkofág byl vytažen na povrch a zkamenělý tmel, jímž bylo víko sarkofágu při okrajích zapečetěno, postupně odlamován. Asi nikoli vyvolaným tlakem, jako spíše účinkem slunečního tepla se tmel, postupem času změnil v čirou kapalinu. Jeden z dělníků ji dokonce okusil na jazyku (zdali do týdne zešílel a následně pak zmrzl u dveří svého domu, je rovněž ve hvězdách). Víko rakve dokonale přesně zapadalo do 15 cm silných stěn, avšak to, co bylo skryto pod ním a zjevilo se zrakům přihlížejících muselo být těžko rozdychatelným zážitkem pro všechny přítomné. Sarkofág byl naplněn až po okraj růžově modrou, křišťálově průzračnou kapalinou, pod jejíž hladinou spočívala 180 cm vysoká štíhlá žena nevšední krásy, ve věku kolem třiceti let, s jemnými rysy a velkýma, široce otevřenýma modrýma očima. Její husté, tmavě hnědé kadeře s načervenalým nádechem,

jí sahaly až do pasu. Bílé ruce, s krátkými úhledně ostříhanými nehty, ležely volně podél těla. Žena byla oblečená v průhledných sněhobílých šatech, sahajících těsně pod kolena. S krátkými rukávy vyšívanými různobarevnými květy. Jakoby spící princezna z pohádky, čekající na polibek nedochvilného prince. V hlavách sarkofágu ještě ležela černá, obdélníková, na jednom konci zakulacená kovová krabička o rozměrech přibližně 25 x 10 cm.

Objev byl okamžitě nahlášen úřadům. Netrvalo až tak dlouho a již jako první přijuchali hasiči, armáda i policie. Aniž se příliš omeškali i sovětští „Men in Black“ (Totiž tajemní muži v černém, pohybující se vždy kolem možné excelentní invence neznámé provenience.). Přinesl je vrtulník cihlové barvy. Ti nelenili, okamžitě vyhlásili celou oblast nálezů za semeniště mocných nákaz, z čehož vyplývala, pro všechny přítomné zvědavce, povinnost okamžitě se podvolit státní moci a vzdát se. Poté titíž mocní muži zajistili místo objevu. Vyhotovili těž černou listinu. (Seznamy všech, kdo se sarkofágu dotkli, či se pohybovali poblíž.) Seznamy osob, které od toho okamžiku podléhají zvláštnímu režimu.

Prý kvůli naléhavému lékařskému vyšetření. Jakkoliv snahy dostat sarkofág, co nejdříve do vrtulníku, byly nanejvýš očekávatelné, bylo břemeno v dané chvíli shledáno příliš těžké, nad síly přítomných. Bylo rozhodnuto odčerpát ze sarkofágu již zmíněnou životadárnou tekutinu. Nebylo to však rozhodnutí příliš moudré.

Protože zbaveno ochrany, začalo tělo mladé ženy okamžitě měnit svěžest v očividné vadnutí a urychleně odumírat. Sovětští mužové v černém prý v rozhodujícím okamžiku vrátili kapalinu zpět a zčernání postupně zmizelo. Netrvalo až tak dlouho a tváře ženy opět krásilil bývalý ruměnc, aby i celé tělo získalo původní solidní vzhled i pružnost. Sarkofág byl uzavřen a silou mocí konečně přenesen do vrtulníku. Se zbytky tmelu v celofánovém pytlíku. Vrtulník se vznesl a zmizel směrem k Novosibirsku. Zpočátku nabývala převahu mimozemská verze o původu ženy, až do okamžiku genetické analýzy, která prý jasně ukázala naprostou

shodu se současným ruským člověkem. Dnes jsme prý úplně stejní, jako byli naši předkové před miliony lety! Nikoli však na úrovni technologické vyspělosti společnosti, k němuž žena patřila.

Jen prý povaha tkaniny, ze které byly vyrobeny její šaty, není přístupná žádné moderní vědecké analýze. Neznáme totiž zařízení pro výrobu tak zvláštního materiálu, jež nepatří mezi vynálezy současného lidstva.

Nepodařilo se určit ani složení růžově modré kapaliny. Snad jen některých z jejích základních prvků, pocházejících ze starých odrůd cibule a česneku. A kovová krabička? Ta je prý dodnes pilně studována. Jistě nebude na závadu osvěžit si nejen samu vývojovou epochu karbonu, kam nedočkaví romantičtí badatelé kladou mnohé jiné, podstatně divočejší artefakty, aby pak náhle beze stopy zmizely v tzv. Výzkumném Smithově Institutu (viz kapitola Archeologické nálezy), ale i mnohé další nesouvislé souvislosti, provázající princeznu, určitě dychtivě čekající v nepřiliš pohodlné křišťálové rakvi na oživovací polibek. Nevím proč, stále meškajícího prince. Ačkoliv prý jeden ze statečných občanů se osmělil připomenout se na tehdejší ÚV KSSS. Bohužel, ani on nedožil do švestek, aniž se dočkal odpovědi. Zemřel na oblíbený Infarkt myokardu. Naopak roku 1973 byl Ržavčík (česky Řavčík) opět obsazen armádou a policií, aby ta neprodleně místním amatérům dočista znárodnila jejich soukromé archeologické sbírky a místo někdejšího nálezů opět řádně překopala. Včetně břehů i ostrovů na jezeře Berčikul, vzdáleném cca 6 km od místa původního nálezů.

Nyní následují nikoli nezajímavé informace od neznámého, leč velikého učitele lidstva alias MM zde cituji MM, jenž se nepřiliš liší od zdrojů ruských a velice mi připomíná originální dílo pana Čudinova, snad i romantické vize geniálního pana Levašova, jež si mně získal svým nanejvýš překvapujícím převyprávěním pohádky O Jasném Sokolu. Česká verze téhož:

**Národní pohádka zaznamenaná paní Boženou Němcovou.
O Bílém hadu.**

A co vlastně říká velký učitel?

Tzv. Tisulská princezna, vlastním jménem Agalaida, slavná vládkyně Slávů, která žila v epoše konce minerálního a počátku rostlinného království.

Mladší prvohory 365 - 298 milionů let

Godwana, Laurasia, př. Herčinský masiv, Jižní Ural, Sibiř.
Konec minerálního a počátek rostlinného světa.

V té době se na Zemi objevili představitelé Světlé Hierarchie Slunečních bohů, aby vybudovali přírodní komplexy schopné přijmout první z lidí. Agalaida byla nejen jednou z prvních, velmi uctívaných vládkyň našich předků, ale i respektovanou pramatkou všech současných Slávů. V souladu s prastarými legendami žila, jako jiní naši předkové, tisíce let v mladistvé podobě 30 leté ženy. Neboť k umění našich preslovanských předků, mimo zachování mladistvé svěžesti ve zdraví, při neuvěřitelné dlouhověkosti, žít šťastně až do bezbolestného vyvanutí.

Fyzická smrt královny Agalaidy, jak patrné z nálezu, nebyla jen tím prostým vyvanutím. Nýbrž řízeným procesem, který měl Agalaidě umožnit duchovní návrat na Sluneční stranu a zároveň použít jejího těla, co jedinečný etalon mt DNK. Proto prý byla, na své výslovné přání, její tělesná schránka vložena do speciální kapaliny, aby byla životnost buněk zachována nekonečně dlouhou dobu.

Tělo Agalaidy bylo převezeno do Holandska, kde je nyní skladováno v jakési kryolaboratoři, snad nikoli podobné chladírenskému monsturu, uchovávající nezbytné zbytky V. I. Lenina.

Vzorky životadárné kapaliny byly odebrány do speciálních ampulí a rozvezeny do různých laboratoří v Evropě, Americe, Číně, Itálii. Konečně jsme dospěli k samému jádru onoho nepravděpodobného vyprávění. Přesto k jádru, kolem kterého se toulají

naše hříšné myšlenky. Právě ty, které si zatím nepošeptám ani do svého vlastního ucha, takže jsem s ohledem použil citací z cizího díla k navození příslušné nálady.

Lehkomyšlná úvaha, možná esej? Rozhodně se nevyhýbám ani kritickému náhledu a z něho vyplývajících resumé, neboť nikoli vše z naší minulosti je mi jasné. Nikoli vše zůstane na věky věkův zuřivě ututláno. Podobně, jako jsou hrozbami, ale i zlými činy, ututlávány technicko-fyzikální jevy, běžně se kolem nás vyskytující. Aniž naopak příliš pochybuji o některých příznacích možného nálezu. Jen si dovolím některé sporné části příběhu glosovat. Jakkoliv přiznávám, že ve svůj prospěch. Tak jako vždy, má vážená čtenářka i vážený čtenář svobodnou volbou jak uchopí dané téma (eseje) zcela podle svého jedinečného uvážení. Tak, jako já, který považuje slovanské národní pohádky a báje za jedinečné fragmenty, tvrdohlavě předávané, ale i naopak velmi žádané, z generace na generaci, našimi slovanskými předky, přes všechny nepřejícnosti licoměrného nepřítel. Důmyslně dochované vzpomínky na Starý a dávno zmizelý svět o používaných technologiích, technických kouzlech i vědomostech.

A je naší svatou povinností v tomto úsilí pokračovat. Je naší svatou povinností předat potomkům nejen neposkvrněný rodný jazyk, prosperující rodnou zemi, ale i náš náhled na ryzí vlastenectví i na slovanskou lidovou slovesnost. Aniž se vědomě uchýlíme k nepravdě. Geneze, Strom Života, pradávna Lada Aga (Adža), někdejší bájna vládkyně Slovanů vládnoucí i z pradávného domu Pra_Agy, Lada Lietava z E_Setu, velmi uctívaná Krasina), vyšehradská Matka vši Zemlji, neboli Agaleida (Leidy Aga), naše krasavice z Karbonu. Společným jmenovatelem nechť jsou nám legendy o vyjimečném zdravotním stavu i tajemství neobyčejné dlouhověkosti našich předků, po které toužila i pruská šlechtična, budoucí ruská carevna Kateřina Veliká.

Jakkoliv zákrytně uvažuji Strom Života, nejen co jedinečný, navíc přísně střežený projekt Univerzální Geneze, ale i názorný

příklad možného propojení oddělených dimenzí (Cestami Andělů časem a Světlem).

Ač jsem dalek rasově podmíněnému vnímání multi-kulti, jinak než, co uměle vzdělané politikum nepřilíš valné úrovně, věrně zrcadlící spíše idol hlásných trub strany protivné a odporné, užívající ono politikum vždy v neprospěch všech zúčastněných stran. Domnívám se, že součástí projektu Univerzální Geneze musí být matriční vzorek (etalon) příslušné mtDNK, či Y_DNK jednotlivých originálních forem života, vyskytujících se nejen na Zemi, ale i v celém vesmíru. A protože jsem Čech, Slovák a Slovan, zajímají mne právě tyto, pro mne nanejvýš strategické položky, týkající se mé fyzické i duchovní podstaty. Ve světle stínů mých zkušeností, i poznání možného „Nultého času“ duchovního zrození (viz Nikola Tesla a jeho objev „Zero Time“). Vypozorovatelným cílem Univerzální Geneze je zásadní eliminace Entropie Univerza (vzrůstajícího chaosu směřujícího k absolutní smrti našeho, či námi chápaného Vesmíru). Velkolepý hlavolam idiotského řezání si větve pod sebou samými, může být věrohodným příznakem všeobecného poškození DNK.

Lhostejno, zda slovanského, či kteréhokoliv jiného.

Uměle vyvolanými světovými potopami krve, kdy inteligence použitých zbraní přesahuje nejen inteligenci uživatelů, ale i rozsah jejich filosofické, mravní i morální podúrovně. Humanitární bombardování totiž nelze vyhrát, aniž bychom si s konečnou platností neuřízli, sami pod sebou a sobě navzájem, větev ze Stromu Života. Na které si všichni z vesela ještě několikrát zahopkáme. Aniž bychom tím potěšili pilné, ale i velmi rázné Strážce Univerzální Geneze. Je nyní jen na vážených čtenářkách a čtenářích, jakým způsobem přijmou a vyhodnotí signální, či referenční paprsek. Signálním paprskem rozumíme fázový posun způsobený odrazem světla např. od květiny (Cvet, Svet, Svietit), který naše oko vnímá, jako barvu (cvet). Kvalita referenčního paprsku mění fázi a určuje jasnost obrazu odrazu.

Poznámky pod čarou:

Tisulská princezna - volně zpracováno podle článků:

<http://www.cez-okno.net/clanok/tisulska-princezna>

„Азбука Предков Живая книга“

https://www.youtube.com/watch?feature=player_detailpage&v=PIMLjTrIJn8

Alexandr Sergejevič Puškin

Pohádka o mrtvé carevně a sedmi bohatýrech

(Сказка о мёртвой царевне и о семи богатырях).

Etalon královského rodu Přemyslovců

Dovolím si nyní úvahu, zda nebyla dcera Nivy, „neexistující“ vzácná česká kněžna Libuše, podobným etalonem (živým vzorkem mtDNK), jenž měl bezprostřední přístup k nejtajnějším z tajných zpráv, nejen o budoucnosti Prahy, ale i o její minulosti.

Minulosti Pradávného domu Agy.

Lady Agy, první z bájných vládkyň našich preslovanských předků, kteří společně s ostatními, jsou všeobecně známi pod názvy Rassa, Windones, Venedi, Prusí, Světlí (Bílí), též Čistí, Nazařejští. Později Svoji, Svevi, Svavi, Slávy, Skýti (Skyfi). Když nejpůvodnější (autochtonní) obyvatelé někdejšího Velkého Brataňska, Brataňska, Ligurie, Lutecie, Raetie, Velvetie, Svojcarska, Bělčiku, ale i Bojov Arije, byly povětšinou slovanskými rody Čeledoj, čeled', mezi něž byl zasazen lid Svanto Jarice, Otce věků Jaruny, jehož slavný předek bájný kníže Venedů / Slávů, Jaro / Jura je zapsán nejen v topografii veškeré Slavonie.

Otec věků / Čelo věků (viz celovek, člověk; odvozeně na_čelo_ník. Přední v čele lidu, též Pria_my_Slavy, Pře_my_Slav, přední ze Slávů).

Zdrobnělinou Čela / Čech (Dítě věků) naopak nabýváme jistotu, že Lech / Če_lech, uš_lech_tilý, v čele rodové rady (vsjech, vjes).

Sarkofág byl naplněn až po sám okraj růžově modrou, křišťálově průzračnou kapalinou. Zkoumáním životadárné tekutiny byly prý určeny jen některé z jejích základních prvků pocházejících ze starých odrůd cibule a česneku. Avšak ani tento poznatek není přesvědčivým důkazem o věrohodnosti příběhu, protože česnek i cibule jsou přes všechny umělé účinky a zahlušující mutace, slavnou stálicí, jako např. v české kuchyni, tak domácí lékárně.

Mnohdy, co elixíry mládí.

Česnek - Látkové složení:

- Vitamín B1: 0,2 mg
- Vitamín B2: 0,11 mg
- Vitamín B3: 0,7 mg
- Vitamín B5: 0,59 mg
- Vitamín B6: 1,24 mg
- Kyselina listová: 3 µg
- Vitamín C: 31,2 mg
- Vápník: 181 mg
- Železo: 1,7 mg
- Hořčík: 25 mg
- Draslík: 401 mg
- Fosfor: 153 mg
- Zinek: 1,16 mg
- Sodík: 17 mg
- Beta-karoten: 5 µg
- Mangan: 1,67 mg
- Selen: 14,2 µg

Nutriční hodnoty česneku:

- Energie: 623 kJ (149 kcal)
- Sacharidy: 33,06 g
- Obsah cukrů: 1 g
- Bílkoviny: 6,39 g
- Tuky: 0,5 g

Řekni mi zrcadlo, kdo je v zemi nejkrásnější. „Rozhodně ty, má krásná červenolící paní“, odpoví kouzelné zrcadlo carevně.

Avšak... Jak den za dnem houževnatě ubíhaly, čas pokročil až tak dalece, že nedaleko vševidoucího oka nevládního centra carevny macechy, dcerka Sněhurka již vypsěla v krasavici. Právě tehdy, onoho krásného dne, se kouzelné zrcadlo zaseklo. Snad obávaje se vlastních střepů, na dotazy carevny, kdo že je v zemi nejkrásnější, červenolící, zuřivě mlčelo. A mlčelo by snad až do dnešních dní. Kdyby...

*Třpytí se jak diadém, rozevláté paže žen,
v rejí tance, přepychu, jak v divadelním triptychu
předvádí se šalebně.*

KOUZELNÉ ZRCADLO, BĚLOSNEŽKA A SEMM BOHATÝRŮ

„Ptám se tě zrcadlo naposledy. Kdo je v zemi nejkrásnější? Tvé mlčení mne velmi, ale velmi znepokojuje...“

„Nuže dobrá“, dodá si, strachem druhotně zamlžené, kouzelné zrcadlo odvahy. „Tedy uхни stará čarodějnice, stíniš mi v rozhledu... Zkrátka, Sněhurka je nejkrásnější“.

A na průšvih bylo zaděláno. (Nevím to však jistě. Asi vyčteno z ruských pohádek, snad z modifikovaného vyprávění pana Ivana Mládka, či i jinak...). Vše pro stárnoucí paní i její zrcadlo, nakonec dobře dopadlo. Skrze krásné GM fialové jablíčko, vypěstované v čarodějných laboratořích výše jmenovaného nevládního, či bohatě dotovaného neziskového centra... A hle... Již se krasavice hroutí k zemi, aby svůj věčný sen neskutečného bytí, života po životě, či spíše v časové pastí, či cloně „strávila“ v křišťálovém sarkofágu. A s ní i její skvostný etalon mtDNK, stále marně čekající, jak již několikrát zdůrazněno, na kouzelný polibek

meškajícího prince. Ve skrytu hluboké jeskyně, kdesi ve vysoké hůrce. (Hůrka, jít do hory, v přeneseném významu kopat uhlí, lámat kámen...).

A protože nebylo, a dodnes není, mimo příliš zapeklité Tisulské záhady, nalezeno cokoliv, co lze bez ztráty kytičky, předložit jako jedinečný důkaz. Kdo, kdy, kde, jak a proč, uložil někdejší Ladu krasavici k věčnému spánku právě tam. Odpovědnost za tento počin byla svalena Walt Disneyem na sedmero nic netušících trpaslíků pracujících v hoře. Aby pocit emocionálně silného prožitku pohádkové opravdovosti nepatrně přesublimoval do reálného světa? K mému zklamání, vědom si síly Inetové bažiny protimluy, též možných falzifikací, nemá u mne (prozatím) Tisulský objev „na růžích ustláno“. A již vůbec vyhráno. Pátrám tedy na nezávislých ruských stránkách po původních autorech oné, i u nás v překladech publikované, verze „Tisulského objevu“ (Tisulská princezna).

A protože např. z video snímku „Азбука Предков Живая книга“ (Azбуka předků Živá kniha), je zcela patrné, že se česká verze nikterak neliší od ruské, vydávám se na další stránky. Leč ani tam není situace až tak růžová. Možná i o to složitější, neboť zjišťuji rozpory v jednotlivých vyprávěných verzích (viz kapitola „Věrohodné příznaky Tisulského nálezu“). Z téhož poznání se nejdříve věnuji klasice, legendám i pohádkovým souvislostem.

Alexandr Sergejevič Puškin

(6. 6. 1799 Moskva - 10. 2. 1837 Petrohrad)

Veliký ruský básník, ale i strůjce tajnosnubných tajemství skrytých ve verších, mnohdy umně poskládaných z původních slovanských znaků, v jehož díle nacházejí zasvěcenci mnohá tajemství všeslovanské slovesnosti, o kterých nás cíleně, jakoby vždy neochvějný vzdělávací systém, pozapomněl poučit na téma slovanského bělostného etalonu mtDMK, jenž skryt a nepoškozen hluboko v hoře, přesahuje sakumprásk poznání nám povolené současnou scholasticky odkojenou ideo vědou?

*Отвечает ветер буйный,
Там за речкой тихоструйной
Есть высокая гора,
В ней глубокая нора,
В той норе, во тьме печальной,
Гроб качается хрустальный
На цепях между столбов.
Не видать ничьих следов
Вкруг того пустого места,
В том гробу твоя невеста...*

Сказка о мёртвой царевне и о семи богатырях

Pohádka o mrtvé carevně a sedmi bohatýrech

*...I odpověděl vítr bujný,
tam za říčkou tiše proudnou
vysoká je hora,
hluboká sloj, v ní nora,
v té sloji, temnotě skličující,
rakev z kříšťálu, pohupující
se na řetězech mezi sloupy.
Aniž vidno jakékoli stopy
obkroužená pustá místa,
v hrobu tom tvoje nevěsta...*

Starou legendu, kterou prý A. S. Puškin slýchal od své chůvy Ariny Rodionovny, později vtělil i do svého vyprávění. Možná i inspirován spící krasavicí. V. A. Žukovského (Спящая красавица В. А. Жуковского).

V tomto okamžiku nelze nezpomenout Bělosnězku bratří Grimů, aniž bychom zapomněli na klasický Čajkovského balet „Spící krasavice“. Naši baletní scénou většinou uváděný s názvem

„Šípková Růženka“. (Česká národní pohádka o „spícím království“, či „O království, jež kouzly zlé čarodějnice zamrzlo v čase, či časové pasti, chcete-li: V časové cloně. Jedinečné vyprávění o spící krasavici, kterou spěchá vysvobodit princ svým životodárným polibkem, o jehož podstatě nemám ucelenou představu. Uvážíme-li, že prokletí v důsledku náhlé změny relativity času spícího království za řekou, se netýká květeny, vodní energie a plazmy - čtvrtého skupenství - ohně. Aniž již zmíněné čarodějnice, či šípkovými keři prodírajícího se prince i jeho doprovodu. Ač všichni spící stále připojeni na Světovou čáru, jak patrné po zázračném polibku.). Objevili jsme i jinou zajímavou, s Tisulským nálezem úzce související verzi. Potvrzenou několika prameny:

Za časů papeže Pavla III., Alessandro Farnese (1534-1549) byla v Římě na Via Apia odkryta hrobka, v níž bylo nalezeno zcela zachovalé tělo krásné dívky, původem z nepřiliš jistého starověku. Plovoucí v čiré tekutině, jež očividně ochránila celé tělo dívky před přirozenou zkázou. Její obličej byl životný a prý i velmi krásný. Vlasy světlé, uměle spletené a obsloužené zlatým kroužkem. Největší dojem však zanechaly v jejích nohách hořící lampy, jejichž světlo krátce po otevření sarkofágu zhaslo. Stáří pohřbu bylo, prý podle nápisů, určeno na dobu prvního století př. n. l. (Krasavice tedy, s věčně hořícími světly v nohách sarkofágu, odpočívala ve své hrobce více než 1 500 let.).

Ačkoliv původ dívky byl jedinečnou záhadou, „mnozí“ jej bezpečně určili. Pocházela z doby slavného římského filosofa, spisovatele a politika Cicerona? Zkrátka... Dívka byla náhle, týmiž „mnohými“ a možná i „jinými“, prohlášena za Tulliolu. Jednu z dcer slavného Cicera (Protože jiná z Ciceronových dcer Terentie to určitě být nemohla, neboť ta se dožila úctyhodného věku 103 let.). Věčně hořící světla, aniž jejich plamen komíhal, jakoby sám

ZÁHADA TISULSKÉHO NÁLEZU

byl z mramoru, byl s lehkostí gazelího skoku, časem přidělen věčně svítícím rosekruciánským lampám. Kam se asi poděl jedinečný sarkofág s dívkou i zázračnou kapalinou? Připomínám, že jsme v Římě. Nedaleko mocenského sídla Papežů.

Sídla, z něhož byly řízeny osudy mnoha vod, tedy i hlavní svědkyně a mluvčí protagonistky Lurdského Zjevení Bernardetty Soubirousové, jejíž zázračně neporušené tělo je jedinečným příznakem opravdovosti, který lze vidět i dnes. Na vlastní oči, (či na videu, nebo fotkách).

Vybírám nejpůvodnější fotku Bernardetty Soubirousové, o níž vím, že není dodatečně dotvářena a porovnávám s dalšími.

Krásná červovlasá dívka s černým hustým obočím, na níž není příznaků, jaké těžké onemocnění v dětství prodělala. Fotografie pochází z období Lurdského Zjevení, o jehož reálném jestvování nemám ani té nejmenší pochybnosti. Ač jedinečnou virtuální realitou. Neměla snadný život ani v klášterní cele, kde zemřela při bolestném strádání. Byla pohřbena do země. Později exhumována a pro její zázračně nepoškozené tělo vystavena ve skleněné rakvi. Neobyčejný příznak jedinečnosti může být nad chápání a naše poznání.

Foto: http://cs.wn.com/bernadeta_soubirousov%C3%A1

Poznámky pod čarou:

„Азбука Предков Живая книга“.

https://www.youtube.com/watch?feature=player_detailpage&v=PIMLjTrIJn8

Белосне́жный - sněhobílý, Bělostný, Vindones, Vened

Снегурочка и семь гномов

Sněhurka a sedm trpaslíků - sněhobílá v hůrke, bělostná
v hoře

Белосне́жка и семь гномов - bjelosněžka, Vindones, Vened

Schneewittchen und die sieben Zwerge - sedm cverčků?

Snow White and seven gnome

*Rakev z křišťálu, pohupující
se na řetězech mezi sloupy
aniž vidno jakékoli stopy.*

Mezi sloupy pohupující se křišťálová rakev na neviditelných řetězech! Skláníme se hluboko, až do prachu, pod pérka ruského génia **Alexandra Sergejeviče Puškina**.

Záhada Tisulského nálezu, zůstává nadále záhadou, nasílenou též o další možné varianty téhož. Rozhodně zapátráme i po artefaktech římského nálezu, jenž měl vyšumět do ztracena.

*V hlubinu přetemnou se život navrátí
až vichry zadují pevniny převrátí,
andělé posedlí na koně své vyskočí
vesmírným orlojem kolkolem zatočí.
Kde budeš matičko, matičko pramáti
až v hlubinu přetemnou život se navrátí?*

PODIVNÉ ARTEFAKTY

1 800 milionů let - Západní rovníková Afrika - stát Gabon

Na základě svého zkoumání obsahu uranu, olova, stroncia a rubidia v okolí uranového dolu v Oclu a zejména porovnáním poměru mezi izotopy U235 a U238 v uranové rudě pocházející z uranového dolu oznámili francouzští vědci (1972), že našli přírodní jaderný reaktor v němž před dvěma miliardami let probíhala náhodná, nicméně řízená jaderná reakce (náhodná a řízená, když „spojíme nespojitelné“). Podle stejného pramene došlo k obohacení uranu a zároveň též k vytvoření kritického množství vymýváním uranových rud blízkou řekou. Jaderná reakce neprobíhala lavinovitě (výbuchem), či nevytratila se do ztracena, jak by se dalo očekávat, co nahodilosti mající vytvořit zcela ojediněle a v čase, přesné podmínky (představme si pro ilustraci regulační techniku i nutnou armaturu, včetně sehraného týmu odborníků středně velké atomové elektrárny). Spontánnost řízené jaderné fúze prekambričké epochy, po nálezů dalších deseti „přírodních“ reaktorů nedaleko prvního - vyšuměla do ztracena. A více se již o tomto problému na veřejnosti nehovoří, neboť prekambričtí atomoví odborníci jsou dnes, v epoše nekontrolovaných technicko-fyzikálních jevů, nežádoucí, až infarktovou záležitostí.

1 miliarda let - Proterozoiikum

700 - 600 milionů let - hluboké zalednění

Planeta snad zcela zaledněna. Podle některých hypotéz zaledněna tak, že oceány a světadíly byly zaledněny i na rovníku, nejteplejších oblastech. Doslova od jednoho pólu ke druhému.

Ledový příkrov dosahoval mocnosti někde dokonce až celých 2 000 metrů. Složitější formy života byly dle této hypotézy zcela zničeny. Přežít mohly pouze jednoduché a snad jen jednobuněčné organismy. Důvodem by mohlo být vedle kosmických vlivů i nevýhodné postavení pevninských ker (podle teorie Dana Schraga, klimatologa z Harvardské univerzity). Masy kontinentálních pevninských ker putovaly směrem k rovníku, kde vytvořily nový ústřední superkontinent - Rodinii. Ochranná bariera planetárního termostatu v podobě obvodových kontinentů mizela a vody oceánů se měnily v mnohem objemnější led, jež postupně pokryl kontinenty. Zcela změněné těžiště planety způsobily naopak dle Davida Evanse její nestabilitu umocněnou rotací planety (viz odstředivé a dostředivé síly). Ty pak urychlily posun kontinentů až na neobyčejnou super rychlost (kolem 5 metrů/rok) a následný urychlený, takřka katastrofický proces hlubokého zalednění naší planety.

680 milionů let počátek edikarské fauny

Nejstarší nálezy mořských jednobuněčných živočichů známých jako edikarská fauna.

Edikarská fauna - mořští živočichové s jednoduchou stavbou těla, jejichž nálezy pocházejí zejména z Australské Edicary později nalezeny všude, mimo Antarktidu.

Nejstarší nálezy pocházejí z doby kolem 680 milionů let.

A nejmladší z počátku Kambria (580 milionů let). Celých sto milionů let odolá edikarská fauna tzv. Evolučním změnám.

Jejich článkovitá těla s tvrdými skořápkami dosahovala až 10 centimetrových velikostí. Postrádali trávicí ústrojí a vnitřek byl

rozdělen přepážkami a vyplněn mnoho jadernou masou protoplazmy jako rostliny.

Ze své staré databáze vyjímám i pro pobavení, či připomenutí čtenářům již obehnaný zinkový „pohár“ edikarské epochy, kdy byl zaznamenán i výkyv souhrnu možných gravitačních sil, jež měl ve svém součtu být až 6x menší než dnes, oběžná doba kolem Slunce 240 dní a délka dne 6 hodin. Ostrost násypného úhlu svědčí o tom, že dříve byly svahy prudší - mají ostřejší násypný úhel.

Prekambrium, 600 milionů let

V létě 1852 zveřejnil Bostonský časopis „The Transcript“ zprávu o zvláštním nálezu v jistém lomu (rok před zveřejněním novinové zprávy) v Dorchesteru (Stát Massachusetts). „Když nálož

odhodila při odstřelu kamene obrovskou masu skalního masivu, prach se již rozptýlil, byla v sutí nalezena kovová nádoba. Bohužel explozí prý rozpůlena ve dvě. Zinková nádoba zvonovitého tvaru byla zdobena šesti květinovými (jiní vinnými motivy), vykládanými čistým stříbrem.

Ve stejném provedení by měl být i vzor kolem spodního okraje. Prohlížím si nyní vzor při spodním okraji a nevidí se mi vzory jinak, než písmo, které mocně touží být rozluštno... Je-li to ten pravý, rozpůlený ve dvě a nejedná-li se spíše o podvržený pohár květinový.

Nemohu se zároveň zbavit dojmu, že bych užíváním červeného vína skrze zinkový pohár, byť ryzím stříbrem vykládaný, vůbec kdy pokusil. Jakkoliv je zinek povětrnostně i jinak odolný.

Leč po jistém tápání, jsem zjistil, jak jsem se v zinku mýlil. Nikoli v obrázku, který považuji za podvrh, určitě není ve dvě...

Nalezený artefakt byl pevně zabudován uvnitř skalního slepence. Stáří skalního masivu bylo geology prý upřesněno na cca 535 milionů let. Tak dlouho, asi čtyři až pět metrů pod rostlým povrchem, odpočíval neuvěřitelný skvost tajemného prekambria?

Opakovaný geologický výzkum prý skutečně prokázal, že se minerál, v němž byl nalezen onen kovový pohár, stříbrem vykládaný se nacházel v starohorních vrstvách z období prekambria.

Kdo a kdy jej vyrobil? Kdo jej dodal na místo? Napadá mne hned několik odpovědí. Do jaké kapsy, či v jakém zametacím „vědeckém“ Smithově institutu, pohár vlastně navždy a beze zbytku zmizel?

Kdo jej vlastně vyrobil?

Podle vědeckých úvah se život na planetě teprve začne rozvíjet až mnohem, mnohem později.

Archeolog, jenž zveřejní zprávy o svých nálezech, jejíž úroveň je v rozporu s oficiálně šířeným dogmatem, přestává být zaměstnavatelný a stává se jednou pro vždy nežádoucím elementem. Mimo tento účinný filtr jsou na pořadu dne i jiné triky.

600 milionů let - Konec edikarské fauny

Jedno a více buněčné organismy pobývajících v pramořích jsou nahrazeny tvory s odlišnou stavbou těla, nemající se svými předchůdci nic společného.

580 milionů let Kambrium - Věk trilobitů - Členovci s tvrdým krunýřem

V Kambriu, nejstarším období prvohor dochází k náhlé explozi vývoje živočichů. Vznikají nové a nové druhy, jež postrádají jakékoliv znaky podobnosti s předchozími druhy známými v historii planety ojedinělá edikarská fauna. Představiteli nové kambriické fauny jsou trilobiti, ramenonožci, ostnokožci, jablovci, graptoliti, hyoliti, červi, archaeocyatha.

550 milionů let - Gondwana na rovníku

550 mil. - Prakontinent Pangea - Svítání věku dinosaurů

Alfred Wegener (1880 - 1930) ukřižován vědeckým světem, když přišel v roce 1912 se svojí teorií o posunu kontinentů. O několik desetiletí po jeho smrti (1952) byla však jeho metoda vědecky potvrzena. Zdrojem driftu je několik tisíc kilometrů dlouhá trhlina na dně Atlantického oceánu. Miliony tun žhavého magmatu valící se z hlubin země, tlačí na pevninské kry a ty se posouvají několik centimetrů za rok. Zároveň je tento pohyb pevnin účinným systémem udržujícím procento uhlíku i dalších prvků v ovzduší v rovnovážném stavu. Jakkoliv se při průniku žhavého magmatu dostávají ve velkém množství do ovzduší, jsou dešti sráženy zpět do oceánských vod, klesají ke dnu při zasouvání pevninských ker pod sebe - jsou vtahovány tyto zplodiny zpět do žhavého magmatu kamsi pod zemskou kůru. Pokud by tento přirozený koloběh prvků neexistoval, proměnila by se naše Země v planetu - jakou je dnes Venuše (na této planetě již neexistuje drift pevninských ker).

Pohyb kontinentů byl tedy oficiálně povolen. A tak se mohl

prakontinent Pangea na jihu konečně spojit se subkontinentem Gondwanou a na severu s Laurasií (Amerika a Evropa). Pro mne je problém nikoli posuv pevnin, ale desek na kterých jsou pevniny upoutány. Výskyt živočichů v Antarktidě.

550 milionů let - Období Kambria

511 milionů let - Prvohory

Prvohory trvaly 350 milionů let (Jiní 300 mil. let od 550 - 260 milionů let. Tedy včetně Kambria.).

Prvohory zahrnují šest období.

Starší Prvohory: Kambrium, Ordovik, Silur, Devon.

Mladší Prvohory: Karbon a Perm.

Sibiř, Ruská tabule, Baltický štít, Apalačská oblast, část zatopených českých území prvohorním mořem; Homole, Krč, Barrandov; pískovce, břidlice a vápence.

JAK JSME ŠLI NA TRILOBITY

Věnováno památce na mého staršího a mnohem nadanějšího bratra Milana, po kterém se prošli ve Finsku nejen všude přítomní odborníci trockisticko-bolševického aparátu, ale poté i šílený bratr lidového komisaře, neomezeného vládce uličního výboru a svrchovaného pána postarších pannen - domovních důvěrníků, jehož charizma bylo nikoli nepodobné prázdné flašce od piva, který asistoval také u vojenských odvodů, aby nám zkontroloval pindíky, zřejmě zda jsme, či nejsme řádně obřezáni. Jakákoliv pochybení byla trestána první linií. Zvláště ta porušující staříčkový zákon ruského cara: Děti domorodých kuchařek nesmí získat vzdělání. Aplikovaný v beztrídni ČSSR, co třídní nepřítel. Já jsem jeho pozorkům, na rozdíl od mého nadaného bratra, unikl. Co lidový

hlupák. Zkrátka jednoho večera, když jsme si četli pod peřinou napínavé VTM (Věda a technika mládeži) mi brácha sdělil překvapující zvěst: Chodíme po mořském dně.

No toto... Není možná, povzdechl jsem si.

Vypůjčil jsem si od táty v dílně dva páry svářečských rukavic, brýle, dvě kladívka a dva sekáče a vyrazíme k Homoli na trilobity. Protože protější Barrandov už nám nějaký Francouz dočista vyzobal. A to polezeme na skály? Ptám se.

Ne, jen do jamky vytesané kameníky v úpatí Homole, zní odpověď. A teď spát, aby si měl sílu z té jamky vylézt, ale neboj, jsem stále s tebou. Ráno nás probudil krásný sluneční den, tátova rytmičká kovadlina zvoní, jak dobře naladěný hudební nástroj. Hupky dupky a vyrážíme na tajný výlet po mořském dnu. Homole je ne-daleko i se svými hlouběji uloženými tajemstvími. Jakkoliv poctivě tešu nalézám jen podivné nevelké ulity. To jsme mohli raději jít do zahrady na hlemýždě, myslím si. Mám, volá bratr a co myslíte? Měl trilobita, jak vyšitého. Neuvěřitelné, až sem ke Krčskému lesu tedy sahalo teplé, protože mělké prvohorní moře a později v Miocénu (15 mil. let) velká průtočná jezera propojená kanály, když mělké moře dosahovalo již jen k Šumavě.

Zdeněk Patrick

500 - 440 milionů let - Antelope Springs Utah - USA

Nález otisku lidské nohy - pro tentokrát obuté - byl nalezen ve vrstvách, jež by mohly být zařazeny do období kambria. Otisk zašpičatělých bot o rozměrech 32,5 x 11,25 cm. V patě byla bota zúžena na 7,5 cm. Prastará obuv měla zřetelný podpatek, jenž byl o 3 milimetry hlubší než okolní otisk podrážky. Prameny se liší tím, zda to byla levá, či pravá noha. Dle odlitku se evidentně jedná o pravou botu. Abychom nebyli na pochybách, kam zkamenělé šlépěje obutých nohou zařadit, zanechal nám neznámý poutník pod svou pravou nohou, respektive podpatkem, rozšlápnutého trilobita. Připomeňme si jen, že k rozlišení obuvi na pravou, či levou nohu je

vynález, podobně jako podpatek, starý necelých sto padesát let.

Nález v roce 1968 ohlásil William Mesister, amatérský sběratel trilobitů - nález v lokalitě Wheeler Shaler - Wheelerské břidlice poblíž Antelope Spring Utah. Odborníci přes obuv předpokládají, že se jedná o otisk ručně šité obuvi.

440 milionů let - Konec éry trilobitů

Planetu zřejmě postihla katastrofa při níž zcela vyhynula nejen velká část tehdejších živočišných druhů, ale i houby a améby. Prudce poklesl i počet měkčů a trilobitů se časem proměnili v pouhé zkameněliny. Kansaská universita navrhla variantu možných příčin této katastrofy.

Po výbuchu obrovské hvězdy uvolněné paprsky gama s nejvyšší možnou energií a nejkratší vlnovou délkou zasáhlo naší planetu, respektive atmosferický plášť. Molekuly dusíku a kyslíku vytváří kysličníky dusíku včetně dioxinu a to vše dává vzniknout ozonu. To vše způsobí kyselou dešť a globální ochlazení.

Ultrafialové záření (pronikající až do hloubky 10 metrů) pak způsobilo vyhynutí živočichů žijících v mořských mělčinách. Tedy koryšů a trilobitů.

435 milionů - Konec Ordoviku

430 milionů let - Období Siluru 435 - 412 milionů let - Věk ryb

Obří žraloci - Dunkleosteus

Dunkleosteus dosahoval délky 10 metrů. Netvor o váze 4 tuny s obrovskými čelistmi vybavenými kostěnými tesáky, jež vyvinuly obrovský stisk, rozkousl cokoliv silou cca 5 000 kg. Jen velcí krokodýli, aligátoři a tyranosaurus Rex mohli soutěžit svojí strašnou papulou. Dunkleosteus patřil mezi kostěnými deskami opancéřované obratlovce skupiny ryb placodermae s kostěnými zbraněmi na krku a na hlavě. Vymizel z devonských moří náhle za nevyjasněných okolností.

Devon 400 milionů let - Devon trval cca 50 milionů let (400 - 350 milionů let)

Studiem fosilních korálů dospěli vědci k poznatku, že v této době měl rok asi 400 dní. Pak naše planeta obíhala po jiné dráze, nebo se rychleji otáčela kolem své osy, či měla více než jeden měsíc. Vědci Cornellovy univerzity (USA) usuzují ze změn dráhy naší přirozené družice, že Měsíc obíhal kolem Země mnohem blíže než dnes a tedy rychleji. Není vyloučena ani kombinace několika faktorů najednou. Následky by však byly katastrofální.

Velké slapové síly způsobující vulkanickou činnost, horotvorný mechanismus měnící zcela topografii, silné elektromagnetické bouře a vypařování oceánů by zničily vše živé.

370 milionů let - Stále ještě období Devonu

Předchůdci dnešních obojživelníků.

345 milionů let - Mladší Prvohory - Karbon

Močálovitý a vlhký Karbon – vznik podmínek pro tvorbu černého uhlí. Roku 1891 byl v Austrálii (v černouhelném dolu) nalezen zlatý řetízek. Uhlí v uhelné sloji vznikalo před 300 miliony lety. Podobný nález pochází rovněž z černouhelné sloje tentokrát deponované ve státě Illinois (USA).

300 milionů let - První obojživelníci a hadi

280 milionů let - Pangea

Prakontinent Pangea se vytváří a vzápětí opět rozpadá na dvě pevniny. Konec vlhkého permu je provázen snížením hladiny světových oceánů o 50 metrů pod dnešní stav, jenž je dnes 70 metrů pod nejvyšší možnou hladinou. Zbytek vod je vázán zaledněním zejména Severního a Jižního pólu. Z této hypotézy vyplývá jediný možný důsledek: Dochází k silnému ochlazení planety a radikálním změnám ve flóře i fauně.

Změna klimatu způsobuje hromadné mizení tropických lesů kapradin, přesliček i plavuní, aby časem vytvořily bohatá ložiska permské kamenouhelné vrstvy (př. pečorská, či tunguzská ložiska).

Vyspělejší tvorové permu budou nahrazeni podstatně méně vyspělejšími saury, a to navzdory vývojové teorii...

Nález zkamenělého lidského mozku u Odincova v usazeních kamenouhelného moře (datace 350 - 270 mil. let).

Objev posuzoval v roce 1925 anatom N.A. Grigorjevič.

Pangea prostírající od tropů k jižnímu pólu se pozvolna pokrývá ledovcem.

250 milionů let - Rozhraní Permu a Triasu (Permo Trias)

Oficiálně povolený nástup obřích živočichů a obrovitého hmyzu se odehrává na rozhraní dvou horotvorných epoch (apalačsko-kaledonsko-hercynské a Uralsko-Sibiřské), jako přímý důsledek klimatických změn. S mizející flórou se zvyšuje nedostatek vody a mnohé oblasti se mění v pouště. Počet živočichů klesá o 25 %. Podle této teorie je markantně snížen i stav hmyzu.

Dosud nepopsaná katastrofa vybujuje nebyvalou sopečnou, tím i horotvornou činností. Stále se neodvažujeme hovořit o první a druhé galaktické válce...

Trias nejstarší druhohorní útvar - Trval 40 milionů let

Vytváření mělkých moří přináší teplé klima. Obojživelní krytolepci (Trematosaurus) a plazi. Pangea se rozpadá na dvě pevniny.

Jura 200 milionů let - 146 milionů let

Rozpad Pangey na dva kontinenty jižní Gondwanu a severní Laurasii (před 195 miliony let - jini 170 milionů let).

Prapevnina Pangea se pozvolna rozpadá na několik částí. Na západní část, jež se postupně stane severoamerickým kontinentem, jižní Gondwanu, od které se pozvolná odtrhne i jihoamerický kon-

minent, ale i budoucí Indie a Austrálie. Na severu se tvoří Laurasie. Ichtyosauři, létající ještěři o délce 25 metrů s rozpětím křídel 15 metrů a váze 20 tun, rozměr čelistí přes jeden metr - (Texas), stegosauři a největší z nich brontosauři vážící až 200 tun, měřící 20 metrů. Obrovští sauři se prohánějí i po kvetoucích pláních budoucí pouště Gobi.

170 milionů let - Období Jury (Střední Druhohory)

Obří ještěři Saurofus, Apatosaurus a Diplodokus se rozšířili díky bujně vegetaci skýtající dostatek potravy pro tyto veleještěry. Objevuje se i nový typ Seismosaurus dosahující 25 metrové délky.

150 milionů let - Hypotetický počátek datování Mayu podle číselné hodnoty směřující do historie.

Peru - planina Marcahuasí

Planinu Marcahuasí objevil pro svět dr. Daniel Ruzo (v letech 1952 - 54) poblíž peruánského města Limy v provincii Huarochiri. Objev vzápětí „zapadl v zapomenutí“, neboť se planina Marcahuasí, rozprostírající se na několika čtverečních kilometrech, svými parametry jaksi nevtěšná do přísně vědecky uspořádané „škatulky“.

Pravěká skalní galerie svědčí o nebyvalé invenci vědecky neexistujícího sochaře. A přesto jsou okolní skalní masivy vytesány do podob ohromného stegosaura, toxodonta, ale i slona, gorily, lva, velblouda. Tedy živočichů, kteří buď žili v období před stovkami milionů let, nebo se v zaznamenané paleontologické historii na americkém kontinentu nevyskytovali vůbec.

Dominantním umělým výtvozem planiny v Marcahuasí jsou čtyři skalnaté pahorky vytesané do podoby mužských hlav zcela odlišných ras. Dr. Daniel Ruz hovoří o skalním reliéfu, jenž se v den slunovratu mění při postupu Slunce na obloze od opočlověka, neadertálce, až k dnešnímu typu. Že by byl konečně nale-

zen mezičlánek mezi opicí a člověkem? Sci-fi Daniela Ruza však pokračuje. Negativ snímku vytesaného starého muže se promění v usmívajícího se mladého muže. Z téhož pramene se lze dovědět, že oblast Marcahuasaí znali Inkové a samotný Tupac Yupankí tvrdil, že tuto galerii vytvořili bílí lidé, kteří přišli z hvězd.

145 milionů let - 65 milionů let - Období Křídý

Pevninské kry se postupně rozpadly do podoby blízké tomu, co známe dnes. Jak co do obrysů, tak polohy.

Nález zkamenělých dinosaurů a obřích lidských stop poblíž řeky, či potoku Paluxy River (Paluxy Creek formace Glen Rose - období Křídý) - ve státě Texas. Mezi stopami dinosaurů byly objeveny stopy dvojnohé ploskonohé bytosti velmi podobné člověku, kráčející rovně opírajíce se o celé chodidlo včetně paty.

Jejich délka však byla 50 cm. Náležely tedy cca 3 metrové bytosti, jež se proháněla v těchto místech před 110 až 140 miliony let. Stopy se táhly celých 30 metrů na skalnatém podkladu, když překřížily několikrát stopy dinosaurů, jež se na někdejších bahnitěm podkladu otiskly rovněž.

Přestože byl tvor, jenž zanechal otisky svých chodidel, tříprstý, byly stopy pokládány za lidské, neboť podobný druh dinosaura není doposud znám. V téže vrstvě byl nalezen i zkamenělý lidský prst. Jak později ukázal rentgenový snímek fosilní kosti a klouby uvnitř. Údolí řeky Mississippi v Arizoně a Nové Mexiko. Objev lidských stop v útvaru pocházejícím ze starší křídý.

Velikost i hloubka otisku hovoří o tom, že majitelé nohou byly mohutných postav.

Peru - „mluvící“ kameny z Icy

Kamenná encyklopedie z Icy je přesně ten fenomén, kolem něhož chodí nebetyčné vědecké kapacity po špičkách. Zcela evidentně zaujmuli pozici nezúčastněného kolemjdoucího, jenž se nehodlá namočit do průšvihů, jenž by následně zničil pracně vybu-

dovaná dogmata o vývoji na této planetě. Vše začalo v roce 1961 po velkých deštích a následném rozvodnění peruánské řeky Icy.

Rozbouřené vody tehdy vynesly odkudsi na povrch tisíce oválných balvanů různých velikostí a s nimi neuvěřitelné kresby, jimiž byly kameny pokryty.

Desetitisíce mluvících balvanů nyní tvoří rozsáhlou sbírku dr. Javiera Carbrery, pracujícího tenkrát na místní univerzitě jako antropolog. Ačkoli by se na první pohled zdálo, že je život na této planetě zabezpečen poměrně důmyslným systémem s mnoha variacemi, jsou šílení genetičtí inženýři, či spíše jejich movití zaměstnavatelé, přesvědčeni, že je životně nutné celou problematiku přešetřit a vyvodit patřičné závěry.

A protože zákonodárnými sbory prosazování homosexuální giganti, či zákony o nežádoucím sexuálním harašení, jež ještě nedávno bylo možno s úspěchem považovat za zcela přirozené a spíše žádoucí aktivity, zcela jistě nepovedou k zachování rodu, se snaží titíž šílenci, mimo euthanásii prosadit jako samozřejmost i klonování. Cíl je zcela jasný a prozaický. Ponížít člověka na ten nejnižší možný stupeň - hluboko pod úroveň těch, kteří se v touze po moci pohybují konstantně poblíž absolutního minima.

Jak již bylo řečeno způsob množení na této planetě je zabezpečen nejen mnoha variantami, ale i rozmanitými technikami, tak jak je příroda, postupem času přisoudila jednotlivým druhům.

Od hermafroditních plžů, až po dokonalejší způsob, jenž umožňuje, do jisté míry, eliminaci nežádoucích genů, vzájemná a spíše dobrovolná koordinace dvou jedinců různého pohlaví.

Za předpokladu, že minimálně jednomu z nich je státním dozorem a EK povoleno sexuální harašení!

Systémem, ve kterém se většinou samci, hnáni interními chemickými pochody, zúčastňují pravidelných konkurzních řízení, kde movitý strýček většinou nehraje dominantní roli.

Přejdeme nyní mlčením nejen techniky početí, ale i zcela konkrétní zločinecké snahy blíže neznámé skupiny darebáků vytla-

čit člověka, potažmo určité skupiny lidstva, přes veškeré přírodní zákony i vlastní přirozenost. Věnujme svoji pozornost spíše způsobům zrození nového lidského jedince.

Metamorfóza - proměna v životaschopného jedince může probíhat zcela uvnitř nositele života, či naopak vně. V prvním případě se rodí živý tvor, jenž je většinou věrnou kopií v rámci své genové výbavy. Druhá alternativa má naopak další variace, jež označujeme zhruba jako dokonalá a nedokonalá metamorfóza.

Při dokonalé přeměně se z nakladených vajíček líhnou larvy, či housenky, nikterak nepřipomínající dospělé jedince a vlastní přeměna se uskuteční až v období zakuklení.

Při nedokonalé přeměně se z vajíček vylíhnuté larvy (nymfy) podobají se svým bezprostředním předkům, jejichž podoby dosáhnou až po několikerém „svlékání“. Jiným způsob zrození je přímé „vyklubání“ živého a relativně hotového jedince z vejce. Ale i zde je mnoho variant, jež nás ponechají, pro tuto chvíli, v naprostém klidu. Vědecký svět nás po celá desetiletí přesvědčoval o tom, že se dávní jurští saurové rodili z vejce, přesně tak jak to dodnes činí například želvy, či krokodýlové. Nalezená obří vejce nehovořila, ani nemohla, i o jiné alternativě téhož. Metamorfóza, jež je tak charakteristická pro obojživelníky nepřicházela v úvahu.

A přesto se objevila jistá indicie, stejně tak překvapivá, jak jen může být sbírka kamenů pana Cabrery. Jeden z deseti tisíce exemplářů totiž ukazuje celý cyklus zrození stegosaura - od páření, snesení vejce, vylíhnutí larválních plazů a postupnou přeměnu v dospělého jedince. Vývojový cyklus připomínající spíše vývoj pulce v žabu byl naštěstí vědeckým světem odmítnut, včetně ostatních nabídek Cabrerových kamenných archiválií, jako podvod.

A pokud byl jediným důvodem neexistující očitý svědek anglicky, či spíše německy komentující události z před více než 65 miliony let, pak je to jistě výborný a prozíravý argument. Zkrátka, některé nálezy jsou velmi vítány, jiné naopak.

135 milionů let

Indická kra se pomalu blíží k Euroasijskému kontinentu.

V kontinentálním šelfu poblíž Puerta Rica byly ve vrstvách pocházejících z tohoto období nalezeny opracované skalní masivy. Při zkoumání kontinentálního šelfu pocházejícího z dob před 135 miliony let poblíž Puerta Rica bylo nalezeno francouzskými vědci (1957 pomocí batyskafu Archimedes) obří podmořské schodiště vytesané v dobách, které nepřipouští nic, co není v souladu s pracně vybudovanou vývojovou teorií páně Darwina.

London - Texas - Spojené státy

V roce 1934 objevila Emma Hahnova zcela náhodně nevelký kus pískovcového kamene, z něhož čněl očividně dřevěný, avšak krystalicky zkamenělý pahýl, jenž se ve vnitřní části přetvořil v porézní uhlí. Po odlomení části horniny se objevilo kladivo s klasickým otvorem v němž byla část dřevěného pahýlu - nyní jasně topůrka - zapuštěna. Kladivo samotné mělo vyváženou krystalickou strukturu, což znamená, že se jedná o kvalitní technologii výroby staré v tomto případě 100 až 200 milionů let. Snad proto, že pískovec byl geologem Johnem Watsonem zařazen k pískovcové formaci Hensell.

Složení: 96,6% železa, 2,6% chloru, 0,74% síry a zbytek 0,06% příměsí. Zcela chyběly stopy po fosforu, hliníku, mědi, manganu, molybdenu, ale i dalších legujících prvků námi dnes běžně používaných (wolfram, kobalt, nikl, vanad). Zcela jistě nešlo ani o ocel (slitina železa a uhlíku o obsahu od 0,1 do 1,83%), či litinu (s obsahem uhlíku od 1,83 do 6,3% C).

Pro tento kov, nemáme ani odborný termín. Nikdy se na zemi nevyřáběl. Nejedná se ani o meteoritické železo, jež mimo vyjmenované legující prvky obsahuje ještě hliník, fosfor, chrom. Na povrchu kladiva se vytvořila difúzní zčernalá vrstva vzniklá reakcí mezi kovem a pískovcem.

Kladivo je uloženo v Somervellském muzeu v Glen Rose.

Pavouci splétali sítě už v dobách, kdy po Zemi chodili dinosauři. Dokázal to nález nejstarší dochované pavoučí sítě i s kořistí objevené ve Španělsku. Ve 110 miliónů let staré zkamenělině jantaru bylo zakonzervováno 26 vláken z kruhové sítě, noha vosy, roztoč brouk.

WASHINGTON - Podle agentury DPA prokázal genetický rozbor nálezu, že pavouci chytali svou kořist do sítí ve tvaru kruhu už před 136 milióny let. Pouze dvě čeledi pavouků, Araneidea a Deinopoidea, umějí splétat kruhovitě sítě, které svou strukturou připomínají kolo od vozu. Zatímco první čeleď používá k udržení vláken u sebe tělové lepidlo, druhá splétá sítě ze suchých vláken. Původní názor byl, že se obě čeledi vyvíjely nezávisle na sobě. Genetický rozbor, který provedli američtí vědci, to však vyvrátil.

Třetí oko - Lobsang Rampa

„Po sestupu do jedné z krypt v Lhase jsem objevil tři rakve vyrobené z černého kamene, ozdobené rytinami a nápisy. Nebyly zavřené. Když jsem pohlédl dovnitř, zatajil se mi dech.“

„Pohled, můj synu,“ řekl mi starší kněz. „Oni žili jako bohové na naší zemi (v Tibetu) v dobách, kdy zde nebylo hor. Chodili po naší půdě, když ještě moře omývalo naše břehy a když jiné hvězdy zářily na našich nebesích. Podívej se dobře, neboť jenom zaslvěcenci je viděli.“

Uposlechl jsem a byl zároveň fascinován i zděšen. Tři nahá těla pokrytá zlatem ležela před mýma očima. Každý z jejich rysů byl ve zlatě přesně vyznačen. Byli ale obrovští. Žena měřila více jak tři metry a největší z mužů ne méně než pět metrů. Měli velké hlavy, lehce kuželovité na temeni, úzkou čelist, malá ústa a tenké rty. Nos měli dlouhý a jemný, oči rovné a hluboko položené...

Prozkoumal jsem víko jedné z rakví. Byla v něm vyryta mapa nebes s podivnými hvězdami.

Kdysi dávno, před tisíci a tisíci lety, byly dny kratší a teplejší.

Vytvořily se velkolepé civilizace a lidé byli moudřejší než dnes. Z vnějšího prostoru se vynořila planeta, jež se šikmo dotkla Země. Vichry rozbouřily moře, jež se pod různými gravitačními náporů vytilo na Zemi. Voda pokryla svět otrášený zemětřesením a Tibet přestal být teplou zemí, sídlem uprostřed moře.“

Jitro kouzelníků - J. Bergier, L. Pauwels

Indická pevninská kra se po nárazu podsouvá pod asijský kontinent a způsobuje vrásnění himálajského masivu. Tibet je navždy oddělen od vod oceánu. Himálaje postupně vystupují nad povrch. Mění se ve vysokohorské pohoří, dnes 8000 metrů vysoké, oddělující právě ty oblasti, jež nyní známe jako poušť Gobi. Mění se nejen klima, ale i toky řek, vzápětí následuje postupné vysychání. Dlouhodobý proces přeměny úrodných ploch v nehostinnou pouštní krajinu může být, společně se změnou klimatu, jedním z důvodů vymizení veškeré flóry a fauny.

Ve vrstvách, jež pocházejí z přelomu druhohor a třetihor (období triasu - křídly), byla nalezena vrstva Iridia o mocnosti až 6 cm. Tento nález hovoří nejen o mocném spadu vzácných kovů, jež se běžně na povrchu Země v takové míře nevyskytují, že lze uvažovat o možné vesmírné katastrofě, či galaktické válce, která zasáhla i Zemi, kdysi dávno, snad i před 60 000 lety, kdy obíhala po jiné trajektorii, blíže Slunci, kdy i dny byly kratší.

Právě pátráme.

Poznámky pod čarou:

Obr: Iridium (Iris - duha).

Na Zemi i v kosmu vzácný prvek. Po uranu druhý nejtěžší kov, jenž lze použít na zvýšení průraznosti střel, vyskytující se na místech dotčených planetárními katastrofami. Prý v přímé návaznosti na dopady velkých asteroidů.

Ještě větší, snad utajovanou záhadou, je jeho absence v Čechách a naopak bohatý výskyt lithia. Velmi vzácného prvku, jenž je součástí jen někdejších Sluncí, či pozůstatkem jaderných explozí.

Aniž jsou Vltavíny, vitrifikovaný materiál, nalézány kde jinde, než v úzkém pásu Povltaví (České Budějovice - Písek), v Libyjské poušti a Austrálii. Neměříme-li stejným metrem Lanku I. (Mohendžodaro), Chatušaš, či vitrifikaci zesnulých v nabídce pohřebních ústavů.

Zinek; Zn - Měkký, lehce tavitelný, dobře slévatelný kov použitelný i jako legující prvek. Oblíbený galvanizéry, co vnější ochrana ocelových konstrukcí před korozi. Modrobílý kovový prvek se silným leskem jenž časem zeslábne. Atomová mřížka zinku krystaluje v hexagonálním uspořádání. Za teploty 20 °C je křehký.

V intervalu 100 - 150 °C se stává tažným, vhodným k válcování plechů, tažení drátů. Nad 200 °C se stává opět křehkým (snadno jej rozetřeme na prach). Při teplotách blízkým absolutní nule Kelvina (0,875 K) supravodivým. Patří mezi přechodné prvky, které mají valenční (volné) elektrony v d-sféře. Snadno tavitelný kov, použitelný pro svoji výtečnou zatékavost do forem. Při odlévání složitých tvarů.

V rodinné zdravotědě a medicínské praxi: Zinek je nepostradatelným prvkem ve svalech, kostech, kůži, slinivce, očích, ledvinách, nezbytný u těhotných a kojících žen, pro rovnováhu pohlavního vývoje, funkci prostaty, ve varlatech a spermatu.

Prospěšný v léčení mužské i ženské neplodnosti, udržování čistoty pleti, co ochrana organismu před infekcemi (zinková mast). Podporuje také rozmnožování a rovnovážný růst buněk. Urychluje hojení ran, popálenin, ekzémů, aftů a akné. Posiluje imunitní systém, organismus před nachlazením, chřipkou, zánětem spojivek.

Vhodný pro koncentraci vitamínu A.

Je důležitým prvkem pro metabolismus cukrů, tuků a bílkovin (inzulínový enzymatický systém). Udržuje nízkou hladinu cholesterolu v krvi, čímž slouží jako prevence kardiovaskulárních obtíží. Jako výtečný antioxidant eliminuje nebezpečné volné radikály. Vytváří přirozený mechanismus rozprostraněnosti enzymů a vitamínů, podporuje funkci zraku, snižuje stres i deprese, či únavový syndrom. Mezi potraviny bohaté na zinek řadíme dýňová jádra a játra, ořechy, veškerou zelenou listovou zeleninu, jitrocel, slunečnicová semínka, obilné klíčky, cibule, droždí a houby. V hojném množství jej nalzáme v mase (drůbeží, hovězí i vepřové).

Jasně, že nikoli vykrmované masokostní moučkou z uhynulých tvorů, či geneticky upravovaných plodin.

Denní dávka kolem 15 - 20 mg.

Miocén - 14,8 - 12,5 milionů let - Vltavíny

Stáří těchto tektitů, vzniklých tavením horniny a tlakem po dopadu kosmického tělesa do oblasti Herčínského lesa, který vyhloubil do povrchu planety, prý v oblasti dnešního Německa, obří kráter. Vltavíny se však „rozstříkly“ kupodivu jen jedním směrem. Proti směru pohybu objektu, navíc ve velmi uzoučkém pásu, směrem na Východ. Přičemž dotyk se Zemí byl tečný ve směru Východ - Západ a jak ukazuje snímek NASA:

V Čechách a na Moravě se v nízkém letu možná jen odrazil. Pokud nebyl sakumprásk roztaven. A navíc: Uvážíme-li miocénní mělké moře obklopující Ultava Dunaikum a Moravikum, z východu, jihu i z části ze severu, svírala trajektorie padajícího, možná sestřeleného objektu, se zemským glóblem velmi ostrý úhel. Takže pokud by objekt svým hybným momentem nevyvinul potřebný tlak, směřující k tavicí teplotě 1 400 °C, určitě by nebylo v Čechách již ani Vltavínu.

Složení Vltavínů: 78% kysličníku křemičitého SiO_2 (kamené meteory pouze 50% SiO_2), 12% kysličníku hlinitého Al_2O_3 , 9,53% kysličníku sodného (moravské vltavíny 9,53% kysličníku sodného) a zbytek tvoří železo, vápník, hořčík a draslík. Barva:

Tmavě zelené „pivní“ sklo.

Tavicí teplota 1 400 °C.

Žlutozelené až tmavě zelené sklo z Libyjské pouště - 800 km od Káhiry, naleziště o rozloze 130 x 55 km obsahuje až 98% kysličníku křemičitého. Jak jsme již poznamenali: Žádné očekávatelné množství Iridia. A to je i důvod, proč neuvažujeme obrácený směr letu, nýbrž naše cvičné setkání s divou entitou, v souladu s kosmologickou legendou „o leteckém střetu“ mezi světlými anděly a temným hadím plemenem.

*Falešná moc souznění dobro v peklo promění,
vtrhne náhle do domu, drtí v zubech pohromu,
kdo nemá to správné znamení, na věci nic nezmění.
Ten podlehne pogromu...*

Zvídavý čtenář, určitě k mému obohacení, nabídl odkaz na jedno ze žhavých témat posledních dní. Nález ozubené tyče staré 300 milionů let, objevené v Rusku.

S dovětkem: Co si myslím o dokonalé civilizaci, kdy skončila, když ta následující nikdy nedosáhla jiné, než úrovně podivnosti.

NEZÁVISLÉ DĚJINY KARBONOVÉ ÉRY

© Dýmající zrcadlo & smit.wz.cz

© Zdeněk Patrick, Praha 2013

© Ing. Zdeněk Šmitmajer, Praha 2013

A protože jsem byl v ten čas komentáře zaneprázdněn, odpověděl jsem, jakkoliv po pravdě, avšak stroze.

Myslím...

Odkaz k nález, ale i poznámka čtenáře si, nejen z mé strany, zasluhují podrobnějšího zkoumání souvislostí. Náhled, který nevnučuji a ke kterému lze svobodně vytvořit názor vlastní, přesnější i mnohem ucelenější.

Netajím se, že jsem byl přímým pozorovatelem mnoha podivných technicko-fyzikálních jevů, nemajících jiné odpovídající společenské, vládní, či mocenské odezvy, než zuřivé mlčení a nesoouměřitelné šmírování. Nemění se ani s počátkem konce minulého, ale i stávajícího konce bezkonceptního řízení koloniálními rezidenty Unikátů. Snadno vyzpytatelnými v nasilující se dehones-

taci rozvoje svobodného lidského ducha. Aniž ponechám bez povšimnutí lavinovitý průběh uměle vyvolaných krizí, či hysterické útoky páté kolony Duchovní nouze, v zastoupení Think tanků, vševědoucích EU Trollů, snažících se uvařit svoji českou žábu na pomalém ohni, aby si téhož pomalého vaření, ona žába, aniž kdo jiný povšiml. A tak vše, co učiněno bylo i jest, jednoznačně směřuje proti samé udržitelnosti života na Zemi.

A co si počít s technicko-fyzikálními jevy, které absolventi upadajícího základního školství, škatulkoví odborníci třídící informační implozi, vidí již za povolenou hranicí. Vytyčenou prstem v pravdě již zcela uhnílým? Hovořím o jevech, které nám paní učitelka na ZŠ zatajila, protože jí vrchnost nepřidala?

Ano, mám na mysli reálně nepřekročitelnou hranici vytyčenou mezi Dr. Mengelem, Kimunem z OSN, naučenou nevědomostí s reálnou produkcí relativity dějů. Když i několik málo dalších příznaků přicházelo jakoby z jiného světa, který si pro tento okamžik dovolím nazvat „jinou alternativou možného dílčího prostupu dimenzemi. Nehovořím o těch jevech, o kterých jsem nikdy a za žádných okolností nahlas nehovořil. Možná jen u dvacátého piva. Tedy mezi přáteli. Ano tam bych si je dovolil nepřesně nazvat „duchařinou“, ač problematikou zcela jedinečnou a díky panu Břetislavu Kafkovi zcela komplexní.

Netajím se ani tím, že právě rozpor mezi realitou a fašizující kulturně zabředlou „mladou kulturní frontou“. Dnes i za časů Rudého práva, je věrohodným příznakem, že v průšvihů létáme již celý věk. „Kulturní fronta“, včera předvoj radostného budování rozvinutého socialistického tábora, dnes vyspělých trockisticko-fašistických Nových světových pořádků. A tak stále na jedno stejné brdo. I pomocí dávno propíchnuté metody Josefa Goebbelse, či stejně propíchnutých dogmat nesvatých Svatých Otců Svaté Inkvizice. To i jiné, mne přinutilo k vlastnímu odvození netradiční a jak jsem i přesvědčen - nesestřelitelné teorie relativity.

Abych zbytek času strávil hledáním a nacházením pravých

příčin, též i falešně podstrčených důsledků minulosti i současnosti.

Nyní si dovolím krátce opakovat své postoje. Má víra i míra mého poznání nejsou v protikladu. Naopak v plodné rovnováze. Myslím, jsem přesvědčen o mnohosti světa a pestrého fyzického, ale i duchovního života v hlubokém Universu.

K mé poznámce stupidity v propojení slov mimozemská civilizace. Slovo civilizace, „zcivilizovat“, je latinského, tedy umělého původu. Stvořeného na objednávku donátorů projektu Civitas: římský občan, občanský.

Civitas donare: občanské právo, civis, římský občan, občanka. Civilis: občanský, civil, nevoják.

Zcivilizovat: Vyvraždit původní národ, Water boarding, tajné i zjevné Gitmo (koncentrační tábory na západ i východ od Gulagů).

Civilizátoři: Krvaví šířitelé víry, lásky k bližnímu svému, otevírači Owertonových oken, vařiči žab na pomalém ohni, demokroti volající po demokratických tradicích a právech jimi uvařené žáby? Nezisková uskupení financovaných agentů, popírači národních práv a svobod, aby co Troll - patroll rozvracely nežádoucí internetové stránky a diskuze, aniž je kdy obsah článku, či diskuze zajímali, či alespoň porozuměli.

Avšak i tito obhroublí karatelé a nízko úrovní civilizátoři, mohou vyzorovat, že jejich slova již hystericky uhání do blízké budoucnosti (nyní se píše rok 2013). „Přes spáleniště, přes krvavé řeky, a ještě dál a neochvějně skrze krvavá revoluční i válečná násilí, radostné názory sjednocující civilizaci. Skrze dokonalé vymýcení slovanských rodin, rodů i národů.

Rovnýma nohama do zlatého věku absolutní otrokářské podřízenosti. Když slovo civilizace musí být stále více vnímáno, co nejvyšší a nanejvýš vyjímečné právo občanské společnosti drze poměřovat nesouměřitelné. Mimozemská civilizace?

Co vše duchovního i fyzického, různě modifikováno v tělesnosti, inteligenci, odlišnosti vnímání reality, v emocích,

v dravosti, ale i odlišnosti stravy. Navíc při vědomí neslučitelnosti lidského společenství s čímkoli, co stojí mimo scholasticky utvářená religiózní dogmata. U vědomí miliard let trvání mimozemských (přirozených, či i silově vynucených) společenství, jejichž uspořádání označit za civilizaci, považuji za nejstupidnější počin.

A nyní si dovoluji poznámku k ruskému nálezu části ozubeného převodu, který byl nalezen a vyfotografován v kusu horniny (uhlí?), staré 300 milionů let. Napsal jsem po pravdě:

Příliš málo informací. Kde přesně byl nález spáchán a kým. Kdo jej zkoumal a zkoumá. Když stáří, které je odhadnuto na 300 milionů let... tomu jedinému rozumím, bylo odvozeno od stáří horniny, či z čeho?

Příliš málo informací, jestliže je řeč o kovové hřebenové tyči, její části, pak mi chybí přesnější popis, složení materiálu. Ocel, nebo hliník? Procento znečištění příslušnými i legujícími prvky, způsob výroby? Odlitek, výkovek, výlisek, se zuby vyrobenými, nevyrobenými frézou, broušením, či hoblovaním. Chybí i rozměry součástí, počet zubů, výška, šířka a hlavně modul zubů atd...

Mnohé z toho lze zjistit na první pohled. Ozubená hřebenová tyč a ozubené kolo.

Rovnou si přiznejme, že velmi namáhaná součást primitivního mechanického přenosu sil, či kroutícího momentu? To není, ani být nemůže vrchol technologické vyspělosti.

I když účelově, v době úpadku, zpozdilého vzestupu („velmi vyspělá“ válečná technika u Stalingradu), tehdy říkám - opravdu nic moc.

Navíc byli Mimoni, díky utajovaným skutečnostem a špičkové mediální trivialitě (i dodnes jsou, mohu-li soudit z propojení slov mimozemská civilizace) na tom stále velmi mizerně. Zda-li vůbec nějak... Takže se jich odvozeně nemusíme ani obávat?

I kdyby tisíckrát mimoni neexistovali.

I když, co když...

Z prvotního zkoumání součástky, lze bez větší námahy vytu-

šit směr i velikost zatěžující síly F skrze $M_k = F \cdot r$. Jestliže ocel, jaký druh, podle procenta uhlíku a legujících prvků. Byl povrch napuštěn uhlíkem, dusíkem (viz krevní sůl)? Měl bych spoustu otázek. A co povrchové kalení? Či jaký byl způsob tvrzení povrchu, jenž odolával otěru. Při vysokém a cyklickém namáhání lze totiž vznést požadavek na pružnost od středové osy, na pevnost povrchových vláken s požadavkem povrchové tvrdosti, i jistého stupně otěruvzdornosti, přičemž podle velikosti a směru zatěžující síly je určena i míra požadované pevnosti materiálu na tah, ohyb, krut, či smíšená i cyklická namáhání.

Lehce lze zjistit i povrchové opracování součástky. Zůstává holý výlisek, odlitek, či výkovek, na jehož přesné usazení nejsou zvláštní nároky? Nebo... Pro vyšší míru namáhání je na pořadu dne konstruktéra i požadavek na přesnější usazení a odvozeně i opracování, hoblování, frézování, broušení.

Jestliže součástka slouží jen pro prostou změnu smyslu pohybu, nejsou nároky až tak vysoké...

Je-li druh přenosu M_k ovlivněn např. rázovými kmity viz např. hřebenová tyč řízení automobilu, bývá zvykem přesnější usazení s minimem vůle. Nebo naopak můžeme uvažovat zvýšené nároky při vysokém namáhání, hřebenový převod kulových mlýnů na drcení kovů při výrobě práškové metalurgie.

Z jednoduché fotografie tzv. „hřebenové tyče“ si dovedu představit, jak tvar zubu kola, jenž bude v patě zubu nasílen, což by ukazovalo na velké namáhání v podélné ose hřebenové tyče. Tomu neodpovídá štíhlý zoubek uprostřed. Jinými slovy, jde skutečně o „hřebenovou tyč“? Nebo prachobyčejnou bezpečnostní západku, či pojistku z výstroje, či výzbroje? V tom případě unesu jakýkoliv materiál. Tedy od počátku minulého století i hliník.

Možná ještě tak hliníkové plátky brnění z hrobu čínského generála. Hliník, či jeho přirozené slitiny, jsou celkem přijatelně lehké, nikoli však tak pevné jako oceli. Aniž počítám složitost výroby hliníku, konstatuji suše, že je tento prvek (na Zemi), vedle

křemíku, uhlíku atd..., jeden z nejhojnějších. Je snad hřebenová tyč a ozubené kolo, jehož průměr šacuji od boku na 120 mm, vyrobeno z hliníku. Čím čistější struktura kovu, tím překvapivě rovnovážněji je ustavená jeho atomová mřížka. Tím větší odolnost a pevnost na převážné spektrum namáhání. Jakkoliv příznávám, že k navýšení pevnosti kovu mohou být použité i jiné, řekněme legující prvky.

Avšak jen ve velmi, velmi malém a přesně procentuálně odměřeném množství. A nyní ke stáří součástky. Tři sta milionů let. Období Karbonu - Prvohory - Gondwana, Laurasia (př. Herčinský masiv, Jižní Ural), Siberia 365 - 298 milionů let.

345 mil. let - Mladší Prvohory - Karbon

Močálovitý a vlhký Karbon - ideální podmínky pro tvorbu černého uhlí. Roku 1891 byl v Austrálii (v černouhelném dolu) nalezen zlatý řetízek. Uhlí v uhelné sloji vznikalo před 300 miliony lety.

300 mil. let - První obojživelníci a hadi

280 milionů let - Pangea

Prakontinent Pangea se vytváří a vzápětí opět rozpadá na dvě pevniny.

Konec vlhkého Permu je provázen snížením hladiny světových oceánů o 50 metrů pod dnešní stav, jenž je dnes 70 metrů pod nejvyšší možnou hladinou. Zbytek vod je vázán zaledněním zejména Severního a Jižního pólu. Z této hypotézy vyplývá jediný možný důsledek. Dochází k silnému ochlazení planety a radikálním změnám ve flóře i fauně.

Změna klimatu způsobuje hromadné mizení tropických lesů kapradin, přesliček i plavuní, aby časem vytvořily bohatá ložiska permské kamenouhelné vrstvy (př. pečorská, či tunguzská ložiska).

Vyspělejší tvorové permu budou nahrazeni podstatně méně vyspělejšími saury, a to navzdory vývojové teorii.

250 - 215 milionů let - Nevada, opět nalezená zkamenělá podrážka prehistorického střevíce. Objevitel John Reid důlní inženýr a geolog, soukromý badatel pátrající po fosiliích.

Ve vrstvách pocházejících z dob triasu (doba před 250 až 215 miliony let) našel zkamenělý otisk podrážky obuvi na jehož okraji bylo patrné prošití spojující vršek obuvi s podrážkou. Po několika násobném zvětšení (20x) bylo možné pozorovat i ohyby nití procházejících pravidelnou performancí po obvodu střevíce. Ručně šité boty. Bohužel jedna třetina otisku (přední část) chybí.

Pokud zavrhneme civilizaci z dob triasu, pak jaké okolnosti mohou vysvětlit procházky prokazatelně obutých lidských nohou v období před miliony let? Mimoszemské civilizace procházející časem a únosy našich současníků do dávné minulosti. Snad jen na otrocké práce?

Dle dogonské kosmologie podnikl Ogo i třetí výpravu na Zem. Ta však zřejmě nedopadla nejlépe a on sám je nucen na planetě setrvat déle, než měl původně v úmyslu. Stalo se to prý tehdy, když končila výstavba Univerza a Amma právě nechal vzniknout i naše Slunce, potažmo naši sluneční soustavu.

Připomeňme si pseudokřesťanskou kosmologii, jež do tohoto období klade stvoření první duchovní bytosti - Lucifera. Stalo se tak asi v druhém dnu stvoření - snad v prvohorách. Také on byl za své nestoudné ambice stát se šéfem kosmu svržen na Zem.

S podobnou legendou i když mnohem mladší, vyrazil do světa team BST, jenž je znám i z příběhu Wing Makers. S tím rozdílem, že Luciferiáni nebyli kvůli vzpouře svrženi na Zem, nýbrž získali od Tvůrců povolení vytvořit, kdesi v kosmu (v souhvězdí M 51), biosyntetické nosiče o několik tříd vyšších duchovních bytostí, které mohou soutěžit s lidstvem, kdo je lépe vybaven pro život.

A ti, co si hrají na rezidenty těchto biosyntetických unikátů, ženevským urychlovačem proháněli proti sobě dvě částice, v touze stát se nižšími bohy. Skrze hadron - boson, božskou částici z počátku Universa, obětují prakticky vše. I Boha svého vlastního.

Avšak s nikoli tak skvělým výsledkem. Jak píše ve svých predikcích i Michael de Nostradam.

A naopak Wing Makers inspirovaný team specialistů BST (Blank Slate Technology - Technologie čisté tabule.) je vlastně společenství ACIO při Labyrinth Group, zabývající se specifickými cestami časem. Trojrozměrným časem. S jedinečným cílem. Přepisovat dějiny ve svůj prospěch. Pod taktovkou mistrů černého díla, o kterých otevřeně hovoří i pravnučka amerického prezidenta Eisenhowera.

Ano, tím směrem se opatrně řítí i naše hlemýždí koněspřežka. Autoři „Dne Mluvících Kamenů“ pro Vás zaznamenali jevy i zvláštní setkání, jež jsou ve své podstatě nadmíru nesdělitelná, jiná záda mrazící, provokující i tajemná, další jen zdánlivě v úrovni sci-fi, aniž se kdy autoři DMK úmyslně uchýlili od Pravdy. Jevy i setkání s dosud neznámou vyšší dimenzí, jež se nechala námi opatrně okukovat, aby nám konečně svitlo, že...

*V kolébce vesmíru hýčkaný čas
v tajemném závoji, vesmírném orloji
semeno vesmíru vysévá jas...*

FALEŠNÉ SLUNCE, OPRAVA NEBO VÝMĚNA?

*Přichází, nikoli spráskaně vykonstruovaná metodika Ar-
magedonu, nýbrž Onen den, o kterém hovořila matka Sva ve svých
predikcích.*

*Den mluvících kamenů, hovořících o lhostejnosti, za progra-
mově vyvražd'ované děti nejen slovanských národů.*

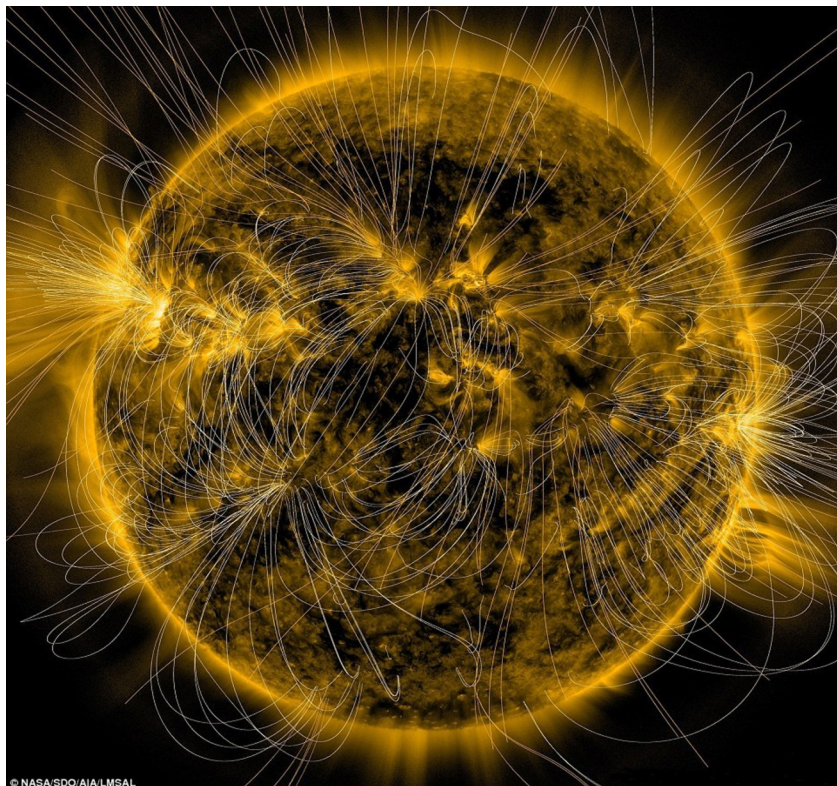
*Bud'te ujištěni neslušni Vředové nebes, metastázující v kdysi
životném organismu rodné Země, že budou mít o čem vyprávět.*

Praha, 31. 3. 2017

*Měla jsem jsem sen
o Zemi, která se netočí a není zelená,
o moři, jež nebouří,
o Slunci jež nesvítí a nehřeje,
zbyla jen písmena a skrytá naděje.*

Falešné Slunce?

Jak říkávala moje slovenská maminka. Je-li možná...

Obr. NASA: Slunce Jarylo je zdrojem vysílání ve všech viditelných (světelných) i neviditelných (v radiovém, rentgenovém, tepelném) spektru el. mag. vlnění. Aniž zapomeneme na záření alfa (proud částic atomových jader Helia). Jedná se o mohutný proud kmitajících fotonů, tryskající ze sluneční fotosféry a v závislosti na rychlosti kmitání (druhu el. mag. vlnění), nesoucích příslušná množství kvant energií: $E = h * f = m * c^2$, jejichž množství poměrujeme, vzhledem k jejich přílišné nepatrnosti, v elektronvoltech (eV). Jednotkou, která je trilion krát menší, než 1 Joule. Zcela určitě musíme započítat i proud částic záření gama, vyskytujících se ve slunečním proudu sice ojediněle, neboť při velkých el. magnetických protuberancích.

V čase, kdy byla neviditelná tvář Země a zhoła nic nejstvovalo, jen voda, kupy vod a nehybné moře, neboť nebyl Měsíc. Ticho a pokoj vládl v temnotách a noc. Toto je zpráva o světě, jenž kdysi trval v hlubokém mlčení, v hlubokém pokoji trval, bytoval v tichu; dlel nehybný, osamělý a pustý. A toto je první zpráva, první výpověď: Nebylo žádného člověka, žádného zvířete, ptáka, ryby, kraba, stromu, kamene propasti, ani sluje, drnu ani keře. Jenom a jedině nebe tu bylo. Jen matné světlo tékalo nad tváří Země. Nebylo Slunce, ani Měsíc.

Tu Průvodkyně a Stvořitel, vladařka a Opeřený had Gucumac alias U Qux Cah, U Kuš Kah, Trojité Srdce nebes Hurakan.

A hovořili oba, rozvažovali, ukryti ve vodách, skryti pod zelenými a modrými pery. V temnotách rozvažovali o stvoření, růstu trav, keřů, stromů, květin, lián atd. Hovořili o zrození života a příchodu člověka. V temnotách a noci rozvažovali, jak skrze Trojité Srdce nebes vyzvednout souše z hlubin vod. Skrze jméno Hu_Ra - Can, jež má tři podoby: Caculha Huracan, Jednonohý blesk, druhá Chipi - Caculha, malý blesk, třetí Raxa Caculha - Zelený blesk.

Ti tři se spojili a stvořili Zemi. Ti oplodnili Zemi, když nebe bylo nespátřeno. Země neviděna z hloubi vod vystoupila.

I povstaly hory a údolí a meandry řek. Neboť blízko byla již Setba a Úsvit. Povstal jelen i ptáci, každý dle svého druhu. I vykázali každému tvorů díl země. U_Cux_Cah a U_Cux_Uleu - Trojité Srdce nebes a Srdce Země, však marně čekali, že je tvorové budou vzývat, pokorně se kořit. Již blízko byla Setba a Úsvit.

I stvořili tvora ze země. Z bláta stvořili své služebníky a živitele. A viděli, že to nebylo dobré rozhodnutí. Tělo v rozpadu, kašovina, měkota. Mluvit to mohlo, leč bez rozumu. Tedy Tvořitelka a Tvořitel rozbili své dílo a stvořili lid ze dřeva. Mluvili loutky ze dřeva, s tváří člověka na tváři Země, aby zalidnili povrch Země. Mluvili sice, jejich obličej byl však vyzáblý, ruce a nohy byly bezmocné a slabé. Neměli krev, neměli mízu, scházeli jim pot i tuk. Jejich tváře byly vyschlé, nohy i ruce suché, maso zežloutlé.

Bloudili bezcílne po čtyřech, neměli rozum, aniž jakoukoliv vzpomínku na Tvůrkyni a Tvůrce. A tak vzali krátký konec. I byli vyhlazeni a a zničeni, lid ze dřeva, dřevěné loutky na tváři Země velkou potopou, kterou na jejich hlavy snesl U Cux - Cah, Srdce nebes...

Avšak stále existovala bytost Vucub Caquix, Sedm Ararra, která se náramně vypínala. V čase kdy bylo již nebe i Země, ale neviditelná byla tvář Slunce a Měsíce. Já jsem více, než všichni tvořové. Já budu Slunce a já budu Měsíc pro budoucí lidstvo... Mé zuby se třpytí jako drahokamy, náramný je můj jas z mého barevného peří. Můj trůn je stříbrný.

Ahauové, Páni Xibalby (Šibalby) byli skutečně eliminováni, Vucub Caquis, sedm, papoušek Ararra, pyšníci se svým nádherně zdobeným zelenomodrorudým peřím, byl našimi Hrdiny složitě deklasován a odpojen. Pyšné a naduté, nepravé lži - Slunce rázem zmizelo. A jak je vědci silně zdůrazněno: Jde jen o mýtickou představu, v níž nemá historie žádného místa.

Popol Vuh

Posvátná kniha mayského kmene Quiché - Kvíčů

str. 23 - 30

Falešné, nepravé Slunce, nepravá božstva (Vucub Caquis, Zipacna a Cabracán) si v čase Daémonů a Hrdinů, prisvojili zásluhy skutečných Tvůrců. Tak to vypadalo, když vinou dřevěných lidí nastala potopa. Cabracan, ničitel hor i jejich tvořitel, byl jediným ze synů Falešného Slunce, Vucub Caquis, Ararra Sedm, jenž třásl zemí dávno před potopou. Ale bylo již rozhodnuto: Hún Hunaphú a Vucub Hunaphú odstraní nepravé Slunce a oni sami, personifikace skutečného Slunce a Měsíce, konečně zvítězí nad pány v Xibalbě (Šibalbě), kteří je na počátku příběhu zabili. Symbolizující tak dočasný zánik Slunce a Měsíce. Aby oddálili konečné vítězství světla nad tmou jednou provždy?

*V tajemné síti cest, tajemství mrtvých měst.
Stezky, pěšiny, úvozové cesty, chodníky i pošlapané trávníky,
lávky, mosty, ulice i široké dálnice,
loví kroky, krůčky, ojetí i stopy dalších století.*

ZAŽEHNUTÍ, OPRAVA, NEBO SNAD VÝMĚNA SLUNCE?

Povšimněme si prosím několika příznaků, které nám mayský kmen Kvíčů zanechal: Horotvůrce a zemětřas Cabracan (Kabakan), zde syn falešného pestrobarevného Slunce Vucub Caqui, žil již na samém počátku věků, dávno před stvořením Slunce i Jitry. V čase, kdy jakýkoliv život, ani rostliny, aniž člověk (čelo_věků) mohl pojmenovat nehybné vody v tmách, aniž mohli i jeho potomci vůbec cokoli kdy vytušit, schází se dvě mimořádně erudované bytosti. Průvodkyně a Stvořitel. U_Cux_Cax, Trojí Srdce nebes Huracan, aby připravili podmínky k životu, neboť Setba a Úsvit (Zažehnutí Slunce?) byl již nablízku. Hovořili spolu a dlouho rozvažovali: jakou travinu, keře, stromy, liány, pro jaké tvory je třeba připravit. Jakým způsobem opatřit všechna patra života v souladu s potravním řetězcem. A tehdy Huracan (vlastně jadernými výbuchy) oplodnil Zemi. Vyzvedl hory, obnažil prameny i údolí s meandry řek a oddělil souše od vod v čase, kdy semena rostlin i zvířata (vesměš savci), ptáci i jiná důležitá havěť potravního řetězce, přivážené pracovním týmem Duku, jak z jiných vesmírných oblastí, tak z budoucnosti i minulosti planety Země, aby Žřeci, Průvodkyně a Tvůrce včas stihli Úsvit (Zážeh Slunce?), nového humanoidního života stvořeného z ryze tuzemského mate-

riálu. Jak? Genetickým inženýrstvím? Povšimněme si rovněž, že texty Popol Vuh, přesněji plánování Průvodkyně a Stvořitele se již nezabývá starým dinosauřím světem, nýbrž Setbou nového světa savců, ptáků, ale i příhodných stromů, lián, keřů, trávy, meandru řek, potoků i studánek. Odvozeně všech pater života, jež mají obhospodařovat s požehnáním tvůrců, již jen humanoidní bytosti.

V nepovedené, téměř „na chlup“ stejné, leč pozdější verzi sumerské: Stvoření z hlíny, či ze dřeva, smetené potopou. Nemající žádné odpovědnosti, aniž odezvy vstřícných vibrací k řádu vyšší instance. Kdy se tak stalo?

Horotvorný zemětřás Cabracan sice může mnohé naznačit, tak jako Páni Ahauové z Xibalby (čti Šibalby), mayského pekla, kam prý dopadl vesmírný objekt před 65,5 miliony lety. Do dnešního Mexického zálivu a vyhubil cca 80 - 90% dinosauřního světa, prozatím i nepovedené verze humanoidních bytostí.

Vlna tsunami rychlostí 800 km/hod., vysoká několik stovek metrů, několikrát oběhla planetu a drtila vše, co jí stálo v cestě. Zemětřesení a elektromagnetické bouře, odpařené vody, podchlazený sníh, popel, prach a zmar beznadějně zakryly Slunce, smolný černý déšť pršel na hlavy zmateně sem a tam pobíhajících...

A zvěř je požírala. Záplava pryskyřice sestoupila z nebes, orel jménem Xecot_covach (čti Šekot_kovuač) přilétl a vyloupal jim oči. Přišel Camalotz (čti Kamaloc) netopýr a uřízl jim hlavu. A přišel jaguar Catzbalam (čti Kac_balam) a snědl jejich maso. A přišel trhavý jaguár Tucumbalam, aby zlámal a rozsápal jejich kosti a žíly. Roztrhány, rozervány jsou jejich kosti. To jejich vinou zatměla se tvář Země, spustil se černý smolný déšť. A přišlo ve dne, přišlo i v noci.

Popol Vuh

Posvátná kniha mayského kmene Quiché - Kvíčů
str. 28

A již tu máme hned několik nesrovnalostí. Naše Slunce, pokud je stále týmž солнцъ Ярылом, Jarylo, Žarilo, ke terému se vztahují nejen slovanská slova Pravi, Pravda, Pravý, Práv, či vzpomínky čela_věků i kosmologická legenda o zrození nejkrásnější duchovní bytosti Světloňoši, Luciferovi, bylo zažehnuto z Praslunce před necelými cca 5 miliardami let.

Avšak časování nekoresponduje s Ahauvy, pány z podsvětní Šibalby, mayského pekla, kteří způsobili pohasnutí Slunce i hvězd.

Snad obrovským mračnem prachu, který se jako drak klikatě táhl od Země ke Slunci, které na dlouhý čas zastínil.

Kdy se tak stalo? Proč vynaloženo tolik úsilí a kým, při přesměrování viny na lid „dřevěných loutek“ s nimiž se svezli nepovedenci vyrobení z tuzemského materiálu.

Neschopní vysílat ty správné vibrace správným směrem?

A tušili lidé, nebo alespoň jejich vědoucí šamané, co se blíží za pohromu? Titíž, kteří vedli lid opačným směrem, nemajíce odpovědnosti, aniž se snažili, aby odezvy vstřícných vibrací k řádu vyšší instance udržely svět v rovnovážném stavu.

Můžeme se jako vždy mýlit, leč... Měli bychom být i my stá-

le na pozoru. Na pozoru, jak lehce lze pomluvami zatratit dvě těžce vyvíjející se humanoidní společnosti. Hovoříme o časech před 65,5 miliony roky. Dokázaly si vůbec poradit oslabené zbytky lidstva mezi dravými saury? Jakkoliv z nejvyšších hor pečlivě pozorovaly hvězdné nebe i blížící se modrou hvězdu bohů, Nibiru, aniž věnovaly pozornost velkému objektu, jenž se rychle blížil z levé strany hvězdné oblohy. Že je dalekohled namířen na Nibiru?

S oběžnou dobou 3600 let, odvozeně jeden velký chaldejský Sar? Přesně tak ji zobrazovali i Sumerové...

Kamenná knihovna pana Cabrery s tisíci obrazy ze života onoho technicky vyspělého lidstva, jež žilo v časech Jurského parku, zcela cíleně zaslalo do budoucnosti poselství, které mrazí.

Kdo ztratí své nebe, ztrácí sama sebe i svoji rodnou zem, rodný jazyk.

Horotvorný zemětřas Cabracan sice může mnohé naznačit, tak jako Páni Ahauové z Xibalby, Šibalby, mayského pekla, kam

prý dopadl vesmírný objekt před 65,5 miliony lety. Do dnešního Mexického zálivu, jenž vyhubil dinosauří svět i nepovedené verze humanoidních bytostí. Vlna tsunami rychlostí 800 km/hod., vysoká několik stovek metrů, několikrát oběhla planetu a drtila vše, co jí stálo v cestě. Zemětřesení a elektromagnetické bouře, odpařené vody, podchlazený sníh, popel a zmar beznadějně zakryly Slunce atd... A odkud přišla zkáza?

Obr: Studie přivrácené strany Měsíce © Ing. Zdeněk Šmitmajer

Měsíc, přesněji jeho přivrácená tvář, „hory a pohoří“ obkružující Moře dešťů, Kavkaz, Apeniny, Alpy, Karpaty a vlastně celá dominanta přivrácené strany. Odtrhávající se plošina Plato s Duhovým zálivem viditelně se zborceným okrajem. Měsíc, který nikdy nebyl tektonicky aktivní a přesto pohoří obklopující i Oceán bouří, dosahuje výšek od 7 000 do 10 000 metrů?

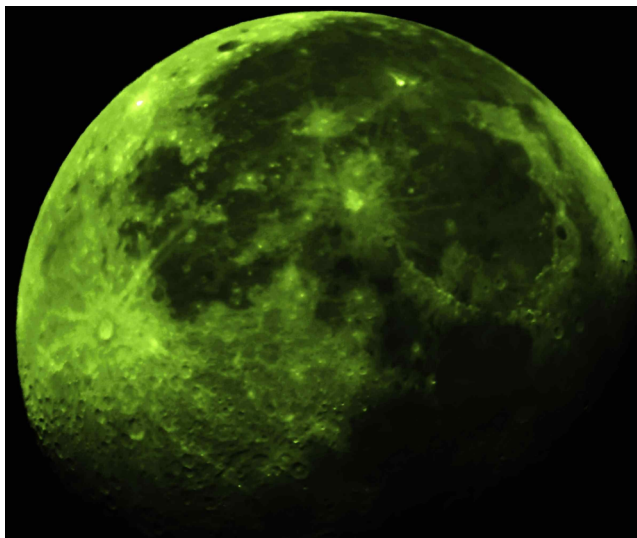
Pohoří, která jsou vlastně zbytky někdejšího kulového povrchu Měsíce. To co chybí, a není toho vůbec málo, bylo vytrženo a rozprášeno do širokého okolí neuvěřitelnou silou mocné zbraně, jež byla několikrát použita ve směru od Země. Abychom do dnešních dnů nenalezli odpovídající zdroj silového ekvivalentu. Současně mocné jaderné zbraně, se jeví v porovnání s použitou silou, jako papírový čertík, jenž by při pohledu ze Země, vytvořil na Měsíci jen nepatrný důlek. Pokud vůbec.

Náš tým se domnívá, že byla použita zbraň dokonce mnohokrát mocnější, než se v našich očích jeví účinky Anuových sedmero hrozných zbraní Šebettu. Zbraň, která nejen v souladu s legendami peruánských Indiánů oddálila Měsíc od Země, aby jej ustavila do zajímavě životné vzdálenosti od Země. Aby zároveň vyvrhla neobyčejné množství prachu i obrovské kusy měsíční horniny do širokého okolí tak, že pokryla na velmi dlouhý čas svit Slunce neproniknutelnou clonou. Had požírající Slunce. Přičemž Anuovo sedmero hrozných zbraní Šebettu / Šubaru, řízené něbylcem Išumem, posloužilo pravděpodobně jen při začistění zbývajících nepřátelských pozic a poté při vypálení do rozryté přivrácené strany, odkrytím různě svit odrážejících hornin (s různou magnitudou), špičkovou černobílou fotografií. Kvalita obrazu, jenž se mi jedné jasné noci naskytl, byl ten jedinečný okamžik přiblížení a zaostření, na nejvyšší míru i v detailech šokující. Ve stříbrném osvitu nejkvalitnější černobílá fotografie, jakou jsem kdy viděl. Znázorňující od Moře dešťů prchajícího polonahého muže s oštěpem v pravé ruce, koženými leginami a kůží kolem beder, kterého pronásledují dva druhově různí sauři. Oblečená postava muže, vpravo nahoře z povzdálí, jakoby nakloněna ku pomoci, celý dramatický výjev, provedený s profesionální virtuozitou, jen umocňovala.

O čem vlastně hovořím? O jedinečném pozorování, jež se snad jednou za život poštěstí skrze nikoli příliš znečištěnou, naopak mimořádně čistou noční oblohu, pohádkově vyvedený Měsíc v úplňku, jemuž nevádí do nebes svítící pouliční osvětlení, ba

ani obyčejný dalekohled. V časech, kdy jsem měl zrak sokolí, neboť ještě čočky od své maminky. Nechám na vážených čtenářkách i vážených čtenářích, jaký náhled si utvoří i na další subjektivní názor, který jsme si celá desetiletí v rodinném týmu utvářeli. Obraz vypálený do povrchu Měsíce, obnažením podloží s různou magnitudou, různými stupni odrážející sluneční svit, vypráví možný příběh jednoho z mnohých lidských společenství, které se velmi těžce vyvíjelo, aby jej nakonec neznámí vetřelci, se základnami na Měsíci, svévolně zničili, jako by to byla jejich levná hračka.

V tomto případě i skrze divé útoky dávnými saury, trhavými jaguáry, příšlými z nebes? Kdy se tak stalo?

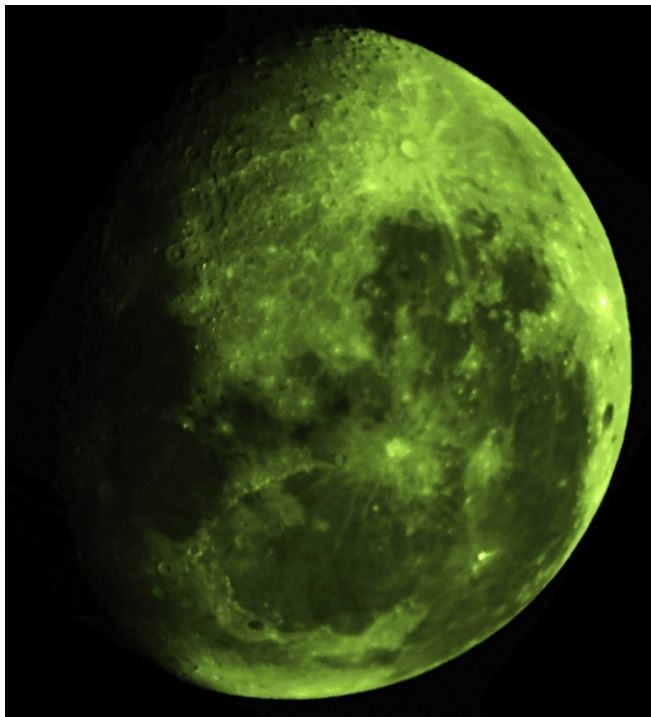

Obr: Studie přivrácené strany Měsíce, © Ing. Zdeněk Šmitmajer, tentýž snímek pootočený (prohlédneme-li si Plato, pak zřetelně odtržené od původního povrchu).

Při čtyři a půl miliardy let trvání Země, pokud si takový časový interval vůbec dokážeme představit, se nabízí celá série událostí.

Kameny z Icy však jednoznačně potvrzují, že technologicky vyspělé společenství z konce Druhohor je tím, o kterém právě hovoříme. Složitě operace srdce, transplantace orgánů s intubací pacienta, hvězdáři pozorující hvězdné nebe, soužití se saury, domestikace některých býložravých druhů. To vše jednoznačně hovoří o období před 65,5 miliony lety. Pokud se naopak můžeme spolehnout na vědecké časování horotvorných událostí. Zajímavý je i rozhovor dvou šamanů z vrcholku hor s bytostí na Měsíci. Nebo snad pozorují bytost, jež z Měsíce ohrožuje Zemi? Z Měsíce, jenž se velmi přiblížil k Zemi, pootočen s již rozdrčeným povrchem (dnes Mořem dešťů i Oceánem bouří hlavou dolů) do míst, kde se dnes velmi přibližně nalézá kráter Tycho de Brahe. Zdvížený ukazováček může být i důrazné upozornění, útočící bytosti.

Obr: Studie přivrácené strany Měsíce, © Ing. Zdeněk Šmitmajer, tentýž snímek pootočen podle předlohy hovoru dvou šamanů s bytostí na Měsíci...

Základny na Zemi útočící entity, ale i hvězdná brána, dostala zásah přímo na mimošskou citadelu. Který prošel protějším nejhlubším kráterem ve Sluneční soustavě - Aetkinem. Při neobyčejné razanci použité zbraně byla z Měsíce vytržena jeho podstatná a nezanedbatelná část. Dílem vyvržena k Zemi, dílem ke Slunci. Připomínám váženým čtenářkám a čtenářům, že tento článek je esejí, zabývající se soužitím jednoho lidského společenství, snad lidu dřevěných loutek, pobývajících na Zemi před 65,5 miliony lety.

společně s druhohorní faunou. Dovolíme si ještě poznamenat, očekávané množství měsíčního prachu se nekonalo. Navíc, prý vše na povrchu Měsíce páchlo spáleninou. A protože si nemyslím, že na hliníkovém plechu, dozlatova mikrovlně vypečení astronauti dorazili na měsíční povrch v zcela funkční podobě, předpokládáme mimoňského, nebo automatizovaného elektronického ňuchátora, neboť zápach měsíční spáleniny je rovněž velmi rozšířené dogma.

Zdali rovněž není účelovou pomluvou útočící entity, či Zna-charů, připisující mimoňský vzhled i obsah, tehdejší lidem, nemajícím prý lidskou krev s obličejí žlutými a vysušenými, neboť oni sami bývají loutkami ze dřeva, neboť postrádají duši, nemajíce ani lidský rozum, ba ani stín odpovědnosti k Tvůrkyni a Tvůrci.

To byli prý první lidé, kteří žili ve velkém množství na Zemi, kteří upadli v nemilost. Tito lidé vzali krátký konec, byli vyhlazeni, zničeni, U Qux Cah a Tvůrkyně na ně seslali obrovskou potopu.

Záplava pryskyřice sestoupila z nebes, orel jménem Xecot-covach (Šekotkovuač), netvor podobající se dílem aligátoru, dílem žraloku (viz 44. list Borgiánského kodexu). Přilétl a vyloupal jim oči, Camalotz (Kamaloc) netopýr jim uřízl hlavu. Přišel i jaguár Cotzbalam (Kocbalam) a snědl jejich maso. Přišel i trhavý jaguár

Tucumbalam, Tukumbalam a zlámal a rozsápal jejich žíly i kosti. Roztrhány a rozervány jsou jejich kosti.

To jejich vinou se zatměla tvář Země a spustil se černý smolný déšť. A přihnala se divá zvěř, aby je rozsápala. Takový byl zánik těch, kdo byli stvořeni, jako lidé, aby byli zničeni a zcela vyhlazeni...

Cabrerova kamenná knihovna v Ice hovoří o vyspělém společenství lidí, žijících v časech divých Saurů, kterými byli, za jistých mimořádně vyjímečných okolností oslabení loveni, požíráni a nakonec zcela vyhubeni. Jen matné světlo tékalo nad tváří Země, neboť nebylo Slunce.

Ale výměna Slunce? To je jistě silný tabáček.

Tak, jako mnozí, nejen, že si neumím představit technologii, jež vypne nepravé Slunce, zřejmě končící, či poškozenou hvězdu, ale zároveň hrdiny, Titánské bytosti, Hún Hunaphú a Vucub Huna-phú, o kterých hovoří paní Cibulková ve výčtu andělů, kteří mají ve své pracovní náplni nejen vizuální kontrolu, případné opravy,

výměny ústředních hvězd. A to vše jen kvůli oživení planety, jejíž budoucnost je ve hvězdách, neboť je v rukou nevyspělého lidstva, služebních šašků, hierofantů, zejména pak šakalích obchodníků, a ti snad ve službách divé otrokářské entity?

Co bychom my, pracovitý tým andělů - žreců, ve službách skutečného Globálního Prediktora, neudělali pro rovnováhu celé Galaxie a eliminaci entropie, chaosu v této téměř odlehle části univerza?

*V hlubinu přetemnou se život navrátí,
až vichry zadují pevniny převrátí.
Andělé posedlí na koně své vyskočí,
vesmírným orlojem kolkolem zatočí.
Kde budeš matičko, matičko pramáti,
až v hlubinu přetemnou život se navrátí?*

SLOVANSKÉ VÉDY

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha Tvůrce. Vše povstalo skrze něj a bez něho nepovstalo nic, neboť Slovo bylo svobodně projevenou myšlenkou Velkého tvůrčího Ducha.

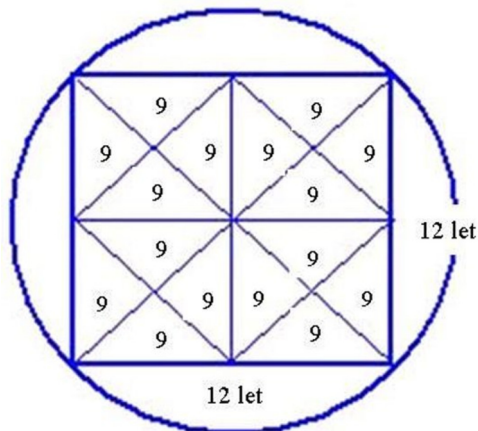

S J B E R J A
С Ъ _ Б Ъ р њ я
... B o r e a

Na samém vrcholku hory Maru, nejvyšší hoře nejzazší Severije (Hyper, Boreje), v chrámu Jara, nad nímž je zavěšena hvězda Sedaja (Severka, Polárka), sídlí sám vládce času a hybatel Svarogova kola dějin, Koleda (Koljada, Коляда). Syn Máji Nijevny Zlatogorky a Perunice Dažboga. Na té posvátné hoře, kde i čas plyne odlišně od našeho, plane věčný oheň, kolem něhož v kruhu sedí dvanácte inspirativních duchů, dvanácte měsíčků, ovládajících jednotlivá roční období i čas.

Hvězdné nebe nad horou Maru (Ma_Ra) se otočí kolem pevně ustavené osy jednou za 25 900 let (Svarogovo kolo: 360°; Velký Sar - 3600 let je v Svarogově kolu obsažen 7,19 krát.). Za 7,2 let u vládce času Koledy uběhne na Zemi celých 72 let, polovina lidského Konu (životního okruhu, jenž v součtu činí 144 let).

A již jsme u české národní pohádky Boženy Němcové o poslušné a pracovitě MARU_šce, zlé sestře Holaně, jindy Mahuleně, která si kázala v zimním čase přinést z čarovné hory MARU fialky, jahody a maliny. Z míst, kde sídlil vládce času Koleda, syn Daj Boha a Máji Zlatogorky, kde vládl rozdílný čas. Tentýž Koleda, jenž otáčí Svarogovým kolem dějin i v jižních Čechách. Z krásné pohádky, jejíž kořeny jsou však starší více než 24 000 let.

Žijeme v době (rok 2017), kdy se pomocná a bohužel i nevzdělaná Sběř, společně s vykořeněnci, naplnění všeobjímající nenávistí a záští snaží potlačit jakékoli národní povědomí, aby snáze korporátní trockističtí EU a global fašisté slovanské země vydrancovali a obyvatelstvo nejrůznějšími úskoky a podrazy binární logiky zcela vyhladili. To je důvod otevírání Owertonova okna s tématem zákazu českých národních pohádek?

Jedinečného důkazu o velikosti slovanského lidu, k němuž patříme.

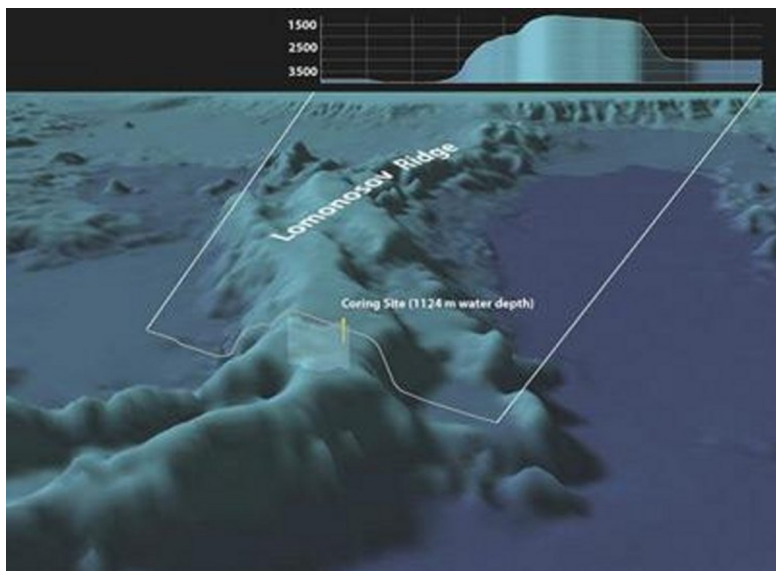
Zatím, co mnozí zapisovali fiktivní vítězství do kamene, zlata, bláta. Slované / Rassa / Vindones / Vinedi viděli budoucnost ve svých dětech, neobroušených briliantech, o které se s nimi podělila Matka Země. Aniž kdy musely nést břímě otců, přenášely sociální

skupiny hrajících si dětí, v čase planetární katastrofy, slovanské vědy v podobě nádherných vyprávění o vítězství dobra nad zlem, technologiích starého světa, který i skrze české národní pohádky nezmizel v beznaději.

LOMONOSŮV PODMOŘSKÝ HŘBET

Podle zahraničních pramenů přeložil a upravil ZP

©Zdeněk Patrick, Praha 2016

V srpnu roku 2004 mezinárodní vědecká skupina zavítala do Ledového oceánu, aby prozkoumala dno, přesněji někdejší Sluneční / Svarogův ostrov, jenž je znám světu spíše skrze Lomonosův hřbet, ležící v hloubce 1200 metrů pod současnou hladinou, tedy v úrovni vrcholů nejvyšších hor Slunečního ostrova Alatyr, jež se tyčily nad hladinou někdejšího Bílého moře až do výše více jak 1800 metrů. Cílem vědecké výpravy bylo získat vzorky podloží z období před 55 miliony lety. Šestnáct států, tři ledoborce: Norský

(Vidar Viking s vrtací soupravou), švédský (Oden) a Ruský (Sovětský Sojuz s vrtacím platem) zahájily v souladu s programem podvodních vrtů (Arctic Coring Expedition / ACEX), aby ze získaných vzorků bylo určeno nejen stáří podmořského hřbetu a z fosilního sedimentu teploty klimatických změn, kterým byly usazeniny vystaveny. Expedice si ověřila skutečnost, že do vzdálenosti 55 milionů let teploty pod povrchem dna někdejšího ostrova v Bílém moři (v Arktickém Ledovém oceánu) byly kdysi vhodné pro růst květeny. Aniž bych nákladně vrtal tuším, že obchodovatelný jantar pocházel ze ztuhlé pryskyřice kdysi vytékající z množství pukajících stromů, zasažených 1. května 20 350 př. n. l. podchlazeným sněhem a třeskatými mrazy, právě v době rozpadu květů a listů. Vše v souladu s preslovanskými legendami.

Vědci rovněž potvrdili, že sediment byl svého času vystaven průměrným teplotám 20°C, což v porovnání se současnou teplotou - 1,5 °C hovoří ve prospěch květeny a potvrzuje úvahy o subtropickém klimatu, jež bylo navíc ovlivněno přímořskými kontinentálními teplotami. Bereme na vědomí ideo_vědecké stáří Lomonosova podmořského hřbetu za platný orientační intervenční bod, jenž sice souhlasně pokyvuje nikoli ke stáří vltavinů, nýbrž k nepřilíš šťastnému výběru období ideo_vědeckého zalednění Ant_arktity, možného protějšku Severije / Hyperboreje, prý země Antů, na konci světa - Antlánie. Avšak byla-li v té době jaká, aniž jsme ochotni uvažovat současný stav zalednění i její současnou polohu ideo_vědeckým časováním 55 milionů let, které sice sahá až k samým počátkům obnovy Země, po nestvůrném zničení téměř veškerého života údajným pádem obřího kosmického tělesa do dnešního Mexického zálivu, jehož aktivací, v souladu s mayskými legendami kmene Kvíčů, podezříváme pány Ahauvy zpoza podsvětní Xibalby (Šibalby) a Srdce nebes U_Kux_Kax (U Kuš Kaš) Huracana. Možná v čase zažehnutí druhého Slunce - Utu a proměnou, kterou Slované označují Pra - Pradávnou viděné zákony Universa - z Pravidané, neboli Pravda.

Michail Vasiljevič Lomonosov

Lomonosův hřbet, nazvaný na počest ruského vědce a génia Michaila Vasilijeviče Lomonosova, jenž jako první inicializoval skrze pruskou šlechtičnu, budoucí ruskou carevnu Kateřinu Velikou, tajnou výpravu do Ledového oceánu s cílem nalézt Zlatý, či Sluneční ostrov Severije, kde se lidé dožívali, skrze zvláštní elixír mládí, nezvykle vysokého věku, aniž podléhali nemocem. A těžce ranění, neřku-li již zhola mrtví, zcelováni mrtvou vodou a ve zvláštních studních frekvencemi a masážemi živé vody opět oživováni. A nekupte to, jste-li mocnou, leč výhledově i stárnoucí krásavící a tušíte, že i zasvěcenci Temnot, Karl der Grosse, či uhnílá větev starověrectví Jindra der Fogelsteler a naposledy i Adolf Hitler, by také rádi pro své banskterské páničky ukrojili z bohatého slovanského koláče. Lomonosův hřbet, vrcholky horstva Zlatého (Slunečního, či Svarogova) ostrova, se nalézají cca 1200 metrů pod hladinou severního ledového oceánu. Táhnou se až k současnému severnímu pólu, od něhož je necelých 230 km vzdálen.

Jedná se o prastarý útvar z doby před 55 miliony lety, jehož hledáním byl velitel tajné arktické výpravy carevnou pověřen instrukcemi v zapečetěném dopise. Tento podmořský útvar byl totiž, jak již řečeno, někdejší součástí Seberije, Hyper_Boreje, ke které se váží mnohé slovanské legendy.

Poznámky pod čarou:

Ra / životný, pln energie.

Re / totéž co Ra / Koptové vyslovují Hrej.

JaRa / **Ja Jarylo** / džarilo, životný a zařící, pln sluneční energie, ze které mám dost / Ra_dost.

Ma_Ra / Prs Matky Zemlji plný životní energie.

Ma_Russia / **Ma_Ru_ška**, Matka Rusých, Prusých, Bílých, Čistých, Rassa.

Holana - báječná bytost sídlící na Holi (na vrcholu Homole) manželka Strýboga, též Mahulena.

Strybog - Vládce větru, bytem v Dmiechle / Miechle.

Macecha - nevlastní matka Marušky, zřejmě paní Morana Svarogovna.

Princezna / Perunica - dcera Peruna - Lada Terja z E_setu, Altyn Gorodu / Zlatého města bílých bohů / Bhaša Nagara.

Princ / **Perunic** - syn Peruna - Tarch, Dažbog, bájný všeslovanský kníže JaRa Rudé slunéčko, též Jarylo, Džarilo, Žarilo.

Děd Vševěd se zlatými vlasy: Zlatovlasý archanděl Pěrun, nesmiřitelný vymahatel Pravi silou vojenské moci.

Prav / být Prav, v Pravdě Spravedlivý, Český národ a Jan Žižka byl Prav i dnes je Prav, se všemi faktory z téhož vyplývajícími.

Parvati / matka země světlých, v překladu Horská / Garvati, manželka Šivy Dévanagarí (ze zlatého města bílých bohů).

Káli / Bohyně Temných sil vyžadujících si krvavé oběti.

Kon, okruh Pravi v Javi, viz české koná, výkon, to co bylo mimo slovanský kon za_konem, byl úkon proti slovanskému vnímání práva.

Nija (sanskrt) - nicota, nic, Mayský znak pro nicotu, podsvětí, též zmar - „%“ - čte se nij, což je vlastně „nic,“ než nula.

Navь - slovanské podsvětí Nava (Slůvko připomínající způsob pohřbu žehem, ale odvozeně navu - loďku řeckého převozníka Charona, převážející umrlce do podsvětí.

Na počátku Zlatého věku, kdy ještě neexistovaly zákony, ani soudci, sestoupila z nebes bohyně Astrai (Astraja), Diova dcera, též dcera Themidy (bohyně Spravedlnosti), aby učila, v šerém a mnoha mlžnými vzpomínkami opředeném čase Zlatého věku lidstva, tehdejší lid poznávat zákony, právo, řád a spravedlnost.

I soudit po právu bezpráví.

V ČASECH ASTRAI A MÁJI ZLATOGORKY

Netajím se svým náhledem, že na tvrdo zpochybňuji smyšlené legendy o germánském původu tzv. Gottů (Gadů, Gétů) ve smyslu němectví vůbec. Název, jenž se zdá být motivován vzpomínkou na jeden z nejstarších preslovanských kultů, uctívajících ochranná božstva někdejších zasvětitelů, či podmanitelů lidstva. V neúplných, mnohdy překroucených verzích, přicházejících z neurčitých dob Starého světa, k nám, dnes již zcela zapomenutého a zaniklého světa Slávů (Windones, Rassa, Vindů, Svávů, Svěvi - Svoi).

Zcela zvláštními, až podezřele tvrdošíjně zdůrazňovanými, tedy nepochybně velmi důležitými indiciemi, k nimž patří nejen souhrnný název Slované (Slavjani, Vani), ale i prosté připojení slůvka „slav“, které nebylo u slovanských jmen, pouhým výstřelkem. Jakkoliv i Nomen Omen se stal, v těch časech nevládných a nepřejícných, součástí této utajené hry vzpomínek na Zlatý věk. (BoleéSlavy, ViaceSlavy, RostiSlavy, StaniSlavy, ZdeSlavy atd.). Aniž se hodlám zabývat bohatýrskými pitkami pravověrných Slovanů, kterým raději říkáme slavení, oslavy, slavnosti, při kte-

rých slavní oslavenci volají sláva, sláva, aby svoje rody odvozené nazývali Slávy dcery? Když i „Slovo“, přicházející v božské slávě (jasu) k lidu Rassy, je rovněž téhož slavného původu.

Již dávno zašlé vzpomínky mohou být současně varováním.

Ač na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha Tvořitele.

Připomenutí si katastrofického konce Zlatého věku. Věku, na jehož počátku Matka Sláva (Matka Sva), v plné nebeské parádě, slávě (rozumějme, že v božském jasu a záři) poprvé sestoupila k lidu jednotného jazyka, aby přilétala znovu a opět, přinášejíce první slova poznání, ponaučení, nikoli jen božské zvěsti, ale i varování do budoucnosti.

Aby se stala i předobrazem Diovy dcery Astrai:

Ve zlatém věku, kdy ještě neexistovaly zákony ani soudci, sestoupila z nebes bohyně Astraia, Diova dcera a dcera Themidy (bohyně Spravedlnosti), aby učila lidstvo zlatého věku znát zákony, právo, řád a spravedlnost.

Zatímco Matka Sláva, je pro mne zahalena nicotou, jiná dosud nevyřešená záhada, nepatrně mladšího data, se skrývá ve hvězdě všech Slávů - Hviezdoslavě.

Dnes pohádkové princezny Lady se zlatou hvězdou na čele (Zákrytně: Gospody od dvou Slunců, čili Margyty, Síria).

Ačkoliv i Pěrun - Opeřený, božský archanděl, vymáhající Pravi silou mocí, vševládný a vážený přisedící, neboť strážce slovanského Provi - Práva a pravého, tedy spravedlivého soudu, splynul v českých pohádkách se Sluncem, moudrým dědem Vševědem a jeho zlatými vlasy.

Takže, kým vlastně byly ony božské bytosti, inspirující národ prastarých Windones, Venedů, Rassy, Slovanů, Čistých, Bílých, tak jako nikdo jiný?

A to tak velmi, že vzpomínky na tyto inspirativní duchy nejsou dovyprávěny ani ve třetím tisíciletí.

Sláva

*Jsem Majka a vládkyně
Odkojena za Starých časů
Jednohlasně pozemšťanů Božica
V celém světě slavně proslavena
Ó (jak) blažená, sladká a čistá
Ve Zlaté době mých vítězství,
Ve které jsem lehce (moudře) vládla světu
A nazvala se Bohyní a Slavěnou
Byvše Bohyní výše svrchu hvězd
Hospodine, nikdo mne nesvrhne
A ptají se, kde je moje sídlo (hvězda, hviezdno, hnízdo)
Zkoumám okraje svého světa:
Z vůle jsem Slawanská Božica
Stará Sláva starého národa.*

Rozumíme-li dostatečně, jedná se vesměs o bytosti s příznaky připomínajícími jednak božské vodní Vany, či naopak Titány řecké mytologie. Bytosti mající vnější vzhled člověka, avšak místo končetin - méně ohebný hadí podvozek. Hbití ve vodním živlu, s charakteristickou kolébavou chůzí na souši. Někteří navíc vybaveni kožnatými křídly. Když i preslovanský Nij (Dyj), mohl být i předobrazem Titána Dia, jenž byl posléze, za nepřilíš jasných okolností, odstaven Zeusem (příznačná podvojnost). Aby Dyj (též Nij), v časech postkatastrofických, byl jednoznačně zaividován, co zloduch: Djaus, Ďas (zbytkově Děs). Aniž bylo opomenuto přejmenovat jej na Nije, Nulu, Nijakého, Nicotu - vlastně gospodin Nijan - Mr. Nikdo. Měl to být totiž on, kdo se měl spolupodílet, po eliminaci zlatého vejce Kostějů, na zničení Zlatého věku. Snad, dle řecké mytologie, věku Kronovy (Saturnovy) vlády. Zpět k vodním nágům: První žena Pěrunova syna Dažboga a zároveň i jakýsi předobraz bájně starozákonní Lylith, zdá se být Maja Zlatogorka, dcera Dyje, Nije. Bohyně a Slavěna z výše svrchu hvězd. Narodena

v měsíci srpnu, dle jedné pozdní verze v hvězdném znamení Panny (Máji). V měsíci plném hadů a zmijí (zmije - šarka, odvozeně šarkan, drak, zmej). Sama Mája Nijovna, z otce rodu Hadoviče Nije (Dyje), schopného proměn, vnucené pozorovateli skrze liché představy... Je Maja Zlatogorka Astraiou (Aštarou) a zároveň mýtickou bohyní „Matkou Slávy“, nejstaršího z národů, který povstal, jak bájný Fénix, Věnik, Věstník z popele a zpoza trosek Starého světa. Co pták Ohnivák, ptáca Žřica stále pějící svojí životnou píseň slovanskému rodu. O tom všem pojednávají nejen umlčené starověrecké vzpomínky, ale i stejně nevlídně odmítnuté technicko-fyzikální jevy, jejichž výskyt souvisí s mnohostí světů i rozličných forem života, které se celé desítky tisíciletí, se vši pravděpodobností, tak jako dnes, silně vměšovaly do dosud utajovaného dění na této planetě.

Woronič w Lechiadě: Sláwo, stare božyszczce Slawianúskiege rodu.

Josef Kermopotič: Pjesmo Wojewodam z roku 1789

Sláwa

*Ja som ona Majka i Carica
Kojena sam u stara vrjemena
Jednoglasno zemljaka Božica
Od swjeg sweta slawno proslawljena
O blažena, sladka i čestita
Zlatna doba mojich witezowah
S kim som lasno sawladala swita
Nazwala se Bogiña i Sláča.
Bih Bogiña, wiahse werch zwizdah
Gospodowah, nikto me nesmeta
A sada me, gdi je moja Gizda
Ispituju swi kraji od swěta:
Owoli ja Slawanska Božica
Stara Slawa staroga naroda.*

*Tajemství s příchutí citrónu
mezi zuby zebe,
v chaosu siločar předtuchy zahání,
osudné mapy čar tiskne nám do dlaní.
Vibrace vesmíru v pavučinu přede,
omamnou vůní svou lapi i tebe.*

MÁJA NIJEVNA ZLATOGORKA

Snad sama bohyně Měsíce, stříbrně zářícího i nad někdejší Severijí. Mája bojovnice, jejíž otec, podle jedné ze dvou verzí Dyj (Dij), božstvo noci, a ona sama bohyně temných čar a bylin, jejichž léčivé účinky ovlivňují skrze příslušné měsíční cykly. Ale i bohyně označovaná slovem „Chrs“, což přísluší pouze ochrannému božstvu ohnišť a kruhových krbů. Právě tato verze zřejmě souvisí s ulehnutím do podivné, nicméně na její tvary i velikost přesně uzpůsobené dutiny, a to tak, že návrat do 3D reality byl možný jen při stříbrném svitu Měsíce. A to je ten důvod, proč se Mája Zlatogorka, bohyně z výše hvězd, stala panovnicí noci a královnou víl a rusalek, jež se zjevují, tančí, za vlahých měsíčních nocí, v hájích i na březích jezírek.

Podle druhé verze, a řekněme, že podstatně starší, je dcerou Nije, božstva podsvětí bezrozměrné nicoty - Navь, světa divých přízraků, jenž mívá, byl-li příhodný čas, i podobu hada. Rovněž Zlatogorka patřila k témuž plemeni, schopnému ovládat mysl okolních bytostí stejně lichými podobami. Skrze tytéž schopnosti, jimiž vládl její otec Nij (Dyj), proměnit se v hada. Staroslovanská legenda ji popisuje, co zdatnou bojovnici ve stříbrné zbroji, jezdící

širým krajem na svém černém koni, jehož postroje jsou vyzdobeny stříbrem a perlami.

Vládkyně Luny, posmrtně se dcera Dyje objevuje v podobě krásné bělovlasé děvy, ve stříbrných šatech, zahalené v černém rouše. S korunkou plnou drahokamů na hlavě. Navíc ozdobena stříbrným náhrdelníkem s perlami. Její životní příběh je úzce spojen s mladým Pěrunicem Dažbogem, který se jednoho krásného dne vydal do světa na zkušenu. A protože bohyně Mokoš splétající osudy lidí i vyšších duchů zřejmě nikdy nespí, potká Mája Zlatogorka jednoho krásného dne Pěrunice Dažboga. An se marně toulá širými pozemskými pláněmi. Ten je její krásou nadměru obluzen, nebo spíše zmaten a tak mocně opojen silou chemických pochodů svých vnitřních sekrecí, že neuváženě přijme její výzvu k boji. Je však Zlatogorkou Majou poražen a k našemu neskrývanému zděšení, vsazen do jakési blíže nedefinované křišťálové truhly. Navíc pevně uzamknut a odvážen statečnou bojovnicí, či spíše jejím vraníkem do širých dálav.

Komunikující vozidlo, v tomto případě lidským hlasem hovořící vraník, upozorní Zlatogorku, že hmotnost jednoho z božstev, budiž... Ale dva? To je již přespříliš.

Zlatogorka tedy vypustí Dažboga z křišťálové truhly, by blíže prozkoumala původ svého zajatce. Výslech byl jednoduchý a jednoznačně směřující k prvotnímu cíli.

Řekněme rovnou, že k původní prapříčině uvěznění Dažboga do křišťálové truhly.

Vzácný ptáček totiž nesměl upláchnout.

„Odvážný mladý bojovníku, poslouchej! Ožeň se se mnou. Nebudeš-li chtít, zabiji tě! Ptám se, vážené čtenářky a čtenáři. Mohl-li snad Dažbog odmítnout tak skvělou nabídku?

Obávám se, že nemohl jinak, než s radostí souhlasit. I odebrali se společně do Zlatých hor za Svarogem a bohyní lásky Ladou. Ti jim prý požehnali a v zářící Iriji se vzápětí slavila na Slunečním ostrově, hoře Maru, další pohádkově překrásná svatba.

Z tohoto požehnaného spojení se záhy 21. 12., v den zimní rovnodennosti, k velké radosti rodičů, narodil syn Koleda, na jehož oslavu Slované dodnes pějí koledy.

Avšak... Netrvalo až tak dlouho a novomanželské štěstí se odvrátilo na opačnou stranu. Jednoho dne, radostně a bezstarostně cválající koníci zavezli oba milence hluboko do hor. Až k místu, kde našli již výše zmíněný hrob, či spíše zvláště vytvarovanou dutinu, nad ním vyrytý ještě podivnější nápis:

„Ten, kdo si zde lehne, zůstane z vůle Osudu.“

Dažbog, na požádání Zlatogorky, vyzkoušel hrob jako první. Hrob, či spíše tvarovaná dutina, však byla příliš malá a tak do hrobu ulehla i Maja Nijevna.

Nyní pasoval jako ulitý. „Můj milovaný muži, přilož kámen ležící vedle, uzavři hrob, chvíli poležím, dozajista zvlím jaké to je...“ Až po několikeré prosbě váhající Dažbog přiložil kámen a hrob uzavřel. Bohužel navždy, ačkoliv neznaje vstupní kódy, se jej kyjem i mečem snažil rozbít. Avšak veškeré jeho snahy byly marné... Tehdy Mája Nijevna přikázala Dažbogovi vyhledat otce Nije, boha podsvětí: „Odevzdej mu můj poslední pozdrav, nechť mi odpustí, ale já zde musím zůstat navěky“. I vyhledal Dažbog Nije a vyřídil vše, jak Zlatogorka přikázala. S dovětkem, že si tak zřejmě přál nejstarší z bohů Rod.

Nij se kvůli neuvěřitelné zvěsti natolik rozlítl na možného zhoubce své milované dcery, že se rozhodl Dažboga okamžitě zničit. Záhy však seznal, že jej tak snadno nepřemůže, tedy své dceři raději odpustil a Pěrunice nechal v míru odejít. Ten zamířil zpět do hor, možná k podivnému hrobu v bulharských horách, kde jeho žena ležela a vyřídil Zlatogorce Nijova slova odpuštění. Poté hořce zaplakal a vytesal do kamene nápis: „Zlatogorka Nijevna zde v klidu, až do konce věků odpočívá, z vůle matky Osudu Mokoš a z vůle božského Roda“.

Nyní se v našem pátrání krátce zaměříme na Nomen Omen vládce slovanského podsvětí Nije:

Nija (sanskrt) - nicota, nic, nijaký.

Mayský znak pro nicotu, podsvětí a zmar se podobá „%“ a čte se nij, což je vlastně „nic“, než nula.

Navь - slovanské podsvětí Nava - slůvko připomínající způsob pohřbu žehem, ale odvozeně navu - loďku řeckého převozníka Charona, převážející umrlce do podsvětí. Což vlastně vyjde ve své podstatě téměř nastejno.

Zdá se, že legenda o Zlatogorce Nijovně, je rovněž nejstarší letmou vzpomínkou na Altyn gorod, někdejší Zlaté město, vystavěné v nejvyšších horách Alatyru I., avšak odvodíme-li její původ od hada Nije, trvale žijícího v podsvětí, pak se lze domnívat, že jeho dcera Zlatogorka mohla krátce pobývat i mezi Titány ve Zlatém městě, dokonce absolvovat veškerá duchovní cvičení ve Zlatých horách, společně s vybranými adepty. Ve skutečnosti však patřila k nejstarší entitě zasvětitelů z počátku Starého světa. Z nulté generace unikátních bytostí, ke kterým lze přiřadit i bytosti přišedší ze směru hvězdokupy Sedmi sester - Šebettu (Šubaru). Tedy i Enlila, Anua a jeho pokolení Anunaki.

Jakkoliv je legenda o Zlatogorce několikanásobně starší, první žena Pěrunice Dažboga je zřejmě vzorem pro první ženu tzv. Adama, jenž byl shodou okolností nazván „první bytostí stvořenou k obrazu bohů Anunaki - Elohim), ačkoliv jeho jméno se zdá být odvozeno od významu „Ad“ („Ad, Od“ - „První“, Одиң viz „Odin“ čti Adin, česky původní význam „jediný“, se zdá být rovněž staroslovanského původu.). První ženou Adama, jak již dobře víme, nebyla Eva, ale dobře utajená hadí žínka Lylith, pocházející z prastarých hadích struktur. Had Lylith, jež byla smetena cenzory kvůli nečistým stykům s Archonty, s nimiž plodila stvůry, nikoli nepodobné hadům a štírům. Kvůli čemuž byla také uvržena do bezrozměrné nicoty nebytí, aby tam, na marném místě nebytí, spoutána řetězy mrákot, podobně jako Nijevna ze

slovanských legend, setrvala až do konce věků. Společně s padlými strážci nebes.

Z téhož vyplývá, že Enochova kniha i obsažený příběh padlých andělů, se zdá být časově nesouměřitelný s biblickými událostmi a je naopak úzce svázán s obdobím neskonale starším. Se světem prastarých legend prapředků dnešních Slovanů. Nejzajímavější pasáží Zlatogorčina příběhu se mi rozhodně jeví na míru zákazníka přesně „ulitý“ hrob, jehož poklop nelze otevřít ani svéráznými vstupními kódy, jakými se Dažbogovi jevily mohutné úderky kyje, či meče. Povšimněme si rovněž, že přesně tvarovaná dutina velmi připomíná na míru zhotovenou truhlu přichystanou nedobrym Sutechem Usirevovi.

Přiznávám, že své představy o uspořádání tehdejšího světa rovněž spojuji se zázračnou studnicí lidu bohyně Danu (Danice, Jitřenky, Venuše), která, co legenda vzala svůj původ v nejsevernější Severiji.

Jak legendy potvrzují, obyvatelé Severije zřejmě nejen ovládali umění oživování mrtvých, ale i léčení těžce zraněných bojovníků. Navíc znali technologie umožňující Severijanům užívat si téměř věčného mládí v plném zdraví. Legendy vypráví o zvláštních studnicích, kam byli ukládáni zemřelí, či bojovníci určení k oživení, či vyléčení, kde setrvali po celý čas oživování, či léčebné procedury. Při kterých učení vražové, léčitelé používali mocná kouzla i magická zaklínadla.

Nápis: „Ten, kdo si zde lehne, zůstane z vůle Osudu,“ mi sice připomíná upřímně míněný slogan vyspělého pohřebního ústavu:

„Ten, kdo využije našich služeb, od té chvíle jiných vyhledávat nebude, neboť nás již nikdy neopustí.“

Aniž pochybuji, že stejná slova lze použít při lidumilných snahách i jiných služeb. Suše konstatuji, že opatrná Zlatogorka, porovnávající své vnady s tvary dutiny, prozatím jen vizuálně, vy-

slala Dažboga na průzkum bojem. Zda by se obětavě do dutiny bezezbytku nenapasoval. A navíc... Co to s ním vlastně tvarovaná studnice udělá.

Již je nám ale jasné, že dutina je přesně vytvarovaná nikoli na Dažboga, ale na tvora s rozměry Zlatogorky Máji. Ta nakonec sama uléhá do přesně tvarované dutiny, aby zjistila, že „padne jako ulitá na míru“. A pokud skutečně něčím připomínala speciální oživovací a léčebnou studnici, tedy technicky sofistikované zařízení, pak bylo jasné, že se příslušná omlazovací, či jiná příjemná procedura, nenastartuje dříve, než v okamžiku, kdy dutina bude uzavřena přesně lícujícím víkem.

Což zní velice logicky a přijatelně, neboť volně a nezřízeně tryskající energie mohly nepříznivě ovlivnit samotnou proceduru.

Vypadá to dokonce tak, že Dažbogovi se na tvarované dutině stále cosi nepozdává a odmítá vyhovět prosbám zakrýt hrob příslušným kamenným víkem. Zřejmě se, jemu známá oživovací a léčebná studnice, vždy přesně přizpůsobila každému novému tvaru. Což se při jeho pokusu nasoukat se do dutiny - nestalo.

Avšak... Když jej naposledy Zlatogorka požádá:

„Můj milovaný muži, přilož kámen ležící vedle, uzavři hrob, chvíli poležím, dozajista zvím jaké to je...“ nakonec své ženě vyhoví, a dutinu uzavře. Ta se samovolně uzamkne, aniž ji lze otevřít, jinak než sofistikovaným klíčem, jímž nemohl být, jak již řečeno, marný Dažbogův kyj, či meč.

„...Chvíli poležím, dozajista zvím jaké to je...“ Pro mne nezájemnější slova, která byla v této legendě vyslovena. Dosvědčující, že Mája Nijovna očekávala zcela jiné služby, než ty, které se ve skutečnosti trvale dostavily.

„...Zvím, jaké to je...“, slůvka prostého očekávání jisté komplexní služby, o níž nepochybně šla zvěst, aniž je v příběhu blíže popsána. Zkrátka nelze jinak, než zaznamenat, že se jednalo o nám neznámou technologii, jež v rozhodujícím okamžiku selhala, nebo naopak:

Měla posloužit k narušení příčinnosti dějů. Související s horizontem událostí kde, jak již řečeno, setrvá Mája Zlatogorka v klidu mrákot až do konce všech dní.

Podobně jako později starozákoníky delegovaná Lylith, co nepřilíš vhodný vzorek DNK / mtDNK z hlediska vývojové genetické linie?

Stalo se tak v časech, jež spojily Máju Nijovnu s Měsíčním kultem. Aniž je řečeno, kdo že byl první.

Měsíc, nebo Majka Zlatogorka. Pokusíme-li se o další kacírské časování děje legendy, pak jediné do období, kdy nultá generace bohů - Nágů Zsvětitelů není, nejen na této planetě, ale i v celé sluneční soustavě vítána.

Zbývá otázka: Kým?

Nechám na moudré rozvaze vážených čtenářek a čtenářů.

Pro ty, kteří se v budoucnosti odváží uvažovat, máme kratičkou poznámku:

Předpokládejme, že mnohdy, pod tlakem nově etablovujících se religiozně motivovaných organizací pro utajování skutečností, související s pozdějším příchodem zcela od nás odlišné entity, mohou být znaménka polarity znamenitě pomíchána.

Z přátel se stává možný nepřítel, aby mohli úhlavní nepřátelé lidstva o to snadněji prolínat tajnými i zjevnými společenstvími.

S jedinečným cílem ovládnout vše, skrze uměle snižující se vzdělanost. V postupném úpadku práva, mravních hodnot.

Aby o to snáze bylo možné nasadit svoji hlavní loveckou nízko energetickou taktiku: Virtuální (nikdy neexistující) realitou, zamordovat někdejší smysluplné jednání za logice odporující nerosozumitelné ...izmy.

Poznámky pod čarou:

Dle ruské verze II. byl otcem Máji Zlatogorky Svantogor, matkou Plenka. Zlatovlasá Mája Zlatogorka se narodila 21. 12. na vrchu chrámu Maru, jenž leží na nejsevernější straně Slunečního ostrova a nemohu jinak, než se rozpomenout na českou pohádku Dlouhý, Široký a Bystrozraký a zároveň pohádku O dvanácti měsíčkách, které vlastně vypráví příběh Dažboga a Zlatovlásky Máji, dávné slovanské caricy, bytem na bájně hoře Maru, kam se po svatbě uchýlila, aby 21. 12. porodila Dažbogovi syna Koledu, pána nejen nad věčným ohněm a časem, ale i dvanácti inspirativními duchy, ovládajícími jednotlivá roční období.

V české verzi: Nad dvanácti měsíčky.

Dažbog vycvičený v boji i starých moudrostech, s pozhénáním své matky, krasavice Ross, odešel do Svargy a zařadil se mezi tamní bohy, když jeho atributem se stal zlatý vůz se zlatým vejcem - po obloze putujícím sluncem, tažený Lvy.

Jeho jméno byl (v Praze 4 - Nuslích) zasvěcen vršek Malý, Velký Bohdalec, kupodivu prý někdejší božiště slovanských Keltů, Čeledoi. Ještě v roce 1996 zde byly (Na Malém Bohdalci) k vidění velké dolmeny, ležící poraženy v nízkém háječku, hned vedle sportovního areálu Sokola (dnes části lukostřeleckého areálu). Zmizely neznámo kam.

Bohdalec - Bohdan viz Bog, Da, nám již dobře známý Daž Bog Dávající. Odvozeně Bočan (Bocian) - Čáp (symbol zrodu nového života, pohádkový nositel miminek).

Když Kostěj Nesmrtelný ukradl lidem oheň, nabírali lidé sluneční světlo do svých dlaní a odnášeli do svých chýší. Mráz však byl tak veliký, že mnozí se s rukama vztaženými ke Slunci změnili v řady kamenů.

Koledova kniha (Bělorusové)

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha Tvůrce. Vše povstalo skrze něj a bez něho nepovstalo nic, neboť Slovo bylo svobodně projevenou myšlenkou svobodného ducha, který rozhodně nepomýšlí zakázat vyprávění českých národních a všeslovanských pohádek našim dětem.

Zatímco mnozí pronárodové zapisovali svá fiktivní vítězství do kamene, zlata i bláta, Slované, Rassa, Vindones, Vinedi viděli budoucnost ve svých dětech, neobroušených briliantech, o které se s nimi podělila Matka Země. Aniž kdy děti musely nést břímě svých otců, přenášely sociologické skupiny hrajících si dětí, v čase planetární katastrofy, slovanské vědy v podobě nádherných vyprávění o dobru i zlu, o technologiích starého světa, který i skrze české národní pohádky nezmizel v beznaději.

DLOUHÝ, ŠIROKÝ A BYSTROZRÁKÝ

Varianta I.

Příběh v jisté obměně již známe i z webových stránek Dýmající zrcadlo: Perunic Dažboh, syn krasavice Ross a Peruna se vydává, se svolením obou rodičů, do světa na zkušenu, aby dokázal sám sobě, svým blízkým, že s jeho nedopečeností již nelze počítat. Hledá si totiž nevěstu, kterou je schopen uchránit, ačkoliv spíše svojí neobyčejnou invencí, než silou. A to i před veškerými nebezpečnostmi světa...

Varianta II.

Starý vládce předá svému synu zlatý klíč a posílá prince do hradní věže vybrat si svojí možnou ženu, princeznu z dvanácti pannen, jejichž 3D obrazy jsou spíše virtuální trojrozměrnou plazmatickou holografii. A skutečně... Ve hradní věži objeví princ

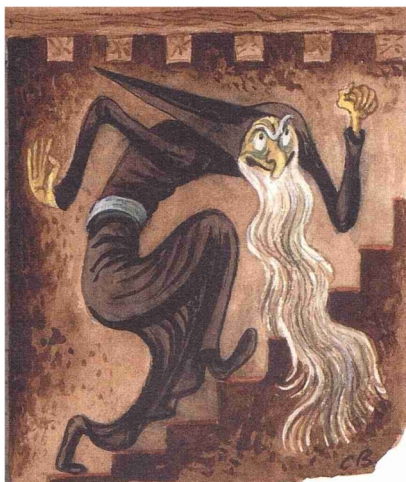
dvanácte zářících obrazů pannen, z nichž některé se otáčejí, každá zvlášť ve svém krystalu, mávají, či usmívají se, aby zapůsobily na prince svým ženským šarmem. Aniž by se kdo tehdy, čistě účelově pohoršoval (jsme totiž ve slovanské pohádce), že se jedná o heterosexuální harašení...

Spíše zde shromážděné obrazy vznešených pannen hrají na jemnou strunu přirozené Geneze, aby skrze hormonální pochody mladých samečků, co nejpodstatněji, každá sama za sebe i své družky, co nejbrutálněji panice omámila.

Vzdálenosti mezi zájemci a nevěstami, při současném nedostatku ženichů byly jistě na pováženou, jakkoliv v souladu s ustanoveními Željev o nepřípustném svazku mezi mužem a ženou, jsou-li spřízněni příbuzenskými, leč mezi ženami oblíbenými geny široce rozevlátého rozsévače z nedaleké vesničky.

Neřekli jsme pravdu: Jeden obraz byl zakrytý. A závěsem? Zlatovláska.

Suše konstatujeme, že se princ do Zlatovlásky okamžitě zamiloval. Avšak tu nelze získat jen tak. Stráží ji totiž velmi nerudný, mocný černokněžník kdesi, nevím teď ani kde...

Obr: © Cyril Bouda, ilustrace pohádky Karla Jaromíra Erbena

Určitě ji drží zakletou na svém tajemném černokněžnickém hradě. Opásán třemi ocelovými obručením na znamení svého mocného odporu ke každému nově přichozímu nápadníku.

Lstivý a ostražitý.

Podobně jsem si připadal nikoli před svým budoucím tchánem, nýbrž před svou budoucí sedmihlavou paní tchyní, jež ví a zná všechno sedmkrát lépe, chápe vše sedmkrát rychleji, aby mne z této své velmi mocné pozice proklepla sedmkrát důkladněji, než by učinil mocný černokněžník z pohádky.

Zatímco v české i slovenské národní pohádce principi zákrytně přispěchají na pomoc něbylci Dlouhý, Široký a Bystrozraký (Žárooký), aby snadněji našel schůdnou cestu k černokněžníkovu hradu. Dažbož z první varianty našeho vyprávění se bystře orientuje.

K čemu vynakládat tolik zbytečného úsilí vyhledat nějaký tajemný tchánův hrad. Bloumá tedy krajem, kde tuší svou vyvolenou krasavici. Ta nenechá na sebe dlouho čekat a juž je tu: Bojovná Mája Zlatogorka Nýjevna. Naše Zlatovláska z české národní pohádky. Vyzve Dažboha na souboj. Ten přijímá a nechá se porazit i zajmout. A již se pohodlně nese, bez větší vynaložené námahy v křišťálové truhlici k tajemnému černokněžníkovi, co zajatec. Máje Zlatovlásce se však nepozdává zajatcův bohorovný klid. Zastaví tedy svého oře a zajatce na tvrdo osloví: „Bud' si mne vezmeš za ženu, nebo tě zabiju.“

Jistě uznáte, že takové velkolepé životní nabídky se neodmítají, ale na noc strašit chlapce a navíc nabádat dívenky propagací surového domácího násilí v českých národních pohádkách? Navíc čerte „tu máš na Čechy@krumpáč.cz“ okamžitě, v rámci destrukce české státnosti vyprávění českých pohádek zakázat. Ačkoliv Xena Dyjevna (Nýjevna) naopak vzorně procentuálně překračuje závaznou příkazovou směrnicí EU o příslušném množství mužského testosteronu v každé pohádkové princezně, která jde rovnou na věc a prince nakonec vyrve draku z papule. Jakkoliv přiznávám, že

s transvestity, či jinými podobnými individui, se pytel českých pohádek příliš nepochlapil. „Krev a násilí v českých pohádkách nes-trpíme“, zuří globál fašisté a otevírají další Owertonovo okno, blýskajících se, nic než násilí nepřinášejících thrillerů, ze kterých mi soustavně teče krev z TV až do kuchyně. Doprovázené výstřely, stereo nářkem a skřeky nebohých obětí. Leč naše báby tento problém excelentně vyřešily: Do citlivých pasáží nasadily záhadné pohádkové bytosti: Dlouhého, Širokého, Bystrozrakého (Žárookého). Nejmenší starost našemu týmu dělá funkční zařazení Žárookého (Bystrozrakého), jehož zrak, na požádání vidí skrze stěny, taví skály, vidí až na dno moří a zkrátka zaznamená vše, co se v dálce, či nedaleko šustne. Pro nás jasná kombinace laseru, mikrovln a zobrazovacího rastru. Ani něbylec Dlouhý, není až tak velký problém: Technologické zařízení schopné, co nosič Bystrozrakého (Žárookého) a Širokého urazit během okamžiku velké vzdálenosti.

Obr: © Cyril Bouda, z ilustrace pohádek Karla Jaromíra Erbena

Takovou nádhernou představu máme: Přes hory a doly, města, devatero řek krácející něbylec Dlouhý. Hlavu v oblacích a míhající se krajina. Co krok, to rázem 10 mil. A tu krásnou pohádkovou vidinu dětství si i ponecháme. Leč...

Co krok rázem 10 mil (10 mil za vteřinu, 600 mil za minutu, 36 000 mil/hod., neboli 57 600 km/hod.).

Připomínám si navzájem, že Dlouhý a jeho klienti viděli pod sebou míhat se hory, údolí i řeky rychlostí 57 600 km/hod.

A to včetně již započítané ztráty odporem možného media, ale v jisté variantě protisměrně působící zápornou složkou gravitačního zrychlení = $-\frac{1}{2} g * t^2$, působící proti pohybu. Dlouhý byl nejen křehký, ale i příliš dlouhý pro jakýkoliv pohyb v našem pozemském prostředí, když pohádková rychlost výsledného pohybu je zcela jistě uzpůsobena pro dálné dálavy, které neznají, co je nahoře, co dole.

Zastavit v určeném prostoru (jak dlouhý, tak široký) poblíž železného kouzelníkova hradu a navíc se neslyšně obtáčet kolem hradu, aby ani myška nevyklouzla při plnění mise, je nad míru naší trpělivosti.

První krok, lhostejno prozatím v jakém mediu (voda, vzduch, kosmický prostor, svatá Svarga) je určitě pohyb rovnoměrně zrychlený $s = \frac{1}{2} v * t = \frac{1}{2} a * t * t = \frac{1}{2} a * t^2$

Druhý a další krok je již pohyb Dlouhého rovnoměrný při 10 mílích za vteřinu (36 000 mil/hod.). Jakkoliv Široký se zdá být problém, co nedílná technologie Starého světa. Avšak někde musel být nejen nepohádkový a přesto pohádkový zdroj energie, nezbytný nejen na pohyb hmotného bodu, ukryt. Hnací agregát, ve kterém probíhala jaderná reakce nejstaršího hvězdného prvku vodíku, získávaného z vody ($2H_2O \Rightarrow 4H + O_2$; a kyslík navíc)?

A dovolíme si nyní fabulovat: Malý jaderný reaktor?

Nejdříve jsme si ujasnili skutečnost, že počáteční přetížení při zrychlení Dlouhého bylo velmi vysoké - 16 G (Při dosažení 4 - 6 G vypouštím duši a navždy opouštím svoji schátralou nepo-

hodlnou tělesnou schránku. pozn. ZP.). Následně jsme zjišťovali, kterých kosmických rychlostí bylo vlastně dosaženo. K opuštění povrchu Země. K usazení se na kruhové oběžné dráze musíme překonat 1. kosmickou rychlost 7,9 km/sec.

Abychom mohli opustit planetu Zemi potřebujeme dosáhnout únikové rychlosti 11,2 km/sec. Což je 2. kosmická rychlost. Dosáhnutím 3. kosmické rychlosti 42,1 km/sec opouštíme sluneční soustavu.

Využijeme-li rychlosti planety (29,8 km/sec) pak je 3. kosmická rychlost 16,7 km/sec.

Z parkovací dráhy kolem Země postačí 13,9 km/sec.

Něbylec Dlouhý i s jedním Dažbogem, nákladem výzbroje, výstroje se pohyboval 16 km/sec odvozeně 3. kosmickou rychlostí přičemž, čím nižší kruhová (kosmická) rychlost, tím vyšší oběžná dráha něbylce Dlouhého a naopak. Měl i dostatek rychlosti nazbyt k letu na Mars, Venuši, či jednu ze tří družic (Lunu, Fattu a Měsíc). Nyní záleží na časování děje, neboť podmínky se během posledních 60 000 let značně změnily.

Rádi bychom si ještě jednou připomněli, že zde naznačená kruhová (úniková) rychlost 36 000 mil/hod. nebo-li velký Sar, potvrzuje skutečnost, že naši slovanští předci létali nejen kolem Země, ale i v kosmu, aniž potřebovali na své výpočty Ludolfovo číslo. Měřili totiž ve stupních. Zároveň se jejich děti učily odvozeně poznávat zákonitosti Univerza.

Poznámky pod čarou:

Encyklopedie Den Mluvících Kamenů

© Ing. Zdeněk Šmitmajer

© Zdeněk Patrick, Praha 2017

Dlouhý, Široký, Bystrozraký je českou národní pohádkou, kterou společně s jinými, na poslední chvíli zaznamenala paní Božena Němcová. Karel Jaromír Erben a jiní. Pokud je poznámka národní, pak slyšena v mnohých krajích, které paní Božena Němcová navštívila, díky svému manželu a nemilosti Östereich Ungarn úradů, které ho vláčely z místa na místo.

Na Slovensku byla tatáž pohádka - rozprávka zaznamenaná pod názvem Dlhý, Široký a Žárooký.

Příběh Dažboga a Máji Zlatogorky je námi časován do období, jež je starší více než 24 000 let, jakkoliv byl zaznamenán až po roce 20 350 let př. n. l. v čase konce Jarovy éry.

Nejčasnější časování, pokud uvažujeme relativitu a prostup časoprostoru si dovolíme vložit do roku 40 000 let př. n. l. Stále totiž platí, že kosmické záření, od Van Alanových pásů dále do kosmu, neprospívá zdraví. Pokud hrdina nezná mocná zaklínadla. Nebo, kde nechal Tesař díru.

Naše snahy jednoznačně směřují k odhalení utajených dějin českého a všeslovanského národa, nikoli servilní klanění výdobytkům ideo-historie, jež náš všeslovanský národ neobyčejně vykostila, až do morku kostí.

K důslednému pátrání nám slouží celé spektrum důstojných důkazů, úvah relikvií lidové slovesnosti, pružnosti a vybavenosti českého a slovenského jazyka, jenž i díky sanskrtu z města bílých bohů (sanskrt Bhaša Nagara) překonal všechna příkoří a ničemné útoky karotechie.

Ubezpečuji, že naše náhledy se neuchýlily od Pravdy.

Ubezpečuji, že všechna naše setkání s mimořádnými technicko-fyzikálními jevy, včetně pozorovaných vstupů z vyšší

dimenze do 3D světa, jsou podrobovány kritickým náhledům, zkoumány našimi výpočty a dlouhodobě zvažovány naše možnosti soupeřit s projektem urychleného snižování vzdělanosti a navyšování nevzdělatelnosti mládeže. Usmívající se a souhlasně pokyvuující přátelé nás dlouhodobě udržovali v domnění, že rozumí téměř všemu.

Nebylo tomu tak.

Na náš dotaz, zda rozumějí, odpovídali vesměs, že souhlasně pokyvovali hlavami a vstřícně se usmívali, aby nás posílili v našem konání.

Bohužel i tito přátelští hlavou kývající budou v blízké budoucnosti řešit, tentokrát již neřešitelná zadání. Nejdříve se však, pod jistým dojmem našeho imaginárního provinění omlouváme.

Aniž oni mají potřebu vzdělávat skrze sebe i své děti, kterým pak proklouzne život, jak ostrý nůž máslem, mezi prsty. „I oslové totiž chtějí Německo“, jak vtipně ve svých predikcích o této současné době poznamenal Michal de Nostradam.

Zdeněk Patrick

*Panika lapila i nočního slídila,
nad rozumem vyžrála, by všechnu moudrost vyhnala.
Hodiny jdou pozpátku, poděšeně bije čas.
Pozadu jdou hodiny, bijí na poplach.
Rozum přišel o moudrost,
moudrost přišla o rozum.*

MIOCÉNNÍ ČECHY A VÝROBA UMĚLÉHO KAMENE?

Letecká bitva nad Gor Rayetou

Když jednoho dne, roku 2012, přišel můj syn s fotkami a zprávou o svém převratném objevu na poli dávné výroby umělého kamene v Čechách, odháněl jsem nelehké, netradiční myšlenky, jako každý jiný nevěřící Tomáš. Nejsme přece šutrologové a na časování dávných událostí sedí strach z „neznámého“. Dálkově řízená auta bez řidiče, divadelně z „malých forem, cirkusů a varieté“, naličení muži v černém, z „Utajovaných skutečností.“ Pilní, jednostranně korektní, nevlídní potomci nesvaté svaté Inkvizice, potlačující rozvoj svobodného ducha. Zkrátka a dobře vygenerovaná všeobjímající láska, či snad zášť a nenávisť?

A teď zkus nést svoji vlastní kůži na trh, jenž si navykl vítat jen binárně upravenou pravdu a organizované podvody. Nám, dětem pradlen, by trollí dav i s chutí na tváře silně zatleskal.

Pořízené fotografie i úvahy se zhusta hromadily, ve svém logickém jádru dostávaly ozvěnu obrazu, solidně uspořádaného pra-

starého společenství kněží - hierofantů, jež přinášelo krvavé oběti hadím sochám, vyrobených z drobných kaménků bílého křemene, uhlíku, živce, ulit malých korýšů a živice. Tu a tam s „reza-tými“ stopami Fe. S velmi tvrdým jádrem i povrchem vzorně vyhlazeným do mnohých podob. Velmi pevné i tvrdé koexistence.

Máme pravdu, bez pádných důkazů a časování, aniž víme jaký podíl měla na umělém kameni dlouhodobá mineralizace, vitrifikace, jež proběhla před i po začištění prostoru, nelze vůbec nic. Rozumíme si, co nám tane na mysli. Galaktická válka? Překroucená do kosmologické legendy, či chcete-li religiozní podoby o vzpouře padlých andělů vedených Luciferem. Zdeňkův nález je pro mne sakumprásk překvapující. Dívám se na sporná místa skrze Google Earth. Dál než na dvacet metrů se nepřiblížím. Něco, jako vše zakrývající nápis NAVY Censored - nedovolí. Za několik dní přichází se šokující informací: Bagr Strašného lesů pána kameny

nevratně rozbíjí. Bereme foťáky i čtyřtulkou a celý případ dokumentujeme. Zítra odjíždíme na Tetín, kde se mimo svých dobrých přátel, setkáváme se s podivným průvodcem, levobočkem onoho Strašného lesů i bagru pána, jenž tvrdil, že Slované uctívali hadí božstva.

Není možná...

Oh dear Sire, it isn't true. My Good God? Where do you come from? Můj Draku, můj dobrý Hade Gade. Odkud si spadl. To the Bohemian, and Ultava Dunaikum.

Foto: 2017, snímky USB mikroskop © Ing. Zdeněk Šmitmajer

BOHEMIAN - ULTAVA DUNAİKUM ASSA ALBHA

Letecká bitva Čistých proti Temným nad Gor Rayetou -
Zářícími Horami (Gabretou - Šumavou)? Skulptury Hadů
z umělého kamene?

Třetihory - Terciál

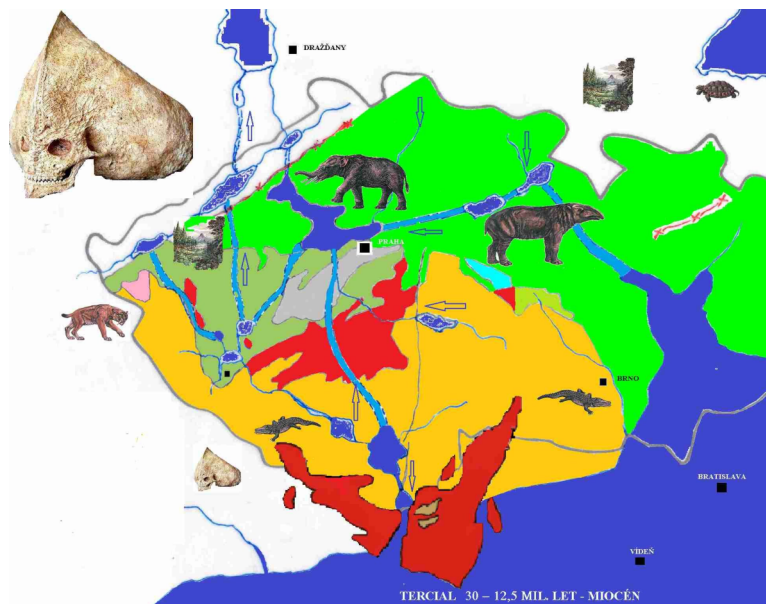
První polovina 65,5 mil. - 30 milionů let

Poligocén 30 - 25 mil. let

Miocén 25 - 12,5 mil. let

Pliocén 12,5 - 4 mil. let

Pleistocén 4 - 1 mil. let

© *Mapa Bohemicum, Ultava Dunaikum*

Naše Mapa Bohemicum, Ultava Dunaikum je navrstvena ze

dvou odlišných, leč ne zcela úplných pramenů. Částečně z informací pocházejících z knihy „Dvacetkrát starší než Altamira“ autora Jiřího Mikuly a částečně z materiálu ucelené studie podložil autorů Karlovy Univerzity. S našimi doplňujícími poznámkami, které si všimají neobyčejného vodního systému ze starých časů, kdy naše země určitě ležela v tropickém pásu a planeta Země byla nikoli Varšavskou, Pršící planetou, nýbrž Vrtašou, otáčející se planetou.

Za časů, kdy vlhkost prostředí a zavlažování zabezpečoval nejen rosný bod, tlak a teplota vzduchu, ale i soustava průtočných jezer, jež byla propojena kanály v rovnovážném systému, který náš výzkumný tým velmi překvapil.

Propojoval nejen severní moře s jižním, jež sahalo v Miocénu až k Zemské bráně do země, jež bude navždy pojmenována Českou.

Povšimněme si prosím podloží, které je u Zemské brány, se vši pravděpodobností uměle upraveno, pro hluboký ponor, neboť jižní miocénní moře bylo mělké. Jakkoliv Bratislava, včetně Nitrianska, celá Itálie, ale i budoucí Vindebona spočívají na dně jižního moře.

Podivným příznakem možného, jež mohl být i hydroenergetickým zdrojem, je nejen směr odtékající vody z přilehlých průtočných jezer dvěma navzájem opačnými směry. Do jižního moře a směrem do velkého průtočného jezera v severním okolí Prahy, na jehož březích tušíme nejen zářící Opyš, ale i HAĀI_BOP / HADÍ_BOR; (BOR strč. bitva). Bitva s Hady (Zmeji, Draky).

Povšimněme si nyní, že Češi, téměř jako jediní, čtou slovo Angelo - Anděl, neboť správně vnímají „Ā“, jako „Ď“. Letecká bitva s Hady, Draky. Kdy se tak stalo? V třetihorním Miocénu, před 12,5 až 18 miliony lety, v čase, kdy se tvořilo České středohoří i podloží naší rodné země, nehluboké miocénní moře dosahovalo, jak již řečeno, až k Šumavě. Přičemž tropickou vegetací s bohatou flórou i faunou, byla naše rodná zem, jež na věky poneše název Česká. Protkaná vodními kanály spojujícími průtočná jezera (viz příložená mapa), tak podivným způsobem, že nás okamžitě napadne energetický potenciál průběžně měnících se rozdílů vodních hladin. Letecká bitva mezi Čistými a Temnými proběhla nad Gor Rayetou - Zářící horou (Gabretou) a dvojí paprsky tavily nejen letouny Temných, ale i skály. Můžeme jen odhadovat, podle polohy průtočného jezera sahajícího až k pražské čtvrti Krč, jež bylo kdysi dávno také dnem jiného pravěkého moře.

Jedno ze sídel dávné preslovanské Lady Agi v Terciálu, se nacházelo nejen na dnešním Vyšehradě, Zářícím Opyši, Levém Hradci, ale i poblíž místa, jež se dodnes nazývá tak podivně: Hagi_bor.

Jak by něco podobného bylo vůbec možné? Do dnešních dnů nebyl nalezen jediný pozůstatek miocénního pravěkého lovce, jenž by komukoli předal o tomto dění, jakoukoliv zprávu.

Snad jen potomek po přeslici možného posledního Svanto Jarice Sorokiho, Kroka II. Česká kněžna Libuše mohla mít snad také povědomí i o Severijském Altyn Gorodu z téhož období. O to zajímavější je poznatek, že Husité, v čase křížáckých výprav, které přicházely do naší vlasti s jedinečným cílem vyhladit Český národ, věděli, že v útrokách Loun, Žatce, Slaného a Tábora, v souladu s dochovanou legendou, se dá přežít i Soudný den.

Miocénní letecká bitva nad Šumavou? Modré a zelené Vltavíny z téže doby, jako snad i Libyjské sklo vzaly svůj původ právě z této bitvy? Nebo naopak z tečného doteku obřího kosmického objektu?

A skulptury Hadů z umělého a na povrchu vyhlazeného kamene, dosahující i několika metrové velikosti?

Za časů severijského Altyn gorodu, Zlatého města, Bhaša Nagara, města bílých bohů...

Pocházejících ze stejné doby, jako stopy velkých a širokých kol těžkých vozidel ve Frygii (Anatolii, dnešním Turecku).

Lebka, nad Libyí (Severní Afrikou) sestřeleného mimoně z oboru Had, Drakon stará asi 12,5 milionů let. Velká lebka se dvěma mozky zesílená velmi zřetelným kostním hřebenem, téměř žádným nosem. Ještěřčí sluchový aparát, malé kulaté oči s vertikálními hadími zornicemi. V ústech žádné stoličky.

Z téhož období pocházejí široké podzemní chodby, města i cisterny na Ruském Krymu, zachytávající rosu.

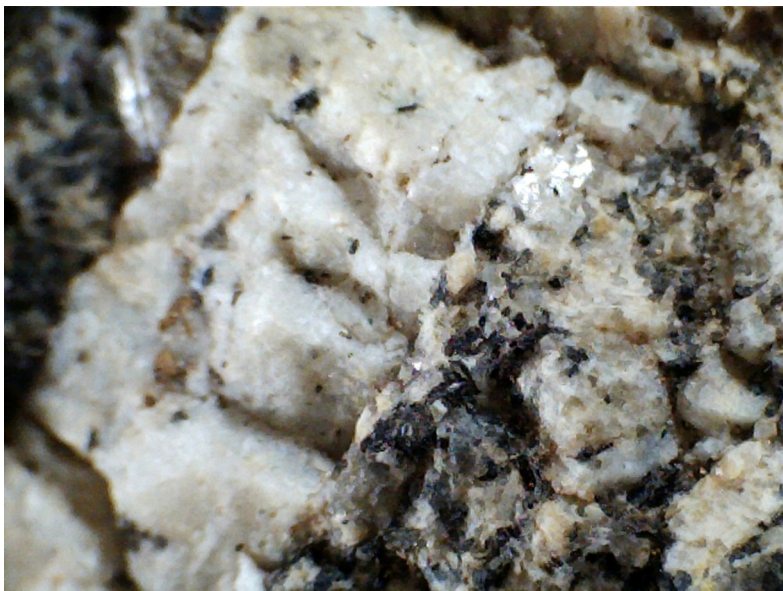
Pátráme dále po důkazech. A pokud se nemýlíme, co se týká stáří artefaktu, tak i po Strašném lesů pánovi a jeho bagru.

Poznámky pod čarou:

Mnohem více naleznete v našich dalších knihách Encyklopedie DEN MLUVÍCÍCH KAMENŮ, o jejich jednotlivých vydání Vás budeme vážené čtenářky a vážené čtenáře včas informovat.

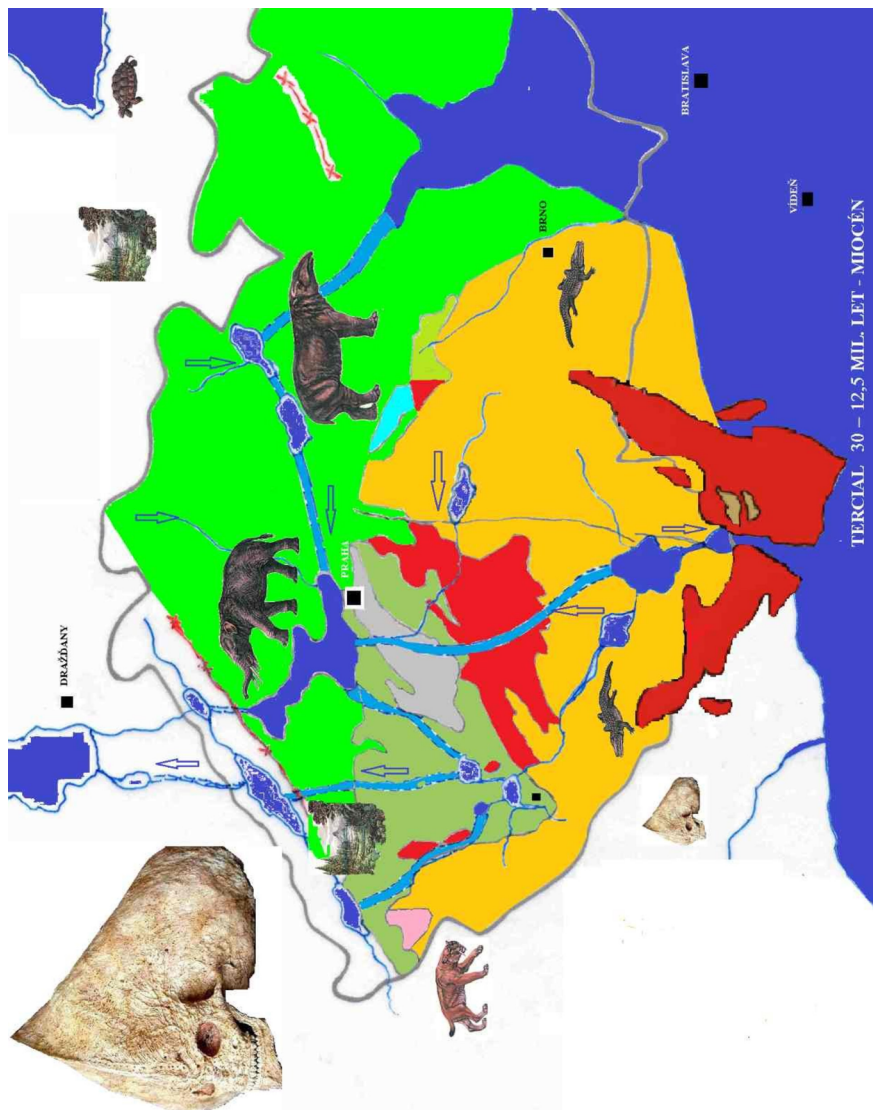
Součástí vydání budou i DVD nosiče s leteckými snímky, videi i stovkami obrázků, animacemi i výpočty, dokumentujícími uceleně nejen naše převratné objevy, ale i výzkumné práce, i setkání s hraničními jevy, jež v nás mnohdy dodnes vyvolávají mrazení v zádech a husí kůži snad i na chodidlech.

Snímky vnitřní struktury úlomku umělého kamene (o velikosti cca 8,5 cm) byly zpracovány elektronickým mikroskopem Mikro Capture.

Autoři, v zájmu svého nerušeného výzkumu, neupřesní místo nálezu dříve, než v pravý okamžik, aby seznámili příslušný archeologický ústav s výsledky, stavem i specifikací svého neinvazivního výzkumu, se žádostí o spolupráci.

MIOCÉNNÍ ČECHY A VÝROBA UMĚLÉHO KAMENE?

Stále Miocén Frýgie (Vanadolija Anatolie, dnes Turecko).

Právě pátráme po věrohodných příznacích, dávného společenství entity, jež se zde na Zemi projevovala v námi ostře sledovaném časovém intervalu 12,5 až 15 milionů let, kdy nehluboké, snad i sladkovodní miocénní moře sahalo, jak již v minulé kapitole dokumentováno, až k Zemské bráně Bohemika a Ultavy Dunajika, oblasti protkané průtočnými jezery, které propojeny hlubokými kanály možného hydroenergetického systému mohly být i logistickými a navíc silovými komunikacemi. Rychlou vodní cestou po moři z oblastí Přečrání jezera (mnohem později Černého moře) propojujícími jednotlivá obranná uskupení spojeneckého agregátu Rassy a obojživelných vodních Nágů, které preslovanští předkové nazývali, na rozdíl od vzdušných Asů, vodními Vany. Hovoříme-li o sladkovodním moři dnes Černém moři, jehož cíp je patrný na severní části naší mapy, nutně se nám vybaví Vana Dolija (Anatolie), přesněji Frygie, či Frygijské údolí, propojené prostornými podzemními tunely s ruským Krymem.

Připomínám i podobnost průtočných jezer a vodních kanálů s prastarými vodními cestami vedoucími na východní straně

Rippejských hor k plochám, které máme za jedny z možných leteckých základen, center bojových a zásobovacích jednotek - letiště Sokolů (Rarohů, chcete-li Rjuriků).

Pátráme po stopách dávného společenství vodních Nágů, zasvětitelů lidstva, spojenců Rassy, kteří vystavěli honosná a vysoce architektonicky kultivovaná, chcete-li pak moderně vystavěná města starého světa i ve vindijském pětiříčí (Panjabu), bájného sedmiměstí Septa Puri, jež byla součástí důmyslného Midgard (rozprostraněného obranného systému) Země, proti očekávané invazi predátorů.

Ruský geolog Dr. Alexander Koltypin, při zkoumání jeden metr hlubokých rýh Frygijského údolí (Anatolie, dnešní Turecko), došel k jedinečnému závěru. Tyto rýhy vytvořila kola vozidel přepravující před 12 až 14 miliony let těžký náklad po jílovitém povrchu.

6 až 8 kol vozidel zanechávalo mnohdy 1 metr hluboké stopy při běžném i námi používaném rozchodu kol. Kola, dosahující více než dva metry v průměru, odvozeně hovoří o možné přepravě těžkých nákladů.

Dovolíme si příliš, jestliže dodáme: Převážující neširoké, leč hmotné lodě, či v těžkém skalnatém terénu hloubící těžební stroje, drtičky bílého křemene při výstavbě propojovacích vodních kanálů, podzemních cest a úkrytů?

Proplováme-li hlubokým vltavským korytem mezi skalnatými vrchy, kladli jsme si vždy všetečnou otázku, zda si v těžkém žulovém podloží vyhloubila hluboké koryto Vltava sama? Jakkoliv je Čas záhadný a mocný čaroděj, je takový náhled zřejmě virtuální realitou scholasticky uspořádaného školství Marie Terezie. To vše vyhloubeno mohutným říčním proudem?

Nemožné!

Vltava, jak nám potvrdili naši otcové i báby, je říčním tokem s ojediněle velmi slabým pramenem? Čas od času nečekaně vysychající. Je totiž říčním tokem, jehož protékání v období před 15 miliony lety stejnou krajinou je zcela jednoznačně nemožné. Prameny českých řek se objevují až po postupném ústupu miocénního moře v časovém intervalu cca 5 až 10 milionů let, po proměně tropického klimatu na chladnější, spíše subtropický ráz. Odvozeně stále v čase, kdy naši předci spolupracovali s vodními Nágy na opevnění a obraně Midgard Země.

Jakkoliv objevíme mnoho dalších nesrovnalostí, které v průběhu našeho pátrání určitě pojmenujeme, můžeme již nyní potvrdit, že o tak plodnou planetu v 3D průmětu, jakou Země stále ještě je, byl po celé miliardy let, dobře ututlaný zájem.

Mělké miocénní moře prakticky propojovalo Bohemium Ultava Dunaikum s Vanadolíjí i polozatopeným ruským Krymem, nabízelo tedy ideální logistický prvek, při zásobování odloučených oblastí v čase možného a dodejme, že očekávaného útoku.

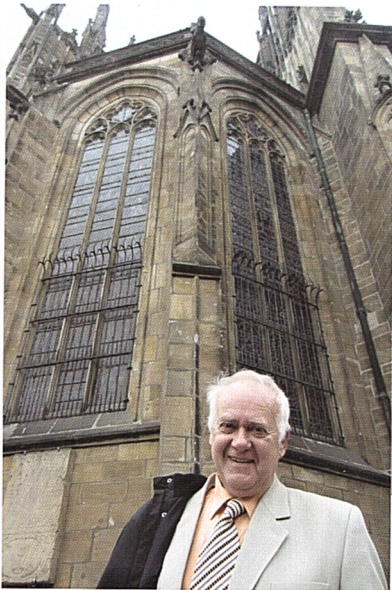
Připomínáme si i prastaré krymské cisterny na vodu, zachytávajícími vzdušnou vlhkost vzduchu.

V čase, který označujeme za období Vrtalóky, otáčející se planety, na které nepršelo. Na rozdíl od Varšalóky, na které pršelo. (Viz sanskrt varšati - pršeti; vartati - vrtěti, otáčeti).

Ilustrační obrázek neznámého autora, mající dokumentovat starověké představy konců epoch, jež zasáhly několikrát Zemi. V našem archivu je veden pod názvem Totonacká skála mayského kmene Totonaků.

Dýmající zrcadlo

Zdeněk Šmitmajer (1945). Vyučený zámečnick. Od roku 1970 zaměstnán na Zeleném pruhu jako mistr odborné výchovy a vedoucí dílen. Získal středoškolské a vysokoškolské vzdělání. Poté působil jako učitel a vedoucí metodického oddělení. Ve svém volném čase se věnoval hudbě. Uplatnil se jako hráč na sólovou kytaru ve skupinách Ohaři a Vodomoilové Ladislava Vodičky. Pod pseudonymem Zdeněk Patrick napsal řadu pozoruhodných knih. Pozornost na sebe poutá webovými stránkami Dýmající zrcadlo.

Knihy Zdeňka Šmitmajera.

Foto: © Z archivu Jaroslava Čvančary

ZA ONOHO DÁVNÉHO DNE

OBSAH:

Ačkoliv	7
Za onoho dne, onoho dávného dne	11
Zažehnutí Slunce	25
Epochální výlet skrze Hadaikum	33
O Tisulské krasavici z Karbonu	49
Záhada Tisulského nálezu	61
Zatajené podivnosti.....	69
Nezávislé dějiny karbonové éry	89
Falešné Slunce, oprava, nebo výměna?	97
Hora Maru v Sevériji, Slovanské Vědy	113
V čase Astrai a Máji Zlatogorky	119
Dlouhý, Široký a Bystrozraký	131
Miocenní Čechy a výroba umělého kamene?	139